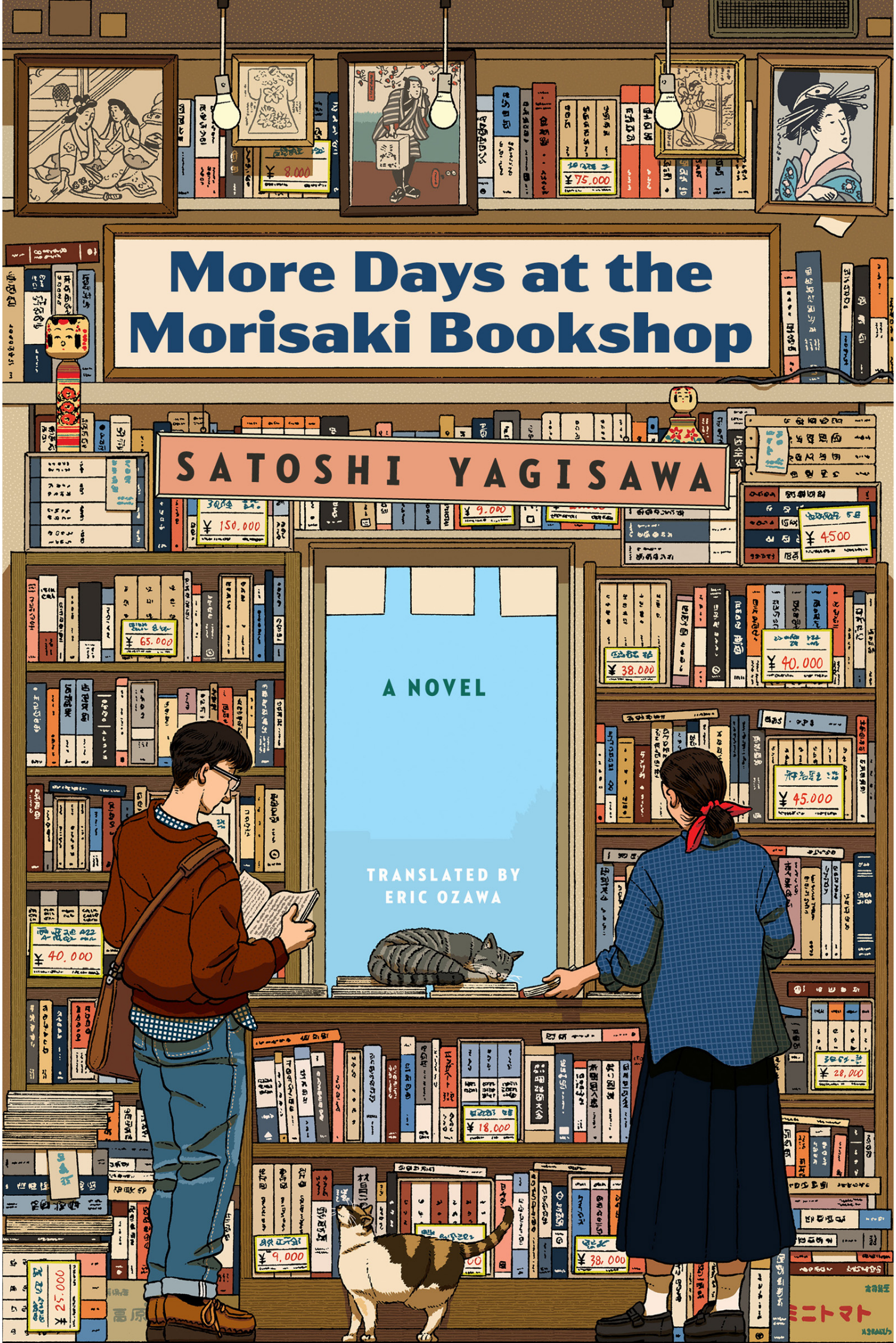

More Days at the Morisaki Bookshop
SATOSHI YAGISAWA
A NOVEL
TRANSLATED BY ERIC OZAWA

More Days at the Morisaki Bookshop

A Novel

Satoshi Yagisawa

Translated from the Japanese by Eric Ozawa

HARPER PERENNIAL

NEW YORK • LONDON • TORONTO • SYDNEY • NEW DELHI • AUCKLAND

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Çevirmenin Notu

Satoshi Yagisawa'nın diğer eserleri
Telif hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

1

İşten izin günüm ve aynı tanıdık sokakta yürüyorum. Havada bir sakinlik hissi var, sanki bu ılık Ekim öğleden sonrasında her şey huzur içinde. Boynuma gevşekçe sardığım ince bir atkıyla, biraz terlemeye başladığımı hissediyorum.

Hafta içi öğle saatlerinde bile, sokakta karşılaştığım insanlar ve ben yavaş bir tempoda yürüyoruz. Ve zaman zaman durup, sanki yutulmuşuz gibi sessizce yol boyunca bulunan birçok kitapçıdan birinin içine giriyoruz.

Jimbocho mahallesi, Tokyo için biraz sıra dışı çünkü buradaki dükkanların çoğu kitapçı. Her ikinci el kitapçının kendine özgü bir uzmanlığı var: bazıları sanat kitapları, tiyatro oyunları veya felsefe metinleri satarken, diğerleri eski haritalar ve geleneksel ciltli Japon kitapları gibi nadir eşyalar satıyor. Toplamda yüz yetmişten fazla dükkan var. Tüm bu kitapçıların cadde boyunca art arda sıralanmış halini görmek etkileyici.

Caddeyi geçerseniz, kendinizi yüksek binalarla çevrili bir ofis bölgesinde bulacaksınız, ancak mahalle sınırları içinde şehrin geri kalanını uzak tutmakta başarılı olmuş. Sadece burada sıralanmış, pitoresk binalar var. Sanki mahalle farklı bir zamanda yaşıyor, kendi sessiz küçük dünyasına hapsolmuş gibi. Belki de bu yüzden burada yürürken, canınız nereye isterse oraya giderken, yukarı bakıp birdenbire ne kadar zaman geçtiğini fark ediyorsunuz.

Gitmek istediğim yer şu köşede. İkinci el kitapçıların sıralandığı sokağı geçip biraz ilerideki ara sokağa saparsanız görebilirsiniz.

Morisaki Kitabevi adında ikinci el kitap satan bir dükkan ve modern Japon edebiyatı konusunda uzmanlaşmış durumda.

Köşeyi döndüğümde, birinin heyecanla adımı seslendiğini duydum.

"Hey, Takako, buraya gel!"

Bakınca, orta yaşlı, ufak tefek bir adamın bana doğru baktığını ve beni coşkuyla yanına çağırdığını gördüm.

Hemen yanına koştum ve itirazımı fısıldadım. "Telefonda seni beklememe gerek olmadığını söylemedim mi? Ben küçük bir çocuk

değilim."

O her zaman böyle, yirmi sekiz yaşında bir kadın olmama rağmen bana çocuk gibi davranıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, birinin sokakta adımı böyle bağırması elbette utanç verici.

"Buraya gelmeniz çok uzun sürdü. Kaybolmuş olabileceğinizden endişelenmeye başladım."

"İşte bu yüzden sana dükkanın önünde beni beklemene gerek olmadığını söyledim. Buraya defalarca geldim. Nasıl kaybolabilirim ki?"

"Elbette, sanırım öyle, ama bazen biraz dalgın olabiliyorsun, biliyorsun."

“Yani bunu yapabileceğini mi kastediyorsun? Bir ara aynaya iyice bak. Karşında son derece dalgın bir adam göreceksin.”

Bu, annemin tarafındaki amcam ve Morisaki Kitabevi'nin üçüncü kuşak sahibi Satoru Morisaki. Büyük dedem tarafından Taishō döneminde kurulan orijinal dükkan artık mevcut değil. Mevcut dükkan ise yaklaşık kırk yıl önce inşa edildi.

İlk bakışta, amcam Satoru biraz şüpheli görünebilir. Her zaman yıpranmış kıyafetler giyer, ayaklarında terlikler olur ve dağınık saçları, hayatında hiç düzgün bir saç kesimi yaptırıp yaptırmadığını merak ettirir. Üstelik, sürekli saçma sapan şeyler söyler ve bir çocuk gibi aklından geçenleri ağzından kaçırır. Kısacası, çözülmesi zor bir adamdır.

Yine de, bu tuhaf mahallede, garip kişiliği ve alışılmadık görünümü tuhaf bir şekilde lehine işliyor gibi görünüyor: şaşırtıcı derecede seviliyor. Burada amcamı tanımayan birini bulmak zor olurdu.

Morisaki Kitabevi, zamanın dokunmadığı iki katlı ahşap bir binada yer alan, eski tarz bir kitapçı dükkanı; tam anlamıyla vintage bir kitapçı görüntüsüne sahip. İçerisi dar. Beş kişi sığabilir ama ancak zar zor. Raflarda asla yeterli yer yok; kitaplar üst üste, duvarlara ve hatta kasanın bulunduğu tezgahın arkasına bile yığılmış. Ve eski kitapçılara özgü yoğun, küf kokusu her yere siniyor. Raflardaki kitapların çoğu ucuz, yaklaşık yüz ila beş yüz yen arasında değişiyor, ancak dükkan ünlü yazarların ilk baskıları gibi daha nadir şeyler de satıyor.

Bu tarz ikinci el kitap arayanların sayısı, dedemin neslinden beri azaldı. Duyduklarıma göre, son derece zor zamanlar geçirmişler. Dükkanı seven ve yıllar boyunca geri dönmeye devam eden müşteriler sayesinde hala ayakta duruyor.

Bu dükkana ilk kez üç yıldan uzun bir süre önce gelmiştim.

O zamanlar amcam ikinci katta yaşamama izin vermişti ve istediğim kadar kalabileceğimi söylemişti.

Burada yaşadığım günleri hâlâ çok net hatırlıyorum. O zamanlar çok umutsuz hissediyordum, ama şimdi geriye baktığımda sebebi önemsiz görünüyor. Başlangıçta sık sık amcama kızardım ve kendimi odama kapatıp, trajik bir kahraman gibi tek başıma ağlardım. Ama o sabırla her şeye katlandı ve bana nazik sözler ve ilgi gösterdi. Zamanla bana okumanın ne kadar heyecan verici olabileceğini ve hayatta duygularınızdan saklanmamak, onlarla yüzleşmek gerektiğini öğretti.

Elbette, beni Jimbocho ile tanıştıran amcam oldu. İlk başta, cadde boyunca sadece bir kitapçı dükkanının ardı ardına sıralandığını görünce şaşırmıştım.

"Büyük yazarlar da burayı hep sevmişlerdir," dedi amcam, sanki kendisiyle övünüyormuş gibi. "Dünyanın en iyi kitapçı semti burası." Doğrusu, o zaman neyden bahsettiğini anlamadım. Övünecek ne olduğunu göremedim.

Ama zaman geçtikçe ne demek istediğini anladım.

Jimbocho, cazibesi ve heyecanıyla dolu. Dünyada benzeri yok.

Amcamla dükkanın önünde hâlâ atışıyorduk ki içeriden yüksek bir sesin "Hey, ne yapıyorsunuz ikiniz?" diye bağırdığını duydum. İçeriye baktığımda, tezgahın başında oturan, kısa ve şık saçlı bir kadının bize sinirli bir ifadeyle baktığını gördüm. Bu Momoko'ydu.

"Dışarıda oyalanmayı bırakın da içeri gelin artık!"

Bizi sabırsızca içeriye davet etti. Dükkânda tek başına bizi beklemekten hiç hoşlanmıyor gibiydi.

Momoko, Satoru Amca'nın karısı. Yaş ve görünüş olarak amcamdan çok farklı olacağını düşünmezsiniz, ama o kadar dürüst ve açık sözlü ki, çok daha genç görünüyor. Amcam onun yanında hiç kalır. Ne zaman yanında olsa, amcam her zaman en iyi davranışlarını sergiler, tıpkı küçük bir kucak köpeği gibi. Onun bu yönünü ancak Momoko yanındayken görürsünüz.

Aslında Momoko, bazı talihsiz olaylar nedeniyle yaklaşık beş yıl boyunca amcamdan ayrı yaşadı, ancak yaklaşık bir ay önce sağ salim eve döndü. O zamandan beri, o ve amcam dükkanı birlikte işletiyorlar.

“Takako, ne haber?” diye soruyor Momoko gülümseyerek. Öyle ince ve düzgün bir duruşu var ki, sadece bir kazak ve uzun bir etek giymiş olsa bile zarif görünüyor. Onun gibi bir odayı dolduran biri olmak istemem ama onun zarafetinden biraz olsun faydalanabilmeyi çok isterdim.

“Her şey yolunda. Huzurlu ve sakin. İşler iyi gidiyor. Sen nasılsın?”

"Harika gidiyorum," diyor ve Popeye taklidi yapar gibi kollarını kasarak pazılarını gösteriyor.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyorum, rahatlamış bir şekilde. Yıllar önce Momoko ciddi bir hastalık geçirmişti ve hâlâ iyileşme sürecini takip ediyoruz. Amcam her zaman Momoko'nun sağlığı konusunda çok dikkatlidir, ancak sürekli endişesinin onu rahatsız ettiği anlaşılıyor.

“Yanımda biraz tatlı daifuku mochi var. Biraz alalım mı?”

"Belki de yapmalıyız."

Amcam Momoko'nun arkaya gittiğinden emin olduktan sonra bana fısıltıyla şikayet etti: "Momoko'nun benimle birlikte dükkânda olması çok sıkışık, ama ne yapalım, böyle işte. Tek başına çalışmak çok daha kolay."

“Ama gerçekten tek başına kaldığında yalnız hissetmedin mi?” Sadece onunla dalga geçmeye çalışıyorum ama o çok sinirleniyor ve küçük bir çocuk gibi benimle tartışıyor.

“Bu saçmalık! Yani o tezgahın arkasına geçtiğinde ben nereye gideceğim? Bu aralar bekçi köpeği gibi girişin önünde bir o yana bir bu yana yürüyorum.”

"Acaba bugün önde durmanızın sebebi bu muydu?"

“Tahmin et bakalım.” Bu acınası gerçeği ciddi bir ifadeyle itiraf ediyor, sonra kulağıma fısıldayacakmış gibi öne eğiliyor. “Ama sana söylemem gereken daha önemli şeyler var, Takako,” diyor.

"Ne gibi?"

"Geçen gün müzayededen oldukça güzel şeyler aldım. Henüz dükkânda satışa koymadım ama senin için bir istisna yapıp bir göz atmana izin vereceğim."

İsteksiz gibi görünmeye çalışmış olabilir ama biliyorum ki bana o kitapları göstermemesi imkansız. Yine de o kadar çok etkilendim ki onları görmek için heyecanlanıyorum. Bu kitap sevgisinin kalıtsal olup olmadığını neredeyse merak ediyorum. Bazen işten izinli günlerimde hâlâ bu kadar sık dükkana gelmemin sebebinin bu olabileceğini düşünüyorum.

"Gösterin bana!" diye bağırdım istemeden. "Onları görmem lazım!"

“Hey, sizin için az önce çay yaptım.” Momoko elinde çaydanlıkla bize şaşkınlıkla bakıyor.

"Burası bir kitapçı," diyor amcam açık sözlü bir şekilde. "Kitaplara bakmadan nasıl duracağız ki? Değil mi Takako?"

"Doğru," diye onayladım gülerek.

Teyzem bize sinirli bir bakış atıp homurdandı, "Siz ikiniz berbat insanlarsınız."

Bu benim çok sevdiğim Morisaki Kitabevi. Burada yaşadığım günlerden beri hayatımın ayrılmaz bir parçası oldu.

Kendine özgü mütevazı tarzıyla, duvarları içinde pek çok küçük hikaye barındıran bir yer burası. Belki de bu yüzden tekrar tekrar geliyorum.

OceanofPDF.com

2

Morisaki Kitabevi, kendisini modern Japon edebiyatı konusunda uzmanlaşmış bir dükkan olarak tanıtıyor. Dükkanda bazı çağdaş romanlar da bulunuyor, ancak bunlar girişteki yüz yenlik arabada sergileniyor. Dükkanın içinde ise temelde sadece Meiji döneminden erken Şova dönemine kadar olan romanlar var. (Bu yüzden içerisi nemli ve küf kokuyor, ama bu da bu tür yerler için normal.)

Belki de dükkanın özel bir kitap türüyle ilgilenmesinden dolayı, biraz eksantrik olan birçok müşteriyi kendine çekiyordur.

Şimdi onlara tamamen alıştım, ama ilk başta beni şaşırtmışlardı. Onlarla başa çıkmak zor değil. Aslında, çoğunlukla tamamen zararsızlar. Sadece biraz sıra dışılar, hepsi bu. Ara sıra geliyorlar, neredeyse hiç konuşmadan, tek amaçları kitap bulmak. Çoğunluğu yaşlı erkeklerden oluşan bu müşteriler, istisnasız, yalnız kişiler. Onlarda günlük hayatlarını hayal etmeyi imkansız kılan bir şey var; öyle ki, biri bana onların zararsız hayaletler veya bir tür öteki dünya yaratığı olduğunu söylese, gerçekten inanmaya ikna olabilirim.

Dükkânı her ziyaret ettiğimde, garip bir şekilde onların hâlâ içeri girebilecek kadar sağlıklı olup olmadıkları konusunda endişeleniyorum. Onlarla hiç yakın olmadım ama iyi olmalarını ummaktan kendimi alamıyorum. Hepimiz aynı dükkânı sevdiğimiz için onlara karşı bir tür sempati duyuyorum. Ve bu müşterilerin çoğunun ileri yaşta olduğunu göz önünde bulundurarak, onlar için endişeleniyorum.

Dolayısıyla, eğer ben dükkânda yardım ederken içeri girerlerse, iyi olduklarını görünce içten içe bir rahatlama hissediyorum.

İkinci katta oturup her gün dükkânda çalıştığım zamanlarda, en çok endişelendiğim kişi "kağıt torbalı adam"dı. Adından da anlaşılacağı gibi, her zaman iki elinde yırtık pırtık bir kağıt torba taşıyarak gelirdi. Bazen bir mağazadan, bazen de Sanseidō gibi büyük kitapçılardan birinden olurdu. Bize gelmeden önce dükkân dükkân dolaşmış olmalıydı, çünkü torba genellikle geldiğinde zaten doluydu. İnce kolları için oldukça ağır görünüyordu. Her zaman fare rengi bir kazağın altına bir gömlek giyerdi.

Eğer sorun sadece bu olsaydı, onda bu kadar tuhaf bir şey olmazdı. Sorun, fare rengindeki kazağıydı. Sadece yıpranmış değildi, hayır, çok daha öteye gitmişti; bu giysi o kadar paramparça olmuştu ki, onu giyebilmesi bile bir mucizeydi. Yaşlı adamda hijyenik olmayan hiçbir şey yoktu. Aslında, arkeolojik bir alandan çıkarılmış gibi duran kazağının absürt durumu dışında, temiz ve düzenli görünüyordu.

Onu ilk gördüğümde oldukça şok olmuştum. Sessizce kitaplarını seçerken ona ara sıra göz attım ve birkaç kez "Beyefendi, kitap değil, kıyafet almalısınız!" diye bağırma isteği duydum. Ama o fark etmemiş gibiydi. On kitap aldı, kağıt torbasına tıkıştırdı ve tek kelime etmeden dükkandan çıktı.

O günden beri, içeri girdiğinde gözlerimi ondan alamıyorum. Bazı haftalar birkaç kez geliyor, ama bazen de bir ay boyunca hiç gelmiyor. Her seferinde aynı kıyafetleri giyiyor. Her zaman iki eliyle de kitap dolu kağıt torbasını sıkıca tutuyor. Sadece Morisaki Kitabevi'nde bile, bazen tanesi on bin yen olan kitaplar satın alıyor. Ve yine de kazağı gittikçe daha da yıpranıyor. Bu yaşlı adamın kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Onunla konuşmaya cesaret edemediğim için, her zaman sessizce arkasından yürüyerek dışarı çıkıyorum.

Bir keresinde amcama onun hakkında sormaya çalıştım. "Çok fazla kitap alıyor, ya başka bir mahallede kendi ikinci el kitapçısı varsa?" dedi.

"Hayır. Onları kendisi okumak için alıyor," diye kesin bir dille yanıtladı.

"Gerçekten mi? Sanırım aradaki farkı anlayabiliyorsunuz."

"Bunu istesem de istemesem de söyleyebilirim."

Sanırım işler böyle yürüyor. Ben bir müşteri türünü diğerinden ayırt etmekte zorlanırdım. Ama dükkana yeni bir müşteri girdiğinde, amcam bir bakışta kitap almaya mı geldiklerini yoksa sadece gezintiye mi çıktıklarını anlayabiliyordu. Sezgilerinin yılların deneyiminin sonucu olduğunu söyledi.

“Peki,” dedim, merakıma yenik düşerek. “Bu yaşlı adam ne iş yapıyor? Sadece bakarak bunu da anlayabiliyor musun? Bütün parasını kitaplara harcayıp yeni kıyafet alamayacak durumda değil, değil mi?”

“Hey.” Bir çocuğu azarlar gibi bir ses tonuyla konuştu. “Sizin göreviniz müşterilerle bu kadar çok ilgilenmek değil. Bir kitapçının amacı, kitaba ihtiyacı olan insanlara kitap satmaktır. İnsanların ne tür bir işi olduğunu veya nasıl bir hayat sürdüklerini merak etmeye başlamamız doğru değil. Satış elemanlarının onların hayatlarına burnunu soktuğunu bilmek, bu yaşlı müşterileri hiç de iyi hissettirmeyecek.”

Düşündüğümde, amcamın görüşü, müşterilerine hizmet eden bir işletme hakkında düşünmenin son derece meşru bir yolu gibi görünüyordu. Genellikle küçük şakalar yapıp kendi kendine kıkırdasa da, bunca yıl ikinci el kitapçı işletmişken, söylenmesi gereken bir şey olduğunda doğrudan söylüyordu. İşte böyle anlarda, oldukça havalı olabiliyordu.

Her neyse, kağıt torbalı adamın kökeninin bizim için gizemini korumasının sebebi de bu.

Bu eksantrik müşterilerin her birinin kitap aramasının kendine özgü nedenleri var. Gerçekten büyüleyici. İnsanları ikinci el kitap aramaya iten çok çeşitli koşullar beni her zaman etkiliyor.

Örneğin, türüne, dönemine veya bölgesine bakmaksızın nadir kitaplar toplamayı hedefleyen insanları ele alalım. Sadece sıradışı ciltler biriktiriyorlar. Tanınmış bir koleksiyoncu dükkana geldiğinde, elimizdekilerden memnun kalmamış gibiydi. Dükkandan çıkarken beni şaşkına çeviren bir şey söyledi: "Bir başyapıt olması önemli değil. Eğer cilt nadir değilse, benim için değersizdir."

Bir de aracı dediğimiz kişiler var. Değerli kitapları mümkün olan en düşük fiyata alıp başka bir kitapçıya satarak aradaki farkı ceplerine atıyorlar. Temelde, onların işi kitap satın almak. Bu müşteriler için eserin kalitesi ikinci planda kalıyor. Muhtemelen onları hiç okumuyorlar bile. Bir de romanlarla ilgilenmeyen, bunun yerine metnin yanında yer alan illüstrasyonları olan az bilinen sanatçıların eserlerini arayanlar var. Bu koleksiyoncuların bazıları, bu resimlerin peşinde koşarken en ufak bir ipucuna bile güveniyorlar. Bir de raflarına ilk baskı olmayan hiçbir şey koymayacak insanlar var. Bir kitap isteseler bile, ilk baskısını bulana kadar satın almıyorlar.

İşin en komik tarafı, dükkanın üstünde oturduğum dönemde sadece bir kez ortaya çıkan yaşlı adam.

Akşamüstü içeri girdi ve doğruca en pahalı kitapların bulunduğu arka rafa yöneldi. Her bir kitabı raftan alırken sadece son sayfasına (kolofona) bakıyor, sonra da rafa geri koyuyordu. Aynı hareketi tekrar tekrar yapıyordu. Ara sıra eli duruyor, kolofondaki bir noktaya dikkatlice bakıyor, birkaç kez başını sallıyor ve sonra şeytani bir sırıtışla kendi kendine kıkırdıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu oldukça ürkütücü buldum.

Yaşlı adam raftaki her kitabı incelemeyi bitirdikten sonra aniden dışarı çıktı. Yanımda oturan amcama döndüm, kolundan tuttum ve o adamın neyin peşinde olduğunu sordum.

"Ah, yazarın mührünü arıyor," dedi, sanki bunda olağanüstü bir şey yokmuş gibi, hesap defterlerinden başını kaldırmadan.

“O bir fok koleksiyoncusu. Nadiren dükkana gelirler ama buralarda oldukça ünlü olanlar var. Sanırım size Nosaki'den bahsetmiştim, değil mi?”

"Deniz foklarını toplayan biri mi?" Bu alışılmadık terim beni şaşırttı.

"Evet, mühürler künye kısmına basılmış."

Amcam raftan oldukça eski görünümlü bir ciltli kitap çıkardı ve bana son sayfasını gösterdi. Osamu Dazai'nin "Artık İnsan Değil" adlı kitabıydı. Künyenin sol kenarına yakın bir yerde, "Dazai"nin kırmızı renkte damgalandığını görebiliyordum. Amcam, kitap ciltlemenin genellikle elle yapıldığı zamanlarda, yazarın kopya sayısını doğruladığını ve kendi mührüyle kitapları damgalayarak basıma onay verdiğini açıkladı. Genellikle sadece yazarın adıyla damgalandıklarını, ancak bazılarında ayrıntılı, zarif tasarımlı desenler bulunduğunu söyledi.

Kısacası, yaşlı adam mühürlerin peşindeydi. Amcam bana her şeyi açıklayana kadar bu mühürlerin varlığından hiç haberim yoktu. Ama yine de, bunun amacı neydi? Bütün bu mühürleri kesip, her gece o büyük sırıtışla bakabilmek için bir albüme pul gibi yapıştıracak mıydı?

"Evet, aşağı yukarı öyle," dedi amcam kayıtsızca. "Sanırım bazıları onları kitaplardan çıkarmak istemez, bu yüzden sadece ciltleri topluyorlar."

"Bu tamamen akıl almaz bir şey."

Dünyada hobisi astronomi olan ve evrenin enginliğinden heyecan duyan insanlar var. Öte yandan, hobileri onları bu önemsiz küçük fokları toplamaya kadar götüren insanlar da var. Anlaması biraz zor.

"Eyvah, Takako. Sanırım bu konuda biraz fazla heyecanlanıyorsun," dedi amcam sonunda bana yan gözle bakarak. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce kahkahalarla gülmeye başladı.

“Hey, geri döndüm.” Bu neşeli selamlamayla Sabu belirdi. Kapıyı arkasından gürültüyle kapattı ve tam olarak anlamadığım bir şeyler söyledi. “Ah, bugün hava ne kadar güzel, değil mi? Bana Kōsaku Takii okuma isteği uyandırıyor.” Sonra sanki kendi sandalyesiymiş gibi tezgahın önündeki sandalyeye oturdu. Buna alışkın olan amcam, “Çaydanlığı ocağa koyayım,” dedi ve çay yapmaya başladı.

Morisaki Kitabevi'nin tüm müdavimleri arasında Sabu muhtemelen en müdavimiydi. Gerçi bu, satış rakamlarımıza çok fazla katkıda bulunduğu anlamına gelmiyordu. Sadece herkesten daha sık gelen, daha çok kitaplara göz atan biriydi. Kısa boylu, tıknaz, güler yüzlü ve

konuşmayı seven bir adamdı. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Kulaklarının etrafı hariç, inanılmaz derecede keldi. Bazen kendisi de bununla ilgili şaka yapardı.

“Ah, Momoko bugün nerede?” diye sordu amcama, onu dükkânda ararken. Tabii ki, Momoko, düzenli müşterilerimiz olan erkekler arasında son derece popülerdi. Çok iyi bir dinleyici ve açık sözlüydü, adeta kalplerini çalmıştı. Sonuç olarak ilginç bir olay yaşandı: onu görmeye gelen müşteri sayısında keskin bir artış oldu. Sabu da elbette, avucunun içindeki birçok müşterisinden biri.

"Onu arıyorsan, diğer tarafta," dedi amcam çenesiyle kapıyı işaret ederek. Sabu hemen hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı.

“Ne? Bu çok üzücü.”

Momoko, dükkandan on adım ötede bulunan küçük restoranda akşamları yardım etmeye yeni başladı. Baş aşçı aniden işten ayrılınca, sahibi hem iyi yemek yapan hem de müşterilerle iyi iletişim kurabilen Momoko'ya yöneldi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama restoranın eskisinden çok daha iyi, inanılmaz derecede iyi iş çıkardığını duydum. Böylesine yoğun bir işin sağlığı için fazla gelebileceğinden endişelendiğimizi söylediğimizde, "Bunun üstesinden gelebilirim. Bu benim tercihim. Siz ve Satoru çok fazla endişeleniyorsunuz." dedi.

Sabu bana hiç dikkat etmiyordu, bu yüzden selam vermekten başka çarem yoktu.

“Ah, Takako, buradasın.”

Tam görüş alanının ortasında olmama rağmen, varlığımı ancak şimdi fark etmiş gibiydi. Momoko'nun dönüşünden beri bana karşı davranışları apaçık kötüydü. Ondan önce ise bana o kadar çok ilgi göstermişti ki, bu durum biraz endişe verici olmaya başlamıştı. Hatta bana oğlunu evlendirmem gerektiğini bile söylemişti.

"Bugün yardım edeceğim," dedim.

“Yardım mı edeceksin? Senin gibi genç bir insan hafta içi öğleden sonrasını boş boş mu harcıyor? Gerçek bir işin yok mu?”

“Bu çok kaba! Benim ofisimde izin almak çok kolay.”

Benim gücenmemi görünce kıkırdadı. Sabu böyleydi işte. İyi bir insandı ama sivri dilliydi.

Ancak bu mahallede, olup biten her şeyden haberdar olan biri olarak tanınıyordu. Bu da gurur duyduğu bir şeydi. Bu yüzden dükkana her geldiğinde, önce amcama diğer düzenli müşteriler hakkında soru sorardı.

“Takigawa'nın durumu bugünlerde nasıl?”

“Son zamanlarda gelmedi. Eskiden her iki haftada bir gelirdi.”

"Umarım hasta değildir."

"Bir ara uğrasa rahatlardım."

“Peki ya Profesör Kurusu? O adam kitap ödeneğini araştırma bütçesinden nasıl düşeceğini çözmüş. Zekice bir hamle.”

“Profesör iki gün önce buradaydı.”

“Peki ya Yamamoto? Geçen gün, kitap koleksiyonunun elli bin kitaba ulaştığını o kadar gururla anlattı ki, biraz sinirlendim. Kesinlikle böbürleniyordu.”

Ve böylece devam etti... Kaçınılmaz olarak, konuşma şu noktaya geldi:

"Herkes yaşlanıyor, değil mi? Bu dükkan yeni müşteri bulamazsa, batmaya mahkum."

"Sen söyledin."

Sonra Sabu ve amcam, sanki komik bir şey söylemişler gibi birlikte gülerlerdi. Bu ikisi her seferinde aynı rutini tekrarlardı. Bundan hiç bıkmamaları bana tuhaf geliyordu.

Uzun zamandır Sabu hakkında şüphelerim vardı.

Peki, Sabu tam olarak kimdi?

Her zaman boş zamanı varmış gibi görünüyordu. Onu bir kere bile meşgul görmemiştim. Aldığı kitaplar çok pahalı olmasa bile, çok uzun zamandır kitap alıyordu. Çok büyük bir evi yoksa, tüm bu kitapları nerede saklıyordu acaba? Her zaman kimono içinde güzel görünen, muhteşem bir karısı olması da ayrı bir gizemdi.

Bu da doğal olarak başka bir soruyu gündeme getirdi. Sabu ne iş yapıyordu?

Üzerinde ne kadar çok düşündüysem, Sabu'nun etraftaki en gizemli karakter olduğu o kadar çok aklıma geldi.

Dükkânda Sabu'ya artık bir müşteri gibi davranılmıyordu. Amcam muhtemelen bu konuda ona soru sorsam da kızmazdı.

Yani, ikisi hâlâ çaylarını yudumlarken ve şundan bundan bahsederken, bir ara araya girdim.

"Sabu, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Neden birdenbire bu kadar kibar oldun?"

“Ne iş yapıyorsunuz? İnsanların günlerini boş boş geçirmelerinden çok bahsediyorsunuz ama en tembel olan siz değil misiniz?”

Sanki Sabu bu soruyu sormamı bekliyormuş gibiydi.

Dudaklarının kenarlarını yavaşça yukarı kıvırdı ve sert polisiye romanlardaki dedektifler gibi bana alaycı bir şekilde sırıttı. Bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

"Öğrenmek mi istiyorsun?" dedi, önümdeki sandalyede öne doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Evet."

Konuyu açtığıma pişman olsam da, onun istediği gibi başımı salladım. Sabu ile etkileşim kurmak genellikle bu son derece sinir bozucu durumlara yol açıyordu.

“Neden bilmek istiyorsun?”

"Aslında pek umurumda değil."

"Beni bu şekilde tuzağa düşüremezsin."

“Ah, hadi ama, yeter artık. Tamam, bilmem gerekiyor. Artık dayanamıyorum. Bana söylemezsen, bu gece uyuyamayacağım. Anladın mı?”

"Gerçekten mi?"

“Elbette. Gerçekten, gerçekten bilmek istiyorum. Ne iş yapıyorsunuz?”

Sormaktan yorulmaya başlamıştım ki Sabu memnun bir ifadeyle başını salladı, yaklaştı ve fısıldadı, "Söylemeyeceğim..."

Ağzım bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanarak orada öylece durdum. Sabu tepkimi görünce kahkahalarla gülmeye başladı, mhahahahah. "Bekle..." Gerçekten sinir bozucu bir ihtiyar adamdı. Tamamen benimle alay ediyordu.

“Hayır, fazla mükemmeldi. Bir başyapıttı.”

"Hey, Satoru Amca biliyor, değil mi?"

“Ah, şey, evet, elbette...”

“Hey, Satoru! Ona söyleyemezsin!” Sabu, amcama bana söylememesi için emir vermeye çalışırken, telaşlı bir şekilde başını yana salladı. “Takako'ya söylemek için henüz çok erken.”

"Hay, benim hatam."

"Neden bahsediyorsun?"

“Gizemli bir yanı olan bir adam daha çekicidir, sizce de öyle değil mi? Bu yüzden size söylemeyeceğim. Merakınız giderek artacak, bir saplantıya dönüşecek ve sonunda beni rüyalarınızda göreceksiniz.”

“Kesinlikle hayır. Benim için artık hiçbir anlam ifade etmiyor.”

"Ne kadar da inatçı bir kadın."

"Hayır, gerçekten umurumda değil. Bir daha asla sormayacağım," dedim öfkeyle.

“Sanırım artık gitmeliyim. Takako, seninle dalga geçmekten bıktım,” dedi Sabu. Sonra çayının geri kalanını da içti ve dükkandan çıkarken kendi kendine kıkırdadı.

"Aman Tanrım, şu adam!" dedim şaşkınlıkla.

Amcam da aynı fikirde gibiydi. "Şey, tuhaf bir adam."
Bu dükkan gerçekten de birbiri ardına tuhaf tipleri kendine çekiyor.

OceanofPDF.com

3

Akşamüstüne doğru amcam birden telaşlanmaya başladı. “Roy nerede?” diye bağırdı, gülünç derecede yüksek sesi küçük dükkanımızda yankılanıyordu. “Teslimattan döndüğümden beri onu bulamadım!”

Kasiyerlik yaparken kitap okuyarak geçirdiğim sakin anım şimdi mahvolmuştu. "Nerede olduğunu nereden bileyim?" diye somurtarak söyledim.

Amcam için, birinin okumaya çalışması önemli değildi; onlarla sohbet başlatmakta hiçbir sorun yaşamazdı. Onları yalnız bırakma fikri aklından bile geçmezdi.

Kitapçıda vakit geçirmek her zaman eğlenceliydi, sadece amcamın böyle gürültü yaparak bunu mahvetmesi üzücüydü. Eskiden burada yaşarken amcam bel ağrısı tedavisi için hastaneye giderdi, bu yüzden dükkanda pek birlikte vakit geçirmezdik. Ama şimdi neredeyse her zaman birlikteydik. Bu da onunla sürekli etkileşim halinde olmam gerektiği anlamına geliyordu. Amcamın kendi dükkanında engel olduğunu düşünmek sert gelebilir, ama o en ufak şeylerden bile sinirlenen bir insan, bu yüzden bu sinir bozucu patlamalar günde en az bir kez oluyordu.

“Roy ben dışarı çıkana kadar bütün gün buradaydı!” Amcam dükkânda gürültü yaparak dolaşıyordu, sonra beni tezgahın arkasındaki oturduğum sandalyeden kovdu ve çaresizce etrafa bakmaya başladı.

“Sana bilmediğimi söylemiştim. Onu bir yerlerde bırakmış olmalısın.”

“Roy şu anda benim için kendi hayatım kadar değerli. Asla böyle bir şey yapmazdım.” Amcam hâlâ konuşmaya devam ederken birden bağırdı ve ikinci kata fırladı.

“İşte o Momoko!”

Bir süre sonra amcam, kahverengi bir yastığı göğsüne bastırarak merdivenlerden aşağı ayaklarını yere vurarak indi. Tanıdığım başka hiçbir yetişkinin tek bir yastık için bu kadar yaygara koparacağını düşünemiyorum.

Son zamanlarda amcam sadece sırt ağrısı çekmekle kalmamış, aynı zamanda hemoroid de geliştirmişti ve ona göre bu durum, uzun saatler boyunca sandalyede oturmayı "tam bir işkence" haline getirmişti.

Yine de, ikinci el kitapçı işletmek, günün büyük bir bölümünü müşterileri bekleyerek bir sandalyede oturarak geçirmek demektir. Bu durumda işini yapması imkansızdı. Onu bu durumdan kurtaran şey şuydu: ortasında delik olan bir yastık, diğer adıyla donut yastık. Yastık ağrıyı o kadar iyi hafifletiyordu ki, amcam ona tamamen güveniyordu. Sadece yastık diyemezdi, bu kalpsizce olurdu dedi. Ve hemoroidi için olduğu için ona Roy demeye başladı. Bunu şaka olsun diye yapmıyordu. Hayır, tamamen, kesinlikle, yüzde yüz ciddiydi.

“Aman Tanrım.” Amcam Roy'u sandalyesine oturttu ve ardından bir aksiyon filmindeki bomba imha ekibinden bekleyeceğiniz türden bir dikkatle sandalyeye oturdu. Bu da onun homurdanmasını ve Momoko'nun adını lanetlemesini engellemedi. Anlaşılan, amcam teslimat yapmaya gittiği sırada Momoko, küçük restorana yardım etmeye gitmeden hemen önce Roy'u verandada kurumaya bırakmıştı. Bu yüzden amcam ona çok kızgındı.

"İyi ki bulmuşsun, değil mi?" diye sormak zorunda hissettim kendimi. Amcam tehlikeden kurtulduktan sonra nefes nefese kalmıştı.

“Yaşlanmak zor. Bütün bu küçük rahatsızlıklar birden ortaya çıkıyor.”

"Yaşlı bir adam gibi konuşmayı bırak."

"Ben yaşlı bir adamım," dedi amcam yüzünde mahcup bir ifadeyle.

"Amca, hâlâ kırklı yaşlarındasın," dedim bıkkınlıkla. Onun sonsuza dek sağlıklı kalmasını ve bu hemoroid meselesinin onu aşağı çekmesine izin vermemesini istiyordum. "Hâlâ gençsin. Zamanın var. Yaşlı insanlar senden daha yaşlı."

“Bu hemoroidler umutsuz vaka.” Hemoroidin acısını anlayabilecek tek kişiler, hemoroid çekenlerdir. Amcam bu sözleri sanki bir özdeyiş okuyormuş gibi söyledi. Eminim ki çok kötü bir durumdu. Her türlü hemoroid, hatırı sayılır miktarda ağrıya neden olur. Ama amcamın söylediklerini bir şakadan başka bir şey olarak algılamak imkansızdı. “Bu arada, senin için bir tane hazırlayayım mı?”

“İyiyim, teşekkürler. Şu anda hemoroidimin yok,” diye sertçe cevap verdim. Ondan biraz sıkılmıştım ve ona daha fazla dikkat etmemeye karar verdim. Neden benim için bir tane hazırlıyordu ki? Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Ona Roy Jr. adını mı koymayı planlıyordu? Bu, amcamın tek tuhaf takıntısı veya saplantısı değildi. Daha birçok, çok daha fazlası vardı. Her biri sinir bozucuydu. Örneğin,

kırklı yaşlarının ortalarından sonra, evde köri yediklerinde sadece Vermont Curry marka ve sadece “hafif” olanını yemeleri konusunda ısrar etmeye başladı. Momoko yanlışlıkla “orta acılı” olanı aldığında, bütün gün somurtarak geçirdi. Momoko'ya göre, o kadar sinir bozucu hale gelmişti ki, ona kocaman bir tekme atmak istiyordu. Onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Neyse, Roy'u bulmuştuk, bu yüzden amcamın biraz sakinleşeceğini varsaydım. İçimden bir ah çektim ve kitabımın dünyasına geri dönmeye çalıştım.

Ancak, tam bu düşünce aklımdan geçerken, amcamın yüzünde masum bir gülümseme belirdi ve sandalyesiyle yanıma iyice yanaştı. Her zamanki gibi yaramazlığıyla, beni bölmek için burnunu tekrar araya sokmaktan kendini alamadı.

"Peki Takako."

Hiçbir şey söylemedim.

Ne okuyorsun?

“Ne? Hadi ama. Bunun bir önemi var mı?” Ama onu görmezden gelmeye çalışsam da, sinirlenmeye çalışsam da, onda hiçbir etkisi olmadı.

"Hey, o Sakunosuke Oda mı?"

Elimdeki "Sweet Beans for Two!" kitabına gizlice bir göz attı, başını salladı ve bana anlamlı bir bakış attı.

“Kitabı beğendin mi?”

“Evet, okuyorum. Aslında ikinci kez okuyorum. İşte. Şimdi memnun musunuz? Okuyorum, lütfen beni bölmeyin.”

Ama doğal olarak, amcam dinlemeye hiç teşebbüs etmedi.

“İşte trajik bir kaderi olan bir başka yazar daha.”

Amcamın gözleri, sanki uzaklara dalmış gibi kısıldı ve ciddi bir tonla konuşmaya devam etti: "Ah, Takako, sen de Sakunosuke Oda'yı seviyorsun... Ama eminim ki onun hayatı hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Bu çok yazık."

Bu noktada artık çok geçti. Bana anlatmak için ne kadar istekli olduğunu anlayabiliyordum. Bütün hikâyeyi dinlemeden beni bırakmayacağını biliyordum. Amcam Sakunosuke Oda hakkında olağanüstü derecede çok şey biliyordu; sadece kitaplarını değil, tüm hayatını. Bir yazarı sevdiğinde, otobiyografilerini, anılarını, biyografilerini, derlenmiş mektuplarını vb. okumaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Bunun ikinci el kitapçı işletmekle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen kendi ilgisini tatmin etmek için yapıyordu. Kitaplarla ilgili sevdiği şeylerden biri de, yazarların nasıl bir hayat sürdüklerini, nasıl

yaşadıklarını, nasıl sevdiklerini ve bu dünyadan nasıl ayrıldıklarını anlatabilmeleriydi.

Bana göre, bunda harika bir şey vardı. Ancak amcam, tüm bunları sanki bizzat şahit olmuş gibi insanlara anlatmayı gerçekten çok severdi. Bu yüzden Osamu Dazai, Takehiko Fukunaga, Haruo Satō gibi birçok yazarın hayatını dinledim. Elbette, isimleri artık tarihe karışmış yazarların hayatları büyüleyici olabilir. Ama zamanın uygun olması gerekiyor. Bazen tüm bunları dinleyecek ruh halim olmuyor. Ama amcam zamanın uygun olup olmadığına aldırış etmiyor; bir kere düğme çevrildiğinde, gözlüklerinin ardındaki gözlerinde bir parıltı beliriyor ve yeterince dinleyene kadar konuşmaya devam ediyor.

Pes ettim ve dramatik bir iç çekişle kitabı kapattım (ki bu onun üzerinde hiçbir etki yaratmadı). Okumak için ayırdığım zamanı kaybetmiştim. Ne yapabilirdim ki? Bu durumda, sadece bana anlatmak istediklerini dinleyebilirdim.

“Sakunosuke'nin trajik bir kaderi mi vardı?”

"Doğru," dedi.

"Tarzından bunu bir şekilde anlayabiliyorsunuz."

“Eserlerinin çoğu deneyimlerine dayanıyor.” Başını derinden salladı, söylediklerine ilgi gösterdiğimi görünce tamamen memnun olmuştu. Ardından amcam, Sakunosuke Oda'nın hayatındaki olayları büyük bir coşkuyla anlatmaya başladı.

Amcamın anlattığına göre, Sakunosuke'nin hayatı bir dizi zorlukla geçmişti. Öğrencilik yıllarında tüberküloz geçirmiş ve talihsizlikleri üst üste gelerek üniversiteyi bırakmak zorunda kalmıştı. Bir kafede çalışan Kazue adında bir kadına tutkuyla aşık olmuş ve romancı olmayı hedeflemişti, ancak eserleri hak ettiği ilgiyi görmemiş ve uzun süre yoksulluk içinde, tüm günlük zorluklarıyla birlikte yaşamışlardı. Ama çektikleri acılar boşuna değildi; "Kabalık" ve "İki Kişilik Tatlı Fasulye!" adlı kitapları sonunda uzun zamandır aradığı tanınırlığı kazandırmıştı. Yazarlık kariyeri yükselişteydi, ancak birkaç yıl sonra sevgili eşi Kazue hastalandı ve vefat etti.

Hayatında o kadar çok çalkantı yaşadı ki, bir televizyon dizisinin baş karakteri olabilirdi.

Kazue'yi kaybettikten sonra, Sakunosuke başkalarının ne düşündüğünü umursamadan sık sık gözyaşlarına boğulurdu. Kazue, Sakunosuke'nin derinden sevdiği ve karşılığında onu seven ilk kişiydi. Onun sevgisi olmadan Sakunosuke'nin hayatı altüst oldu. Tüberküloz hastalığı giderek daha da ağırlaştı. Ölümün yaklaştığını hissetmiş olmalıydı. Çünkü Kazue ölüm döşeğindeyken, birkaç yıl sonra

kendisinin de öleceğini söylerken ağlamıştı. Kalan zamanında, alkol ve kahvede, ayrıca başka kadınların kollarında teselli aradı. Romanlarını yazarken kan tükürdü.

Amcam hikayeyi hiç duraksamadan, sanki konuşmanın tamamını ezberlemiş gibi anlattı.

Onun bu konuda yeteneği olduğunu söyleyebilirsiniz. Dinlerken, amcamın her sözüne kulak kesilerek, hikâyenin büyüsüne kapılmıştım.

“Sakunosuke, yaşamının son yıllarında hem fiziksel hem de ruhsal olarak o kadar tükenmişti ki, roman yazmaya devam edebilmek için metamfetamin kullanmaya başladı. Hastalığı o kadar ilerlemişti ki, bunlar olmadan kalem bile tutamıyordu. Vücudu iflas etmişti.”

“Metamfetamin de bir çeşit uyarıcı, değil mi?”

"Şimdi hayal etmek zor ama o zamanlar eczaneden almak çok kolaydı. Onları enjekte eder ve günlerce uyumadan romanı üzerinde çalışırdı."

"Vay canına." Bunu şimdi hayal etmek gerçekten zor. Zaman ne kadar değişmiş olursa olsun, böylesine yürek burkan bir hikaye, diye düşündüm.

“Ve o tek kişi değildi. Düzenli olarak metamfetamin kullanan birçok yazar vardı. Örneğin, Ango Sakaguchi'nin metamfetamin bağımlısı olduğu oldukça iyi biliniyordu.”

"Metamfetamin bağımlısı mı?" Bu sözler bir şekilde sevimli gelmişti ama aslında şu anlama geliyordu—

“Metamfetamin bağımlısı biri.”

Kendi kendime tekrar "Eyvah!" dediğimi duydum.

“Bu korkunç bir hikaye,” dedi, kederle başını sallayarak. “Ama Kazue her zaman onun kalbinde kaldı. Başyapıtlarından biri, karısının ölümünden dolayı umutsuzluğa düşen ve şirketinden para alıp yarış pistinde bir numaralı kulvardaki ata deli gibi bahis oynayan bir adamın hikayesidir. Bunu yapmasının tek nedeni, ölen karısının adı Kazue'nin 'bir' karakteriyle yazılmış olmasıdır. Sakunosuke'nin bu hikayeyi yazarken ne düşündüğünü kesin olarak bilemeyiz, ancak şüphesiz ki bu, Kazue'ye duyduğu yoğun duygularla bağlantılıdır; sonuçta, onun adı da aynı karakterle başlıyor.”

"Evet... inkar edilemez gibi görünüyor."

Bu tarz hikayelere karşı bir zaafım var. Olanları hayal etmek bile beni hüzünlendirdi.

“Uyuşturucu bağımlısıyken bile, kan tükürürken bile roman yazmaya devam etti. Akciğerinde büyük bir kanama geçirip hastaneye kaldırıldığında ise, yazmaya ihtiyacı olduğu için taburcu edilmeyi talep

ederek ortalığı birbirine kattı. Ancak daha sonra kaldığı handa yere yığıldı ve bu sefer iyileşemedi. 1947'de, henüz otuz üç yaşında hayatını kaybetti."

"Otuz üç mü? Sağlıklı olsaydı çok daha fazla kitap yazabilirdi," dedim, içimdeki kayıp duygusuyla boğulmuş bir halde. "Daha uzun yaşasaydı neler yazardı acaba?"

"Ama aynı zamanda, yazdığı romanları tam olarak bu kadar kısa bir ömür yaşadığı ve hayatının geri kalanını tüketirken aklında sürekli ölüm olduğu için yazabildiğini de söyleyebilirsiniz. O, inanılmaz bir azme sahipti. Düşününce, kısa ömürlü birçok yazar var. Sanırım bu kadar harika kitaplar yazabilmelerinin nedeni, hayatlarının çok kısa olmasıydı. Sakunosuke Oda çok kitap yazmadı, ama geride harika kısa öyküler bıraktı. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu söyleyemeyiz. Bunu öğrenmenin tek yolu, cennetteki Sakunosuke'ye sormaktır." Amcam, simit şeklindeki yastığın üzerinde otururken bu sözleri söylerken oldukça duygulanmış görünüyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldandım. Rafta sıralanmış kitapların sırtlarına baktım. "Düşünsenize, buradaki kitapların yazarlarının çoğu artık hayatta değil. Biraz tuhaf değil mi? Kitapları hâlâ aramızda ve onları bugün bile okuyoruz ve onlardan etkileniyoruz." Doğruydu. Buradaki raflarda isimleri yazılı olan birçok insan çoktan dünyamızı terk etmişti. Bunu düşündüğümde, tekrar gözlerim dolmaya başladı.

"Haklısınız. Duygularını şekillendirme biçimleri, onların kalıcı olmasını sağladı. İnanılmaz, değil mi? Ve bu sadece yazarlar için geçerli değil. Tüm sanatçılar inanılmaz. Atalarımızdan bize miras kalan eserlerden çok şey öğrenebiliriz."

Başımı coşkuyla sallayarak onayladım. "Gerçekten de doğru."

Bir noktada güneşin battığını fark ettim. Pencerelerin dışında dünya mavi gölgelerle örtülmüştü. Dükkanı kapatma vakti neredeyse gelmişti. Bir şekilde amcam beni etkilemişti ve onun hikayesine kapılmıştım.

Ama sonuçta o kadar da kötü değilmiş, diye düşündüm Sakunosuke Oda'nın hayatını düşünürken.

Bence amcam bu yazarların hayatlarını bu kadar derinlemesine incelemeye çalıştı çünkü onlardan bir şeyler öğrenmeyi umuyordu ve bu isteğin ardında kendi hayatını anlamasına yardımcı olacak bir ipucu bulma umudu yatıyordu.

Duyduklarıma göre, amcam gençken derin bir varoluşsal kriz geçirmiş. Bu durum onu çok üzmüş.

Yani, yirmili yaşlarında Japonya'da çalışarak seyahat etmek için para biriktirdi, sonra sırt çantasını takıp aylarca tek başına dünyayı dolaştı. Parası bitince Japonya'ya geri döndü ve yeniden başladı. Sanırım kendini arayan adamlardan biriydi diyebiliriz. Bunu böyle söylemek utanç verici gelebilir, ama benim gibi hiçbir şeyle uğraşmak istemeyen biri için, amcamın bu planı gözü korkmadan gerçekleştirebilmesi oldukça etkileyici görünüyor.

Kunitachi'deki evini ziyaret ettiğimde, bana o günlerden kalma bir fotoğrafını gösterdi. Seyahat etmeye yeni başladığı zamanlarda çekilmiş gibi görünüyordu. Fotoğrafta, yirmili yaşlarında genç bir adamdı. Bu benim doğumumdan hemen sonra olduğu için, o yaşta nasıl göründüğünü hiç görmemiştim.

Resimde, Nepal veya Hindistan'da (amcam hatırlayamadı) bir kalabalığın içinde duruyor, yüzü sakallı, yanakları çökmüş ve teni güneşten koyu kahverengi olmuş. Kameraya bakıyor, gözbebekleri ışıkta koyu bir şekilde parlıyor.

Fotoğrafı görünce, "Vay canına! Tamamen farklı birine benziyorsun!" diye bağırdım. Gerçekten abartmıyordum. Amcamın şimdiki haline kıyasla çok farklı bir havası vardı.

“O zamanlar gençtim. Neredeyse otuz yıl önceydi.”

“Sadece bu değil. Bilmiyorum, o fotoğrafta sende inanılmaz bir şey var,” dedim, hâlâ fotoğrafa dikkatle bakarak. Amcamın o genç hali bana bakıyor gibiydi. Düşünsenize, o genç adam bugün yastığını bulamadığı için bu kadar büyük bir yaygara koparmış. Hayat garip.

“Şey, o zamanlar gerçekten çok sıkıntılıydım. Seyahat etmediğim zamanlarda bütün vaktimi okuyarak geçiriyordum.” Amcam, dağınık saçlarının arasından başının arkasını kaşıdı ve kendi kendine kıkırdadı, sanki eski halinin endişelerini bir kenara bırakmaya hazır gibiydi.

Momoko aramıza tekrar katıldığında hafifçe kıkırdayarak, "O resme her baktığımda gülüyorum," dedi.

Nedense, uzun yıllar süren seyahatleri boyunca çektiği tek fotoğraf buydu.

"Onu sadece ilk seyahatim olduğu için yanıma aldım ve o anın büyüsüne kapıldım. O günden sonra seyahat ederken yanımda kamera taşımadım," dedi amcam alaycı bir şekilde.

"Gerçekten mi? Ne yazık."

"Yok canım, bir sürü fotoğrafı geride bırakmanın ne faydası var ki?"

"Sanırım bu da bir bakış açısı. Momoko ile Paris'te tanıştığınız zamanlar mıydı bu?"

“Sanırım amcanla daha sonra tanıştım,” dedi Momoko. “O zamanlar o kadar kötü görünmüyordu. Gözlerinde daha fazla şefkat vardı. Eğer böyle görünseydi, yanıma yaklaşmasına izin vermezdim.”

"Benim olduğumu biliyorum ama berbat görünüyorum."

“Bu adam birini öldürecek gibi görünüyor.” Bunu birbirlerine söyledikten sonra ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı. Momoko onun yanağını çimdikledi ve amcam da buna izin verdi, ikisi de kahkahalarla gülmeye devam etti. (Momoko'nun yakın olduğu insanların yanaklarını çimdikleme gibi şaşırtıcı bir alışkanlığı var.) Çok tuhaf bir çiftler.

“Ama o zamanlar babamla hiç anlaşamıyorduk. Sürekli tartışıyorduk. İtiraf etmeliyim ki, o günlerde ona sürekli sorun çıkardım. Bu doğru.”

"Seninle babanın kişilikleri tamamen farklı."

“Kesinlikle. Tamamen farklı.”

Büyükbabam sert bir adamdı. Neredeyse hiç konuşmazdı ve asla şaka yapmazdı; kaşları her zaman derin bir şekilde çatıktı. Ona göre sert olmak bir erdemdi. Hatta bunu bir ilke olarak bile görüyordu. Annemin anlattığına göre, ilk evliliğinden kısa bir süre sonra karısı vefat etmişti. Büyükannemle evlendiğinde neredeyse elli yaşındaydı. Normalde, yaşlı olduğu için çocuklarını şımartacağını düşünebilirsiniz, ama büyükbabam öyle bir adam değildi. Annem ve amcam oldukça katı bir yetiştirme tarzına sahipti. Büyükbabam, kitapçı işletme konusunda da ilkelerine bağlı kaldı. İşletmeye yaklaşımında kesinlikle tavizsizdi. Sadece göz atmaya gelen müşterileri bile kovarmış. Bu, amcamın yaklaşımının tam tersiydi.

“Ama sonunda dedenin yerini alan kişi sen oldun.”

"Tuhaf, değil mi? Umarım mezarında ters dönmüyordur," diye şaka yaptı amcam.

“Eminim öfkeden aklını kaçırmıştır. Şu çocuğun ikinci el kitapçı işletmekten hiç anlamadığını düşünüyor olmalı. O kadar çok gürültü yapıyor ki etrafındaki herkesi çıldırtıyor,” dedi Momoko ve ikisi de kahkahalarla güldü.

Endişelenmeye gerek yoktu aslında. Amcamın kişiliği dedemin kişiliğinin tam tersi olabilirdi ama önemli konularda aynıydılar. Bu kesindi.

Masadaki amcamın fotoğrafına tekrar baktım. Fotoğraftaki kişi benim için tamamen yabancıydı. Gözlerindeki o parıltı öfke, şüphe ya da belirsiz bir hüzün olabilirdi.

Resimdeki amcamın genç haline sessiz bir mesaj verdim:

Sorun yok. İyi insanlarla tanışacaksın. Artık o kadar üzülmene gerek yok. Sırt ağrısı ve hemoroidden muzdarip olsan bile, bir kitapçı sahibi

olarak sevileceksin. Bu yüzden artık endişelenmene gerek yok.

OceanofPDF.com

4

Saveur kahve dükkanı, Morisaki Kitabevi'ne üç dakikalık yürüme mesafesindedir. Mahalledeki herkes Saveur'ü bilir; elli yıldır var olan bir yer olduğu için bu beklenebilir. Eskiden Jimbocho'da yaşayan birçok büyük yazar sık sık orada vakit geçirirdi.

Taş duvarlı iç mekan, sadece lamba ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmış ve kahvenin zengin aromasıyla doludur. Etkisi oldukça rahatlatıcıdır. Normalde müşterilerle dolup taşmasına rağmen, asla gürültülü hissettirmiyor. Aslında, sohbet sesleri arka planda çalan sade piyano müziğiyle karışıyor ve sonuç bir şekilde daha da keyifli oluyor. Amcam beni üç yıl önce o yaz buraya getirdiğinden beri, mekanın atmosferini ve kahvesinin tadını çok sevdim. Hala düzenli müşterisiyim.

Kahve dükkanının sahibi, kırklı yaşlarının ortalarında, uzun ve ince yüzlü, zarif bir adam. İlk bakışta ürkütücü görünebilir, ancak aslında oldukça cana yakın ve konuşması kolay biri. Gülümsediğinde gözlerinin etrafında tatlı kırışıklıklar oluşuyor. Kapıyı açar açmaz, kahve demlediği tezgahın arkasından "Hoş geldiniz!" diye sesleniyor.

Bu gece de farklı değildi. Kapıyı açar açmaz, her zamanki gibi beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Merhaba Takako. Hoş geldin!"

"İyi akşamlar. Bugün yine çok yoğun görünüyor." Selam verirken mağazanın etrafına bakındım.

"Teşekkür ederim. Kahve dükkanımız için yoğun sezon başlıyor. Bu dönemde daha çok para kazanıyoruz," dedi sahibi bardağını parlatırken. Hafifçe muzip bir gülümseme takındı.

"Sanırım havalar soğuyunca insanlar kahve özlemi çekiyor."

“Öyleyse öyle.”

Aslında ilkbahar ya da yaz olması fark etmiyordu; bu kahve dükkanı her zaman kalabalık görünüyordu. Yine de, yılın soğuk zamanlarında güzel bir fincan kahve içmenin ayrı bir keyfi vardı. Sanırım diğer müşteriler de aynı şeyi hissediyordu.

"Peki, biriyle mi buluşacaksın?"

"Benim."

“Ne güzel. Keyfini çıkarın.”

Gülümsedim ve hafifçe eğildim.

Garson, sanki beni bekliyormuş gibi hemen yanıma geldi ve beni yeni açılan pencere kenarındaki bir masaya götürdü. Aslında bu kahve dükkanı, erkek arkadaşım Wada ile buluşmak için ayarladığımız yerdi. Ofisi yakınlardaydı, bu yüzden mükemmel bir yerdi. Ne zaman geç saatlere kadar çalışsa, ben de zamanımı kitap okuyarak ve bir fincan kahve içerek geçirirdim. Her zamanki gibi, bu gece de en sevdiğim kitabı çantama koymuştum. Hemen çıkardım ve okumaya başladım. Bu şekilde geçirdiğim zaman sessiz ama aynı zamanda heyecan verici; sevdiğim kişinin gelmesini beklemek. En sevdiğiniz kahve dükkanında oturup, kitap okuyarak, erkek arkadaşınızı beklemek inanılmaz derecede lüks bir his veriyor.

Yaklaşık yarım saat boyunca bu şekilde bekleyip kitap okuyordum ki, birinin pencere camına vurduğunu duydum. Wada pencerenin dışında duruyordu. Gözlerimiz buluştu ve bana el salladı. Ben de el sallayınca, arkasını dönüp girişe doğru yöneldi.

“Beklettiğim için özür dilerim.” Biraz nefes nefese, sanki aceleyle gelmiş gibi karşıma oturdu. İş yerinde kıyafet kuralı yoktu, bu yüzden her zamanki gibi rahat giyinmişti. Wada'nın kıyafetleri çoğunlukla aynı kalıbı izlerdi: dar kesim pantolon veya kumaş pantolonla bir ceket. Ona sorarsanız, “ne giyeceğimi seçmek çok zahmetli” olduğu için böyle giyindiğini söylerdi, ama bu şık tarz gerçekten de ona en çok yakışan tarzdı. Bugün, üzerine tam oturan şık siyah bir ceket ve gri bir pantolon giymişti.

Kitabımı kapatırken gülümseyerek, "Daha yeni geldim," dedim.

“Ah, umarım öyledir.” Wada yüzünde bir gülümsemeyle uzun süre bana baktı. Hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı. O kadar uzun süre bana baktı ki utanmaya başladım, sonra aslında dikkatini elimdeki kitaba yönelttiğini fark ettim.

"Bu Taruho Inagaki'nin bir koleksiyonu mu?" diye sordu Wada, sesinde hafif bir hayranlık tonuyla.

“Ah, şey, evet...” dedim, bir haftadır görüşmediğimiz halde ağzından çıkan ilk kelimelerin bunlar olmasının nedenini anlamakta biraz zorlanarak. Ancak Wada, tepkimi hiç fark etmemiş gibiydi.

"Bin Bir Saniyelik Hikayeler oldukça iyi, değil mi?" dedi.

“Öyle.” Wada o kadar mutlu görünüyordu ki, hemen kendime geldim ve ona katıldım. “Böyle bir yerde okumak için mükemmeller. Kısa ve sevimli sayılırlar. Ve bir fincan kahveyle de iyi gidecek gibi görünüyorlar.”

“Haklısın. Kesinlikle,” dedi Wada coşkuyla. “Öncelikle, başlıkları bile komik. ‘Kendimi Nasıl Kaybettim’ veya ‘Arkadaşım Nasıl Aya Dönüştü’.”

“Çok komikler. Yani bu yüzden bu kitabı beş kez okudum.”

Wada da tam bir kitap aşığıydı. Özellikle eski Japon romanlarına karşı bir zaafı vardı. Ben daha yeni ciddi olarak okumaya başlamıştım, bu yüzden o benden çok daha bilgiliydi. Ve okumayı seven çoğu insan gibi, başkalarının ne okuduğuyla da ilgileniyor gibiydi. Okuduğum her kitaba her zaman merakla bakardı. Sevdiği bir kitap olduğunda şöyle gülümsemeye başlar, nefret ettiği veya henüz okumadığı bir kitap olduğunda ise, kantinde nefret ettiği bir yemeği yiyen bir çocuk gibi yüzünü buruştururdu. Yüzündeki ifade o kadar samimiydi ki, kendimi korkunç bir ihanetin suçlusu gibi hissederdim. Dürüst olmak gerekirse, bazen o yüz ifadesini görmeyi biraz da olsa dört gözle beklerdim. O gün, kitabım çok beğenilmiş gibiydi ve Wada'nın o üzgün suratını göremedim.

"Bu bana şunu hatırlattı, burada ilk tanıştığımız gün Taruho Inagaki okuyordun."

“Durun, doğru mu? Kitap okuyordum diye hatırlıyorum.”

"Hiç şüphe yok. O günü çok net hatırlıyorum."

Wada'nın bunu bana bu kadar vurgulu bir şekilde söylemesi beni bir şekilde utandırdı. Gülerek bunu gizlemeye çalıştım.

Wada ile ilişkimiz, bir gece Saveur'da tesadüfen karşılaşmamız ve birlikte kahve içmemizle başladı. Onu kitapçının müşterisi olduğu için yüzünden tanıyordum, ama ilk kez gerçekten konuştuğumuz an buydu. Geriye baktığımda, ona ilk kez o zaman ilgi duymaya başladığımı düşünüyorum. O zamandan beri yakın arkadaş olduk, ancak resmi olarak bir çift olduğumuza yazdan önce karar verdik. Yani, o noktada sadece birkaç aydır birlikteydik.

Onun asıl adı olan Akira diye seslenmeyi denedim ama hâlâ kendimi ona soyadı olan Wada diye seslenirken buluyorum; ilk tanıştığımız günden beri bu ismi kullanıyorum.

Bu durumun böyle sonuçlanmasında Saveur'ün sahibinin büyük payı var. Bu yüzden ona hâlâ minnettarım.

Wada son derece kibar bir insan. Gereğinden fazla ilgi odağı olmaktan nefret eder. Örneğin kalabalık yerlerde, arka plana çekilir, herkesin konuşmasını sessizce dinler, yüzünde bir gülümsemeyle arada bir zekice bir yorum yapar. İşte böyle bir insan. Ama aynı zamanda onda tuhaf bir yan da var. Birdenbire inatçı tarafı ortaya çıkar ve "Bugün kalamar yemek istiyorum. Bu sabah karar verdim ve kararım kesin.

Başka hiçbir şeyi mideme indirmeyeceğim." der. Onu anlamak zor olabilir. Ama ben onun biraz tuhaf oluş biçimine bayılıyordum.

İşten izin günlerimiz farklıydı ve Wada'nın işi her ayın sonunda yoğunlaşıyordu; bu da onun normal izin günlerinde çalışmasının yaygın olduğu bir dönemdi. Bu yüzden, çoğu zaman sadece akşamları bu şekilde kısa bir süre için görüşebiliyorduk. Uyumsuz çalışma saatlerimiz ilişkimizde önemli bir engel teşkil ediyordu. İkimiz de işimizi ciddiye alan insanlardık. İkimizden birinin de erken ayrılıp günü bitirme şansı yoktu. Bu nedenle, birlikte geçirebildiğimiz zaman zorunlu olarak sınırlıydı. Bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramadan edemiyordum, ama aynı zamanda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyordum.

Her neyse, bir haftadır ilk kez birbirimizi görüyorduk. Kahve içiyorduk ve yakında yemek yemeye gitmekten bahsediyorduk ki Takano nadir görülen bir şekilde mutfağın dışında belirdi.

Takano, Saveur'da mutfak müdürüydü. Uzun boylu ve sıska bir genç adamdı ve o kadar çekingen bir konuşma tarzı vardı ki, tamamen çaresiz biri gibi görünüyordu. Bir gün kendi kahve dükkanını açmak istediğini ve burada işletme sahibi tarafından eğitildiğini duymuştum.

“Seni görmek güzel, Takano. Uzun zamandır görüşmedik.”

"Seni de görmek güzel Takako, ve, eee... seni de Wada."

Takano, yabancılar karşısında oldukça utangaçtı ve Wada'yı da ancak yüzeysel olarak tanıdığı, onunla konuşmaya henüz alışamadığı anlaşılıyordu.

“İyi akşamlar. Takano, değil mi?” diye yanıtladı Wada sıcak bir gülümsemeyle. Takano'nun yüzündeki ifadeden bunun onu da rahatlattığını görebiliyordum. Wada'nın bu konuda bir yeteneği vardı. Herkesle kolayca konuşabiliyor ve onları rahat hissettirebiliyordu.

Selamlaşmayı bitirdikten sonra bile Takano nedense etrafta oyalanmaya devam etti, tıpkı bir sırtlanın aslanın artıklarını gözüne kestirmesi gibi yakınlarda bekledi. Biraz tuhaf olmaya başlamıştı, bu yüzden neler olup bittiğini sordum.

“Ah, hayır, sorun değil. Bir dahaki sefere konuşabiliriz.”

Tam cevabını mırıldanırken, işletme sahibi diğer taraftan öfke dolu bir sesle "Hey, Takano!" diye bağırdı.

Takano onu duyar duymaz paniğe kapıldı ve mutfağa geri koştu.

"Bu da neydi şimdi?" Takano'nun cılız bedeninin aniden arkaya doğru kayboluşunu izlerken başımı sallamaktan kendimi alamadım.

Wada da aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Gerçekten de biraz şüpheli davranıyordu."

"Yine de, şüpheli davranmak onun için yeni bir şey değil."

"Bu durumda, sanırım endişelenecek bir şey yok."

Takano hakkında bu oldukça kaba şeyleri söyledikten sonra, kendimizi ikna etmeyi başardık ve Saveur'den ayrıldık.

Kapanış saatinde Sanseidō kitapçısına girdik, ardından Wada'nın sevdiği yakındaki bir restoranda yemeğimizi bitirdikten sonra mahallede kısa bir yürüyüşe çıktık. İkimizin de ertesi gün çalışması gerekiyordu. Sabah erken bir toplantım vardı, bu yüzden ikimiz de sonrasında eve gitmeye karar verdik. Wada beni istasyona kadar götürdü.

Wada'nın apartmanı, ikinci el kitapçıların bulunduğu mahalleye yaklaşık on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Oraya sadece birkaç kez gitmiştim, ama ilk gidişimde oldukça şok olmuştum. "Dairem çok dağınık," diye Wada beni yolda defalarca uyarmaya çalıştı ve gerçekten de öyleydi.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda, marketten kalan bento kapları ve atılmış kıyafetlerin her yere saçılmış olduğunu gördüm. Çok sayıda kitabı sadece kitap raflarında değil, kanepe ve masanın üzerinde de dağınık halde bırakılmıştı. Mutfak alanı daha da felaket bir haldeydi. Lavabo kirli tabaklar ve tavalarla dolup taşıyordu. Korkunç bir manzaraydı. İçeride basacak yer bile yoktu demek abartı olurdu ama en azından oturacak yer yoktu. Dolap kapısı yarı açık bırakılmıştı ve içinde üst üste yığılmış büyük karton kutular vardı. Onun izniyle kutuların içine göz attım ve bir sürü ikinci el kitap buldum. İçinde değerli kitaplar olabileceği gibi, o kadar gelişigüzel atılmışlardı ki, onları düzenlemek bile bir eziyet olacaktı. Her halükarda, ne kadar dağınık oldukları göz önüne alındığında, Morisaki Kitabevi'nin hepsini paketleyip götürmesi daha iyi olurdu.

“Gerçekten çok üzgünüm. Temizlik yapmayı planlamıştım ama bu hafta iş yerinde çok yoğundu, vaktim olmadı.”

Onun evine gitmek konusunda endişeliydim, ama evin nasıl göründüğünü görünce endişem kayboldu. Uzun süre kendi kendime güldüm. Onun beklenmedik bir yönünü görmüş gibiydim, ama o kadar beklenmedikti ki ne düşüneceğimi bilemedim.

"Sanırım bekar erkeklerin daireleri böyle görünüyor," dedim.

Panik halinde olan Wada, şimdi biraz rahatlamış görünüyordu. Wada'nın dairesi olduğu için şaşırmıştım, ama bu düzeydeki dağınıklık genel olarak oldukça yaygın. Tabii ki, kız arkadaşı ilk geldiğinde daireyi temizlemiş olsaydı güzel olurdu, ama...

"Son kız arkadaşın geldiğinde ne yaptın?" diye kayıtsızca sordum.

"Ah, şey, ne zaman bir şey fark etse hep benim için temizlerdi. Temizliğe düşkün bir insandı," dedi Wada, buruk bir gülümsemeyle.

Birden o soruyu sorduğuma pişman oldum. Çok fazla soru soruyorsun, diye düşündüm kendi kendime.

Wada o kadını o zamanlar birkaç kez Morisaki Kitabevi'ne getirmişti. Güzel yüz hatlarına ve uzun, ince bir fiziğe sahipti. O zamanlar onları sadece yüzlerinden tanıyordum, bu yüzden onlara şöyle bir bakıp, "Ah, ne güzel bir çift," diye düşünürdüm. Şimdi durum değiştiğine göre, o görüntüyü alıp dolaptaki karton kutuya, tüm kitapların yanına koymak istedim. Kıskançlıktan yanıp tutuşarak, o an onun dairesini temizlemeye karar verdim. O kadının beni geçmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden, o öğleden sonra, Wada ne yapacağını bilemeden yanında dururken, ben tam bir temizlik makinesine dönüştüm.

Bu yüzden geceyi Wada'nın evinde geçirmek zorunda kaldım.

Wada'nın kollarında, varlığımın özünde bir şeyin farkına vardım. Ve o özün dokunulduğunu hissettim. Muhtemelen hayatımda ilk kez böyle bir şey hissetmiştim.

Aynı zamanda, Wada'nın benim gibi sıradan bir insanla gerçekten eğlenip eğlenmediğinden endişeleniyordum. Jimbocho'da, amcamdan başlayarak (hatta Sabu'nun bile kendi tarzında büyüleyici olduğunu itiraf etmeliyim) gerçekten büyüleyici birçok insanla tanışmıştım, ancak bunun diğer yüzü, ne kadar sıkıcı ve cahil olduğumu fark etmemi sağlamasıydı. Bu da Wada'nın da yakında bunu fark edeceğinden endişelenmeme neden oldu.

Onunla daha çok zaman geçirmek, her şeyi birlikte paylaşmak istiyordum. Ama Wada'nın da aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değildim. Romantik ilişkilerde çok kötüyüm, her zaman geç olgunlaşan biriyim. Belki de son ilişkimin berbat bir şekilde bitmesinin sebebi buydu. Meğerse en başından beri birlikte olduğumuzu düşünen tek kişi benmişim. Şimdi, Wada'nın o tür bir adam olmadığına yüzde yüz emindim, ama yine de bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayamıyordum.

Wada duygularını belli eden biri değildi. Bu yüzden bazen ne düşündüğünü anlamaya çalışırken aşırı derecede endişeleniyordum. Bir kız arkadaşta ne arıyordu? Beni önceki kız arkadaşından daha çok mu seviyordu? Sanki ben onun kadar güzelmişim gibi. Bu düşünceler beni hiçbir yere götürmüyordu; sadece kafamda dönüp duruyorlardı. Ama bir şey çok açıktı. Ne hissettiğimi biliyordum ve bunu ona kendi kelimelerimle ifade etmek istiyordum. Ve kesinlikle yapmak istemediğim şey, bu duyguyu ya da onunla başladığım ilişkiyi öylece geçiştirmekti.

Okumak beni beklemediğim şekillerde etkilemeye başlamıştı. Kitaplarda okuduğum türden aşklar beni derinden etkilemişti ve bu da kendi duygularımı daha ciddiye almam gerektiği inancımı güçlendirmişti.

"Geceleri hava çok daha soğuk oluyor."

"Evet."

Ochanomizu İstasyonu'na giden hafif yokuşu yavaşça tırmanıyorduk. Jimbocho İstasyonu çok daha yakındı, ama bilerek uzun yoldan gitmiştik. Herkesin erken yattığı kitapçıların bulunduğu mahallenin aksine, caddenin bu tarafı hâlâ birçok restoran ve müzik aleti satan dükkanlarla ışıl ışıldı. Caddede birçok insan yürüyordu ve sürekli bir araba akışı vardı.

Onunla kalmak istedim.

Ama eve gitmem gerekiyordu.

Kafamda aynı düşünceler tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Yanımda yürürken Wada'yı göz ucuyla izliyordum. Wada her adımını o kadar yumuşak, gereksiz hiçbir hareket yapmadan atıyordu ki, ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. Tıpkı ona yakışır bir hareketti. Acaba o da biraz üzgün müydü? Yüzündeki ifade her zamanki gibiydi.

Yürüyüşümüze devam ederken, uyumadan önce okunacak doğru kitap hakkında bir sohbetimiz oldu. Wada, yatakta kitap okursa uyuyamadığını söyleyerek beni şaşırttı. Ciddi bir ifadeyle, eğer bir şey okumak zorundaysanız, telefon rehberinin bile yeterli olacağını söyledi. Uzun bir düşünmenin ardından, Kōtarō Takamura'nın "Chieko Şiirleri" adlı kitabını önerdim.

"Yine de yatmadan önce bu kadar çok şey okuyamayacağınız için, harika bir kitabı boşa harcamak olurdu diye düşünüyorum."

"Nedense ikimiz de doğru düzgün bir cevap bulamıyoruz," dedi Wada gülümseyerek. "Ama Chieko Şiirleri'nin sizin için gerçekten önemli bir kitap olduğunu görüyorum."

"Yani, bu kadar sevgiyle dolu başka bir kitap bilmiyorum."

“Katılıyorum. Chieko’nun akıl hastalığı onun ona olan sevgisini daha da güçlendirdi ve sanki buna karşılık olarak şiirleri daha da güzelleşti.”

Okulda ders kitaplarımda Chieko Şiirleri'nden bir bölüm yer aldığı için elbette aşinaydım. Ama kitabı baştan okumaya başladığımda, ne kadar dokunaklı olduğuna şaşırdım. Takamura'nın Chieko ile geçirdiği günler, aşklarının tüm mutluluğu, endişesi, üzüntüsü ve acısı, ilk karşılaşmalarından düğünlerine, hastalığının ortaya çıkışına ve ölümüne

kadar tüm duygular şiir dizelerine dönüştürülmüştü. Bu şiirlerin içinde öyle parlak bir ışık var ki, neredeyse göz kamaştırıyor.

Sanırım birçok insan için, hatta çok sayıda insan için, Chieko Şiirleri önemli, hatta yeri doldurulamaz bir kitap. Ve ben de kesinlikle o insanlardan biriyim. Ne zaman okusam, duygularım alt üst oluyor. Öyle ki artık kelimelere dökmeye gerek duymuyorum.

Bu yüzden kitabı ancak gerçekten okumaya mecbur kaldığımda okumama izin veriyorum. Çünkü bu kitabı okurken hissettiğim o duyguyu korumak istiyorum. Ne zaman okusam, sonunda hep ağlıyorum. Kaç kere okursam okuyayım, gözlerim hep doluyor. Kitabı düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor.

Düşüncelerini bu şekilde kelimelere dökebilmenin ne kadar harika bir şey olduğunu düşünüyorum.

Bu düşünce aklımdan geçerken, istasyonun zaten görünürde olduğunu fark ettim. Veda vakti gelmişti.

İyi geceler dedik ve yollarımızı ayırdık. Bu, benim için günün en acı anıydı. Ne kadar uğraşsam da, bunu tarif edecek başka bir kelime bulamıyorum.

Bir an turnikelerin önünde durdum ve Wada'nın yavaş yavaş uzaklaştığını izledim. Yatmadan önce Chieko Şiirleri'nden biraz okuyabilirim diye düşündüm. Uzun zaman olmuştu. Eve kadar yol boyunca bunu düşündüm.

OceanofPDF.com

5

Gün geçtikçe sonbaharın derinliklerine doğru ilerliyorduk. Kış yaklaşıyordu. Kuru rüzgar bizi ürpertecek kadar soğuktu. Yol boyunca ağaçlar renk değiştirmeye yeni başlamıştı. Farkına varmadan, güneş her geçen gün daha erken batacak ve geceler daha uzun ve daha derin olacaktı.

Bu, yılın en sevdiğim zamanıydı; kışın gerçekten gelmesinden önceki dönem, geçip giden mevsime yas tutma zamanı. Beni durup soluk mavi gökyüzüne ve yumuşak ışığına bakmaya teşvik ediyordu. Bu yüzden son zamanlarda sabah rutinim, bakışlarımı gökyüzüne çevirerek işe yürümek olmuştu.

Iidabashi'de bir tasarım stüdyosunda çalışıyordum; kitapçıdan ayrıldıktan sonra beni işe alan aynı şirketti. Ana işi broşür ve el ilanı tasarlamak olan çok küçük bir firmaydı. Başlangıçta yarı zamanlı çalıştığım dönemi de sayarsak, orada neredeyse üç yıl çalışmıştım.

İşlerimizin çoğu esasen bireysel projeler olduğundan, kesin olarak belirlenmiş çalışma saatlerimiz veya günlerimiz yoktu ve temel ofis görgü kurallarına uyduğumuz sürece, istediğimiz gibi hareket etmekte nispeten özgürdük. Daha önce çalıştığım şirkette kişisel ilişkilerimiz gizli tutuluyordu ve kesinlikle gruplaşmalar bile vardı; bunların hepsinde gerçekten berbat bir şekilde yol alabiliyordum. Yeni firmamın küçük olması sayesinde bu tür karışıklıklardan uzak durabiliyordum. Gelirim önceki işime göre önemli ölçüde daha düşüktü, ancak kendi tempomda çalışabiliyordum ve yeni yerin benim için kesinlikle daha uygun olduğunu hissettim.

Gece geç saatlere kadar ofiste çalışmak en sevdiğim şey değil, bu yüzden genellikle sabahları ilk gelen ben olurdum ve akşamları da erken bitirmeye çalışırdım. İş arkadaşlarımla sohbet ederdim ama gerekli olandan fazla ilişki kurmazdım. Onlarla iş dışında nadiren görüşürdüm.

Belki de tüm bunlar yüzünden, iş arkadaşlarımla içki içmeye davet edildiğim nadir anlardan birinde, içlerinden biri bana, "Sen biraz içine kapanık birisin, değil mi?" dedi. Diğerleri de benim hakkımda aynı izlenimi edinmiş gibiydi. Onların gözünde, pek konuşmuyordum ve her

zaman akşamın erken saatlerinde doğruca eve gidiyordum. Bu beni biraz şaşırttı, ama üzerinde düşündüğümde, bunun en büyük nedeninin kendimi evimde hissettiğim bir yer bulmuş olmam olabileceği ortaya çıktı.

Öncesinde çoğunlukla ev ve iş arasında gidip geliyordum. Gerçek bir hobim ya da herhangi bir şeye duyduğum güçlü bir bağlılığım yoktu. Özellikle mutsuz değildim, ama hayatımda bir şeylerin eksik olduğu hissi vardı içimde. Geriye baktığımda, hep böyle hissettiğimi ve ne yapacağımı bilmediğimi düşünüyorum. Ama artık böyle hissetmiyordum. Elbette, şu anda tamamen mutlu olduğumu söylemek aptalca olurdu. Sadece düşündüğümde, artık gerçekten bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiyordum.

Gitmek istediğim yerler ve görmek istediğim insanlar vardı. Ve beni her zaman geri karşılamaya hazır bir yer vardı.

Bundan daha harika bir şey düşünemiyorum.

İşimi kendi tempomda yapabildim. İşin kendisini sevdim ve ofisteki durum da fena değildi. Her şeyin doğru yönde ilerlediğinden emindim.

Ama son zamanlarda biraz sıkıntı yaşadım. İçten içe önemsiz bir meseleydi. Bunu birine anlatsaydım, muhtemelen bir şakanın sonuymuş gibi gülüp geçerlerdi. Ama gerçek şu ki, bu beni oldukça üzdü.

Her şey bir gün öğle yemeğinde başladı. Şirketin yemekhanesi veya belirli bir öğle yemeği saati yoktu. Herkes öğle yemeği molasını istediği gibi geçirebiliyordu. Ben genellikle yakındaki bir kafeye giderdim. Öğle yemeğinde bile boştu ve orada iş yerinden kimseyi görmezdim, bu da orayı yemek yerken kendimi en rahat hissettiğim yer haline getiriyordu.

Ancak bir gün, beklenmedik bir şekilde kıdemli bir meslektaşımla karşılaştım. İnsanlarla alaycı ve küçümseyici bir şekilde konuşan bir adamdı. Onunla anlaşmakta zorlanacağımı zaten hissetmiştim. Bu yüzden, gelişigüzel bir şekilde selam verip başka bir yere oturmaya çalıştım, ama o bana seslendi.

"Hey, gel buraya otur."

Onunla oturmaktan başka seçeneğim yoktu. Tahmin edebileceğim gibi, masamızda pek de neşeli bir ortam yoktu. Sohbeti canlı tutmak için çaba göstermemem kısmen benim hatamdı, ama o sürekli konuşup dururken, övünürken ve işinden şikayet ederken nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilemedim. “Sorun şu ki, müşterilerimiz daha iyisini bilemeyecek kadar aptal. Yeteneklerimi kullanabileceğim daha büyük bir işe ihtiyacım var. Mevcut projelerimizle, yeteneklerimin yüzde ellisini bile ortaya koyamıyorum.” Bütün öğle yemeği molasını onun bu şekilde,

yüzünde iğrenç bir ifadeyle konuşmasıyla geçirdik. Sonunda, verebildiğim tek cevap basit bir “hı hı” oldu.

Olay burada bitmeliydi. Kendi kendime, "İşte böyle şeyler olur işte, sevmediğin biriyle karşılaşırsın; bugün şanslı günün değil," diye düşündüm. Ama sonrasında, ne zaman fırsat bulsa benimle konuşmanın yollarını aramaya başladı. Ofiste bile, bilgisayarımda çalışırken meşgul olsam, yanıma gelip benimle konuşmaya çalışıyordu. Onu duymamış gibi yapıp çalışmaya devam edersem, gelip dikkatimi çekmek için sırtıma vuruyordu. Sonra da sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi beni öğle yemeğine davet etmeye başladı. Onunla bir saat daha sıkıcı bir şekilde vakit geçirmek istemesine neyin sebep olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ve bulunduğum konumda, onu her gün geri çeviremezdim, bu yüzden o günden sonra onunla aynı kafeye defalarca gitmek zorunda kaldım. Elbette, bizi bekleyen tek şey tam bir zaman kaybıydı.

Bütün bunların amacı neydi? Bütün bunlarda onu eğlendiren ne vardı? Bu sadece yeni bir taciz biçimi miydi? Gittikçe daha da sinirleniyordum.

Dördüncü kez beni öğle yemeği molamı onunla geçirmeye zorladığında, şikayet etmekle övünmek arasında bir duraklama anında, ağzı sandviç dolu halde aniden sordu: "Peki, izin günlerinde ne yapıyorsun?"

“Ben… şey… sık sık ikinci el kitapçılara giderim.” O kadar hazırlıksız yakalandım ki, ona dürüst bir cevap verme hatasına düştüm.

“Neden? Böyle bir yere neden gitmek istersin ki? Yaşlı bir adam mısın sen?” Sanki hayatında duyduğu en komik fıkrayı anlatmışım gibi kahkahalarla gülmeye başladı. İzin günlerimde ne yaptığımı sormaya hakkın yok! diye düşündüm kendi kendime, ama sonra iş yerinde hâlâ benden üstte olduğunu hatırladım. Bunu sesli söylememin imkanı yoktu.

"Bir sonraki izin gününde araba turuna çıkmaya ne dersin?"

Bir başka sürpriz saldırıdan sonra, giderek daha da sinirlendim. "Şey, neden böyle bir şey yaptık ki?"

“‘Neden’ derken neyi kastediyorsunuz? Meşgul değilseniz, güzel olmaz mıydı?”

“Hayır… Benim, eee, planlarım var.”

“Planlar?”

"Size az önce kitapçılardan bahsettim."

"Hadi ama. Kimse o kadar sık kitapçıya gitmez."

“Ama onları sevenler öyle yapıyor. Bunda yanlış bir şey yok,” diye yanıtladım. Kesinlikle sinirlenmeye başlamıştım. Kafasını şaşkınlıkla kaşıdı ve derin bir nefes aldı. Rehber öğretmen odasında lise terk bir

öğrenciyle karşılaşan bir öğretmen gibi, acıma dolu bir iç çekişle nefes verdi.

"Hayattan zevk alıyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

“Yani, sanki sürekli kara bir bulutun altındasın. Sohbeti sürdüremiyorsun. Seninle konuşmanın ne anlamı var ki? Sana yardım etmeye çalışsam, seni bir yerlere davet etsem bile, kıvranmaya başlıyorsun ve ikinci el kitapçılardan falan bahsediyorsun. Daha olumlu bir tavır takınmalısın, yoksa hayatını boşa harcayacaksın.”

Bu son sözlerinden sonra, cevap vermeme fırsat vermeden, "Bu çok sıkıcı," diye çıkıştı. Sonra kalkıp dışarı çıktı. Bir an için hiç kıpırdayamadım. Ağzım açık, şaşkın bir şekilde öylece oturdum.

“Ah, ne kadar sinir bozucu!”

O gece, Momoko'nun çalıştığı küçük restorana gittim ve öğle yemeğinde yaşanan olay hakkında uzun uzun konuşurken sake yudumladım. Son zamanlarda, Momoko'nun yemeklerine hayran kaldığım için restorana sık sık gitmeye başlamıştım. Restoranın sahibi Bay Nakasono, kelimelerle arası iyi olan, cana yakın bir adamdı. Bu anlamda, o ve Momoko oldukça iyi bir çiftti. Ama belki de müşterilerinin tüm isimlerini ve yüzlerini aklında tutamadığı için, Bay Nakasono benim ismimi bir türlü hatırlayamıyordu. Restorana her geldiğimde bana "Mikako" veya "Yukako" gibi bir şey demeye başlıyordu. Kaç kere düzeltsem de, bir sonraki görüşmemizde hep yine karıştırıyordu. Sonunda buna razı oldum.

O gece, gerçek adımdan oldukça farklı olan "Teruko" diye çağrıldıktan sonra, öfkeyle titredim ama kısa süre sonra bunun önemli olmadığına karar verdim.

Tezgahın diğer tarafında Momoko, önlüğüyle oldukça rahat bir şekilde işinde çalışıyordu. "Hey, çok fazla içki içmişken birinin iş yerine gelip boş boş konuşma," dedi, sanki sarhoş bir müşteriyi azarlıyormuş gibi.

Bu nadir durumda, gerçekten de oldukça sarhoştum.

“Ama bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Elbette bunu ondan duymak sinir bozucu, ama en sinir bozucu olanı da cevap verememem.”

“Evet, anlıyorum, elbette. Sinir bozucu. Anlıyorum.”

Sarhoş oldukça, onun küstah tavrı olarak gördüğüm şey beni daha da öfkelendiriyordu. Ve işleri daha da kötüleştiren şey, kaderin bir cilvesi olarak adının Wada olmasıydı. Bu da son derece rahatsız edici bulduğum başka bir şeydi.

Momoko inanmaz bir şekilde, "Bunu kaderin bir cilvesi olarak adlandırmazdım. Wada yaygın bir isim. Sanki Wada adını almayı kendisi seçmiş gibi değil," dedi.

“Ama buna katlanamıyorum. Yani onu düşündüğünüzde, Wada da aklınıza gelmiyor mu?”

"Demek bu adamı düşünüyorsun, öyle mi?" dedi Momoko, kötü niyetli bir sırıtışla.

"Bunu kastetmedim. Yani şu an onun hakkında konuştuğumuz zamanki gibi," dedim, gücenmiş bir şekilde.

“Sanırım bu biraz sakıncalı. O zaman ona Wada #2 diyelim mi?” dedi Momoko, ona aniden bir takma ad vererek. “Yani, temelde Wada #2 sana çıkma teklifi etti ve sen bunun farkında değildin mi diyorsun?”

"Hayır, biliyordum ama neden birdenbire bana bütün bunlardan bahsetmeye başladığını bilmiyordum."

"Seni çıkmaya davet etti çünkü senin bunu istediğini düşündü ve sonra sen ona kızdın."

“Mantıklı değil, değil mi? İnsanlar beni gerçekten böyle mi görüyor?”

“İşte Wada #2 böyle yapmıştı,” dedi Momoko kuru bir şekilde. Sanki “Bana kızmayın” der gibi omuz silkti. “Ama sen de bazen böyle olabiliyorsun, biliyor musun Takako.”

"Ne gibi?"

"Biliyorsun, dikkatsizlik."

"Ne demek dikkatsiz? Ben hiçbir şey yapmıyordum."

“Bazen bu aynı şeydir. Ve bazen bu, daha da düşüncesiz bir tepkiye yol açabilir.”

Bu beni şaşırttı. Geçmişte ben de aynı hatayı yapmıştım. "Sanırım haklısın... Bir keresinde gerçekten de başım derde girmişti."

"Ha, örneğin, kendini ikinci el kitapçıya kilitleyen kızın durumundan mı bahsediyorsunuz?"

"Ne yani, o mu? Lütfen hayatımdaki olaylara tuhaf dava isimleri vermeye başlamayalım."

Momoko kahkaha atmaya başladı. "Ama biraz yavaş... ve dikkatsiz... ve, şey, düşüncesiz olsan da, ne kadar tatlı olduğunu çok seviyorum." Momoko bana gülümseyerek baktı. Yumuşak, kısa saçları floresan ışığında parıldıyordu.

"Bana iltifat mı ediyorsunuz yoksa hakaret mi ediyorsunuz, tam olarak anlayamıyorum."

“Hayır, aşağı yukarı iltifat ediyorum,” dedi Momoko, tekrar kahkaha atarak. “Ama daha önce söylediklerine dönecek olursak, Wada #2 seni

öyle görmüş olsa bile, bu seni gerçekten olduğun gibi gördüğü anlamına gelmez. Seni sadece kendi ön yargılı bakış açısıyla gördü. Demek istediğim, biraz daha dikkatli olsaydın, seni zor durumda bırakacak böyle birinden uzak durabilirdin."

"Bunu söylemek kolay, yapmak zor. İş yerinde benden üst pozisyonda."

"Bu yüzden, bu adama daha fazla yaklaşmakla ilgilenmediğinizi gösteren bir aura yaymak için elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız. Bunu yansıtabilirsiniz. Ve ne kadar aptal olursa olsun, mesajı alacaktır."

"Ah, bu tür şeylerde gerçekten çok kötüyüm."

"Sana çok tatlı olduğunu söylediğimde kastettiğim buydu. Ve kendin olmanı istiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum," dedi Momoko, tezgâhın üzerinden uzanıp sırtımı sıvazlarken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu şekilde çoğu zaman kaybeden taraf olabilirsiniz, ama kendiniz olmaya sadık kalmak daha iyi değil mi?"

"Sanırım." Ne demek istediğini tam olarak anlamadım ama sanırım aynı kalmamı istiyordu.

"Ama böyle insanlar da var, biliyorsunuz, çok bencil insanlar. Böyle biri için, yanında siz olmanız ya da başkası olması fark etmez."

Bunu duymak acı vericiydi ama haklı olduğunu biliyordum. Geçmişte ben de benzer kötü bir deneyim yaşamıştım. O kişinin beni seçtiğini sanıyordum ama aslında öyle değildi. Benim gibi biriyle birlikte olduğu sürece memnun olurdu. Bu çok üzücüydü çünkü sanki kimliğim tamamen yok sayılıyormuş gibi hissettim. Öte yandan, sorumluluğun bir kısmını da benim taşıdığım açık.

"Bu dünyada her türden insan var. Wada #2 gibi biri, kendi hayat hikayesinin baş kahramanı. Tabii ki, şahsen ben o Wada #2 hakkında bir kitap okumakla pek ilgilenmiyorum." Momoko yaramaz bir çocuk gibi dilini çıkardı.

"Bak, hayat kısa. Hayat hikayende, böyle insanlardan uzak durmalısın. Seni gerçekten seçen, seni yeri doldurulamaz gören insanlarla birlikte olmayı seç. İstediğin hikaye bu, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Tam olarak ne demek istediğini biliyorum."

Gerçekten de anladığımı hissettim. Bana kalırsa bu, son zamanlarda Wada ile olan ilişkim hakkında düşündüklerimle derinden bağlantılıydı. Beni olduğum gibi seçen biri. Wada (ve tabii ki, 2. Wada'dan bahsetmiyorum) da benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Wada benim için tek kişiydi. Başka birinin onun yerini almasının imkanı yoktu.

"Bu çok güzel. Bunu aklında tut. Büyüklerinden birinin verdiği küçük bir tavsiye bu."

"Tamam aşkım."

Konuşmamız garip bir yöne doğru ilerlemişti, ama Momoko'nun bana o zaman söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. İtaatkar bir şekilde başımı salladım, söylediklerini kabul ettim.

Birkaç gün sonra, bir müşteriden son dakika düzenleme talebi geldi ve bu da o kadar çok yeni iş getirdi ki, ofiste bir dizi yoğun güne yol açtı. Sanırım bu yüzden, belki de "teşekkür" doğru kelime değil, Wada #2'yi tekrar düşünmeye hiç vaktim kalmadı.

Sonra, bir gece, iş yerinde işler tekrar yoluna girmeye başlayınca, kendimi bitkin hissederek ofisten çıktım ve otomatik olarak Saveur'e doğru yürüdüm. Bunun sebebi Wada ile orada buluşmayı planlamam değildi, sadece karşı konulmaz bir kahve içme isteğim vardı. Tam bir bağımlı oldun artık, diye düşündüm. Kahve dükkanına doğru giderken kendi kendime biraz güldüm.

Kapıyı açtığımda, tanıdık canlı sohbet sesini duydum ve Sabu'nun orada olduğunu anladım. Ve elbette, işte oradaydı, tezgahın başında oturmuş, sahibiyle konuşuyordu.

"Merhaba, seni görmek ne güzel." Kısa bir selamlaşmanın ardından yanına oturdum ve çok acıktığım için karışık bir kahve ve Japon usulü Napoliten spagetti ile salata sipariş ettim.

Sahibi mutfağa döndü ve "Hey, Takano! Hemen bir Napo getir!" diye bağırdı.

“Pekala!” diye yanıtladı Takano biraz mahcup bir şekilde.

"Bu arada, o aptal Takako, sürekli peşini bırakmıyor. Yine mi saçma sapan konuşuyor?" diye sordu işletme sahibi, belki de Takako'nun geçen günkü tuhaf davranışlarını düşünerek.

"Hayır, özellikle değil."

"Eğer seni rahatsız ederse, kafasına bir tokat atmaktan çekinme."

"Üzgünüm, sanırım bunu yapamam," dedim şaşkınlıkla. Takano'nun orada çalışırken, bu kadar sert muameleye katlanmak zorunda kalmasının nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Sabu her zamanki gibi neşeliydi, yanımda otururken bir sürü şeyden bahsediyordu.

"Sorun ne? Yorgun musun?" diye sordu Sabu, ben sohbete ayak uyduramadığımda sıkıldığını bir nevi itiraf edercesine.

"Evet, iş yerinde biraz yoğunluk vardı. Ama her zamanki gibi iyi görünüyorsun Sabu."

Sabu kıkırdadı. "Senin tatile çıkman gerekiyor. Ben ise o kadar güçlü, o kadar dayanıklıyım ki, tatile ihtiyacım yok."

Sanırım onun sürekli tatildeymiş gibi görünmesi sadece benim hayal gücümden ibaretti.

"Elbette, izin günlerim oluyor."

“Öyle mi? Bir de sürekli Satoru’nun evinde takılıyorsun. Eğer biri varsa o da Satoru, o hiç izin almıyor. Momoko geri döndü ama hiçbir şey değişmedi. Eğer böyle devam ederse, Momoko yine kaçacak. Ben de karımı sürekli gezilere götürüyorum, yemeğe çıkarıyorum, onu her türlü yere götürüyorum, mutlu etmek için.”

"Sonuçta, mutsuz olduğunda kitaplarınızı fırlatıp atıyor," diye homurdandı dükkan sahibi, bu da Sabu'yu öfkelendirdi.

"Sus be, ihtiyar!"

"Buradaki tek yaşlı adam sensin."

“Ah, doğru. Ben yaşlı olanım,” dedi Sabu, kel kafasına vurarak. Sonra aptal gibi kahkaha atmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, ifadesiz bir yüzle bardakları parlatan dükkan sahibi de kendini tutamayıp biraz güldü. Bu ikisinin garip bir ilişkisi vardı. Birbirlerini sevip sevmediklerini anlamak zordu.

Yine de Sabu'nun söyledikleri, bir süredir endişelendiğim bir konuya değiniyordu. Momoko geri dönmüştü, ancak birlikte vakit geçirebilecekleri zaman olmasına rağmen, amcam durmadan çalışıyordu. Dükkan kapalı olduğu günlerde bile, eski püskü küçük minibüsüyle uzun mesafeler kat ederek kitap almaya gidiyordu. Birlikte vakit geçirmek için hiç zaman ayırmıyor gibiydi. Sağlığı konusunda son derece endişeliydi, ancak onunla gerçekten ilgilenmeye çalıştığına dair hiçbir işaret göremiyordum.

Kahvemi yudumlarken amcamın ne kadar umutsuz durumda olduğunu düşündüm ve iç çektim. "Amcam biraz izin almalı. Hemoroidleriyle falan."

“Doğru, hemoroidi düşünün. Kaplıcalara gidip iyice rahatlamalı. Ya teyzenizi de yanına alsa?”

Kulağa iyi bir fikir gibi geldi. Yorgunluğumu bir anda unuttum ve enerji dolup taşmaya başladım.

“Harika. Muhteşem bir fikir.”

Amcam dükkânda çok meşguldü, fark etmedi ama ya onlara bana yaptıkları her şey için teşekkür etmek amacıyla küçük bir gezi hediye etsem? Momoko, evlilik yıldönümlerinin Kasım ayında olduğunu söylüyordu. Biraz erken olabilir ama onlara hediyem olduğunu söyleyebilirim. Amcam için otel rezervasyonlarını ve tren biletlerini ben

halledebilirim, çünkü bu onun için çok zahmetli olurdu. Bu ikisini de mutlu ederdi.

“Ah, ne güzel olurdu değil mi?” dedi dükkan sahibi. “Elbette Momoko için iyi olurdu, ama Satoru'nun da arada bir mola vermesi gerekiyor. Kaygısız görünse de, kitapçı söz konusu olduğunda işine o kadar kendini adıyor ki, belki de işi abartıyor.”

Söyledikleri beni cesaretlendirdi. Ve o anda aklıma beni daha da mutlu eden başka bir fikir geldi. Çok heyecanlanıyordum.

"Sabu, bazen akıllıca şeyler söylüyorsun."

"Hey, 'ara sıra' derken neyi kastediyorsun?"

"Yine de size teşekkür etmeliyim," dedim içtenlikle minnettarlığımı ifade ederek.

Sabu'nun bu ilgiden biraz utanmış görünmesi nadir rastlanan bir durumdu. Arkasını döndü ve kelimelerini yutarcasına mırıldandı, "Tamam, yeter." Teşekkür edilmeye alışkın değil gibiydi, belki de sürekli insanları kızdırdığı içindi.

"Teşekkür ederim, Sabu." Biraz daha ısrar ettim ve tekrar söyledim.

“Hayır, gerçekten, bu kadar yeter.” Sabu, kahveyi ağzına götürürken mırıldanarak iyice mahcup görünüyordu.

Çok komik görünüyordu.

"Bak, sürekli gülüyorsun. Dünyanın derdin yokmuş gibi."

"Geçenlerde biri bana son derece karamsar bir insan olduğumu söyledi."

"Gözlerinde bir sorun olmalı. Senin somurtkan olduğun tek zaman, uyku canavarı olduğun zamanlardı. Şimdi ise kaygısız bir kızsın."

"Hey, haklı olabilirsin. Teşekkürler, Sabu."

"Bunu bırakmanı söylemiştim. Beni çok kaşındırıyor. Devam edersen, tek kelime etmeyeceğim!" dedi Sabu, sırtını kaşıyarak.

“Takako, anlaşılan sen de Sabu’yu nasıl kızdıracağını çözmüşsün. İşte Napoliten yemeğin.” Sahibi bol ketçaplı spagettimi önümdeki masaya koydu.

Kendimden geçmiş bir halde yemek yedim.

Karnım doyduğunda yorgunluğum geçmişti ve Wada #2'ye duyduğum öfke de çoktan yok olmuştu.

OceanofPDF.com

6

Amcamla kavga ettik.

Yıllardır birbirimizi tanıyorduk ve ilk defa böyle gerçek bir kavga etmiştik. Üstelik bu kavganın sebebi ve tartıştığımız konu temelde aptalcaydı.

Her şey söz konusu geziyle başladı.

Saveur fuarında bu fikre kapıldıktan sonra hemen eve gittim ve internetten birkaç umut vadeden kaplıca tesisi seçtim ve her şeyi ayarladım; böylece onlar seçimlerini yaptıktan sonra ben rezervasyonları yapacaktım.

Ardından, izin günümün öğleden sonrasında, heyecanım dorukta bir şekilde Morisaki Kitabevi'ne gittim.

"Bekleyin, bunların hepsi hafta içi değil mi?"

“Sorun değil. Hafta sonlarına göre çok daha fazla boş yer var. Ayrıca dükkandan biraz uzaklaşmaya ihtiyacın vardı.”

“Ama kitapçıyı kapatamam.”

Bu cevabı bekliyordum. "Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedim ona gururla. "Dükkana ben bakacağım."

Doğrusu, planım için biraz gizli bir amacım vardı. Satoru ve Momoko uzaktayken, doğal olarak dükkana bakacak birine ihtiyaçları olacaktı. Ben de gizlice orada birkaç gün geçirmek istiyordum. Tabii ki, amcama sorsaydım, istediğim zaman dükkanın üstündeki ikinci katta kalabilirdim, ama bu tamamen farklı bir şey olurdu. Kısa bir süre bile olsa, sabahtan akşama kadar dükkanı yönetmek ve sonra şimdi beni nostaljik hissettiren o üst kattaki odada geceyi geçirmek istiyordum. Böylece her şeyin tadını çıkarabilirdim ve "Roy nerede?" diye bağırıp keyfimi kaçıracak kimse olmazdı. Amcam yorgun bedenini dinlendirebilirdi ve üstüne üstlük ben de keyif alabilirdim. Bir taşla iki kuş vurmuş olurdum - en azından öyle olmalıydı.

“Hayır, olmaz. Senin kendi işin var, Takako.”

"İzin günlerimin uyuşması sorun değil."

“Pekâlâ, o zaman cömert teklifinizi kabul ediyoruz Takako,” dedi yakınlarda dinleyen Momoko. “Ne kadar düşüncelisiniz.” Gözlerinde bir

parıltı vardı ve beklediğim kadar memnun görünüyordu.

"Hey, ikimiz adına birden karar verme," diye homurdandı amcam.

“Bu fikirde ne yanlış var? Arada bir gün izin almak iyidir. Ayrıca Takako çok zahmete girdi. Bunu bizim için yapmak istiyor.” Momoko, sanki “Ne kadar inatçı” dercesine yanağını iyice çimdikledi.

"Hayır. Bu kesinlikle söz konusu bile değil," diye ısrar etti amcam, yanakları kızarırken. "Yani, bir şeyler ters giderse ne yapacağız?"

“Yani dükkanın kapalı olduğu bir günde bile gitmeyecek misiniz?”

“Doğru. Gelecek hafta Yoshimura'ya Saitama'daki yerinden hisse senedi almaya gideceğime söz verdim.”

“O zaman normal bir hafta içi günü yeterli olur. Sadece bir iki günse, ben bile halledebilirim. Lütfen bana biraz güvenin.”

"Kesinlikle hayır," diye kesin bir dille reddetti amcam.

“Ama neden olmasın?”

Momoko ellerini havaya kaldırarak, "Umutsuz bir durum," dedi. "Böyle olunca onunla konuşmanın hiçbir anlamı kalmıyor."

Biraz dirençle karşılaşmayı bekliyordum, ama bu kadar inatçılığa değil. Teklifimin ardında küçük bir gizli amacım olabilir, ama onlara biraz izin vererek ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyordum. Amcama kızgınlıkla baktım, derin bir hayal kırıklığı hissediyordum.

"Bu fikirden gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

“Bundan nefret mi ediyorsun? Söz konusu bile olamayacak şey, söz konusu bile olamaz.”

“Tanrım, senden nefret ediyorum!”

"Söz konusu olamaz!"

Momoko, bize inanmaz gözlerle bakarak, "İkiniz de çocuk gibi davranmayı bırakın," diye araya girdi. "Eğer böyle düşünüyorsanız," diye ekledi, "o zaman Takako ile geçen seferki gibi birlikte gideceğiz. Ayrıca, her neyse bundan daha çok onunla eğleneceğim."

“O zaman bunun ne anlamı var?”

Gerçekten de şımarık bir çocuk gibi surat asıyordu. Ama ben de inatçı olabiliyorum. Ve onu izin almaya ve o geziye gitmeye ikna edecektim.

Çok, çok uzun bir süre boyunca, amcamla ben bu anlamsız cevapları tekrar tekrar vererek gidip geldik—"Git!" "Söz konusu bile değil!"—ta ki asıl niyet ortadan kalkana ve sadece kafa kafaya çarpışıp, her ikimiz de geri adım atmayı reddedene kadar.

Dünyada bundan daha anlamsız bir kavga yaşanmış mıdır bilmiyorum.

Sonunda, "Yeter artık!" diye bağırdım ve öfkeyle dükkandan çıktım. Kendimi kaptırıp kapıyı olabildiğince sert bir şekilde arkamdan kapattım ve çıkan ses beklediğimden çok daha yüksek olduğu için şaşırdım, ama hiçbir şey olmamış gibi davranarak uzaklaştım.

Bütün bunların ertesi günü Wada ile buluştum. Dört gündür ilk kez birbirimizi görüyorduk. Doğal olarak Saveur'da buluşmak üzere anlaşmıştık. Ancak o gün Wada yüzünde garip bir gerginlik ifadesiyle geldi. Sonra, yerine oturmak üzereyken aniden, "Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Panik oldum. Bu da ne olabilirdi ki? Bu gece birlikte sakin bir zaman geçirmeyi bekliyordum, bu yüzden bu beni tamamen şaşırttı. "Hı? Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

"Masaları değiştirebilir miyiz?" diye sordu, o da oldukça gergin görünüyordu. Bu da beni daha da huzursuz hissettirdi.

"Şey, bu iyi bir konuşma mı... yoksa kötü bir konuşma mı?" diye sordum, en kötüye hazırlanarak.

“İyi bir sohbet mi? Hayır, sanmıyorum.”

Ne yapabilirdim? Ne yapmıştım ben? Paniklemeye başlarken, amcamla yaptığım o aptalca kavga aklımdan silindi.

“N-n-nereye gidiyoruz?”

“Şey, bilmiyorum. Ne yapmalıyız? Burası aslında iyi bir yer. Önemli bir şey değil.”

Artık neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir dakika önce çok gergin görünüyordu, şimdi ise önemli bir şey olmadığını söylüyordu. Başladığında, bir an evlenmekten bahsedeceğini bile düşündüm. Son zamanlarda annem telefonda sürekli beni arayıp, "Ne zaman evleniyorsun?" diye soruyordu.

Artık anne babamın bu tür şeyler için endişelenmeye başladığım yaşa geldiğimi yeni fark ettim. Ama bu konuşmanın kötü bir konuşma olacağını mı düşünüyordum? Mutlaka bununla ilgili olmalıydı. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu. Hala Wada ile birlikte olmak istiyordum. Hala onunla sonsuza dek birlikte olmayı hayal ediyordum. Ya da belki o bunun farkındaydı ve baskı hissetti.

"Gülmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Wada, aklımın bomboş olduğunu umursamadan.

“Ne diyeceğini duyana kadar emin olamam ama muhtemelen gülmeyeceğim,” dedim, ama gerçekten de gülecek ne vardı ki? Sevdiğin kişi ayrılıktan bahsetmeye başladığında kahkaha atmaya cesaret etmek için gerçekten de büyük bir cesaret gerekiyordu.

"Anladım," diye sakince onayladı Wada. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu.

Ve sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi: "Roman yazmayı düşünüyorum."

“Bir roman mı?” Kelime kafamda yankılandı ama anlamını kavrayamadım. Bir nah-vul...

"Evet. Bu size tuhaf mı geldi?"

“Tuhaf mı? Hayır, ama konuşmak istediğiniz konu bu muydu? Sadece bu mu?”

“İşte bu kadardı…”

Sandalyemden düşmek üzereydim. Wada'yı bazen anlamak gerçekten imkansız olabiliyordu. Her şeyden o kadar yoruldum ki sonunda gülmeye başladım.

"Güldün," dedi Wada, şaşkın bir ifadeyle.

Kendimi açıklamaya çalıştım, hem de çok çabaladım. "Öyle bir kahkaha değil."

"O türden bir kahkaha değil mi? Burada ne tür bir kahkahadan bahsediyoruz?" diye sordu ciddi bir şekilde. Ama faydası yoktu. Tamamen uyumsuzduk.

Bardağımdaki suyu bitirdim ve içimi çektim. Bu bir şekilde beni sakinleştirmeyi başardı.

"Bunun kötü bir konuşma olacağını söylemiştin, o yüzden gergindim," diye mırıldandım.

Wada bana boş gözlerle baktı.

“Kötü olduğunu söylemedim. Sadece iyi olmadığını söyledim.”

"Bu da kötü olacağı anlamına geliyor."

"Öyle mi? Özür dilerim. Sadece haberin pek de iyi olmadığını söylemek istedim."

"Wada, bazen biraz tuhaf olabiliyorsun," dedim alaycı bir şekilde, beni ne kadar tedirgin ettiğine karşılık vermek için.

"Gerçekten mi?" Wada kollarını kavuşturdu ve söylediklerimi düşündü.

Bu şekilde bir yere varamadığımızı fark ettim, bu yüzden az önce söylediği şeye geri dönmeye çalıştım. "Roman mı yazacaksın?"

“Evet,” dedi Wada, sonunda ne dediğine geri dönerek. “Aslında lisede yazmaya başladım ve neredeyse on yıl boyunca yazdım. Ama çok uzun zaman önce değil, yazmayı tamamen bırakmıştım. Sonra seni, Takako'yu ve Morisaki Kitabevi'ne gelen tüm insanları tanıdım ve tekrar ilham aldım. Şimdi, kitapçıda geçen bir roman yazma konusunda karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Tabii ki herhangi bir ödül kazanmayı ya

da profesyonel bir yazar olmayı hedeflemiyorum. Yazma isteğimin kaybolduğunu düşünmüştüm, ama sonra hala olduğunu fark ettim ve gerçekten denemeden her şeyin sona ermesine izin vermenin yazık olacağını düşünüyorum.” Utangaç bir şekilde güldü.

Benim gibi saf bir insan, bir dakika önce olanları tamamen unutmuştu. Wada'nın söyledikleri beni çok etkilemişti. Bir süredir kendi kendine düşündüğü şeyleri benimle paylaşması beni gerçekten mutlu etmişti. Wada her zaman çok samimidir. Benim için büyük bir mesele olmasa bile, bunu açıklamaktan gerçekten endişe duyduğu açıktı. Bu bile olayı önemli kılıyordu.

“Bence harika bir fikir. Yardım etmek istiyorum.”

“Gerçekten mi? Bunu duyduğuma çok sevindim. Eğer sakıncası yoksa, fikir edinmek için kitapçıda biraz araştırma yapmak istiyorum.”

"Ah."

“Bir sorun mu var?”

"Şu anda amcam Satoru ile büyük bir kavganın ortasındayız."

"Sahibiyle kavga mı ettin? Senin de sinirlenmene biraz şaşırdım doğrusu."

Görünüşe göre, bir dakika önce ona biraz kızgın olduğumu fark etmemişti. Ama tek sorun bu değildi. Amcam, erkek arkadaşım olduğu için Wada'ya pek sıcak bakmıyordu. Çıkmaya başladıktan hemen sonra, onu teyzem ve amcamla tanıştırmak için dükkana götürmüştüm. Amcam, Wada'yı selamladığında bile tamamen görmezden geldi. Sanki hiçbir şey görmeyen maymun figürlerinden biriymiş gibi, kımıldamadan durdu.

"Sence dükkan sahibi benden hoşlanmıyor mu? Farkında olmadan bir kitapçı kuralını mı ihlal ettim?" dedi Wada, başını yana eğerek ve kaşlarını çatarak.

"Hayır, hiç de öyle değil. O her zaman böyledir işte," dedim, çaresizce blöf yaparak durumu kurtarmaya çalışarak.

Eve dönerken Wada, amcamı her zaman ne kadar zeki ve arkadaş canlısı biri olarak düşündüğünü kendi kendine mırıldanıp duruyordu.

Daha sonra, tek başıma kitapçıya gittiğimde ve amcamın tavrına çok sinirlendiğimde, amcam bağırdı: "O, Morisaki Kitabevi için doğru türden bir müşteri değil."

Yanında duran Momoko, bıkkınlıkla başını salladı. "Hadi ama, Takako'yu ondan çalmasını istemiyorsun herhalde."

“Saçmalama. Sadece bu sözde entelektüellerden nefret ettiğimi söylüyorum. Bu tür adamlar, kızları gözyaşları içinde bırakmaktan hiç çekinmeyen insanlık dışı canavarlar.”

"Canavarlar mı?" Artık çok öfkelenmiştim. Şaşkına dönmüştüm.

“Onun seni ağlatabileceğinden endişeleniyorum. Bir de neden sürekli bana işletme sahibi diye hitap ediyor? Bu beni ürkütüyor. Dayanamıyorum.”

“İnanılmazsın,” dedi Momoko. “Artık yoluna devam etme ve Takako'yu bırakma zamanın geldi. Wada da gerçekten harika bir adama benziyor. Uzun boylu ve ince yapılı, üstelik senden bin kat daha yakışıklı.”

"Hiçbir koşulda onun dükkana girmesine izin vermeyeceğim."

“Hımm… Eskiden ‘Dükkan herkese açıktır’ derken çok havalıydın, ama şimdi anlaşılan müşterileri sen seçmek istiyorsun?” dedim soğuk bir şekilde.

Amcamın söyleyecek sözü kalmamış gibiydi. Sonra, her zaman tıkandığında söylediği cümleyi tekrarladı: "İnsanlar çelişkilerle doludur."

Ne olursa olsun Wada'nın romanını yazmasına yardım etmeye kararlıydım. Teklifimi duyduğumda Wada çok mutlu görünüyordu. Ve o mutlu olunca, sanırım ben de mutlu oluyordum.

Tren istasyonundaki turnikede el sallayarak veda ederken Wada, "Lütfen yakında sahibiyle barışın," dedi. "Elbette romanım yüzünden değil. Sadece öylesine."

Ertesi gün, işten eve dönerken, kapanış saatine yakın Morisaki Kitabevi'ne uğradım. Amcamla barışmaya gelmiştim. Biraz can sıkıcıydı ama başka seçeneğim yoktu. Üstelik Wada benden istemişti. Eğer boyun eğseydim, her şey biterdi.

Momoko, amcamın geziye katılmaması fikrini ortaya attığında, amcam gerçekten çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Onun hatırı için o da gitmek zorundaydı. Bu yüzden stratejimi değiştirmeye karar verdim.

"Hey, Amca?"

"Ne?"

Dükkânın önü zaten kapalıydı, bu yüzden başımı arka kapıdan içeri uzattım ve ona seslendim. Sesi tedirgin geliyordu. Geceleyin dükkânın içindeki nemli koku daha da yoğundu.

“Hadi ama, biraz rahatlayamaz mısın?” Zoraki bir gülümsemeyle, son zamanlarda iyi kitaplar alıp almadığını sorarak onu neşelendirmeye çalıştım. Amcam kitaplardan bahsetmeye başladığında, kötü ruh hali hemen kayboluyordu. Bu kadar basit. Kısa süre sonra kavga ettiğimizi tamamen unutmuştu ve yola koyulmuştuk.

"Ah, şey, dün sizin için mükemmel olabilecek bir şey geldi."

"Gerçekten mi? Ne?"

"Bu, günümüzde bile okuyucuları etkileyen bir klasik."

Amcam Jun'ichirō Tanizaki'nin Gölgelere Övgü adlı kitabını yığından çıkarıp bana uzattı.

"Bu bir deneme, değil mi? Başlığın anlamı ne?"

"Hımm… eğer bunu aşırı basitleştirecek olursam, günlük hayatımızda sadece ışığın nerede olduğuna dikkat etmememiz gerektiğiyle ilgili olduğunu söyleyebilirim. Gölgelere de bakmalıyız. Ve bu fikrin ardında bütün bir estetik duyarlılık yatıyor. Sanırım Japon güzellik anlayışını deneyimlemekle ilgili bir şey var. Ama her şey bundan çok daha derine iniyor. Okuması biraz zor olabilir, ama çok iyi bir kitap, denemelisiniz."

"Teşekkür ederim. Okumak için kendime bolca zaman ayıracağım."

"Hemen oku," diye ısrar etti, hızla bana doğru eğilerek. Sanki kitabı okurken yanımda oturup bana açıklamak istiyordu. Geri çekildim ve amcamdan uzaklaştım.

"Şu an iyiyim. Yakında, sessiz ve kesintisiz bir yerde dikkatlice okuyacağım."

"Nasıl yani? Eğer şimdi okumak istiyorsanız, dükkanı tekrar açabilirim."

"Bu yüzden onu sessiz bir yerde okumak istediğimi söylüyordum."

"Buradan daha sessiz bir yer nerede bulabilirsiniz?"

Görünüşe göre, sessizliği bozanın kendisi olduğunun aklına bile gelmemişti.

"Şey, o geziye gelince," dedim kitabı rafa geri koyarken. Amcamın yüz ifadesi anında donuklaştı, sanki "Yine mi başlıyoruz?" der gibiydi.

"Gidemezsen sorun değil," dedim söze başlarken, aslında buna hiç inanmıyordum. Bakışlarımı aşağı indirdim. "Sana her zaman çok bağımlı olduğumu hissediyorum. Sadece minnettarlığımı göstermek için bir şey yapmak istedim. Bu yüzden, mümkün değilse senden bunu yapmanı istemiyorum, ama Momoko gitmek istiyor ve ikinizin birlikte biraz zaman geçirmesi harika olurdu." Önceden hazırladığım cümleleri, olabildiğince duygu katarak söyledim.

"Dükkanı çok uzun süre açık tutabilmenizi istiyorum. Bunu yapabilmek için de izin almayı unutmamalısınız. Yoksa sağlığınızı mahvedersiniz. Ve eğer çok çalışmaktan ölürseniz, sanırım kalbim patlar."

Bütün bunları ona anlatmak beni rahatsız etmeye başlamıştı. Her şeyden önce, amcam deneseniz bile öldüremeyeceğiniz türden bir insandı. Kendini aşırı çalışarak öldüreceği fikri inanılmayacak kadar

tuhaftı. Ama bu yaklaşıma karşı inanılmaz derecede savunmasız olduğu ortaya çıktı. Nitekim, kısa süre sonra gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu.

“Takako, sen...”

"Yani, ne demek istediğimi anladın mı?"

Amcam duygularına yenik düşerek birkaç kez başını salladı. "Bu doğru mu? Gerçekten senin için bu kadar mı önemliyim?"

"İşte bu yüzden gitmelisin," dedim hiç vakit kaybetmeden.

"Ah, hım hım," diye otomatik olarak yanıtladı amcam.

“Momoko'ya da iyi bakın. Peki ya gelecek hafta? O zaman müsaitim.”

“Ne? Ahhh.” Amcam isteksizce onayladı, ancak yüzündeki ifadeye bakılırsa tamamen ikna olmuş gibi görünmüyordu. Stratejim başarılı olmuştu.

Dükkândan çıktık ve birlikte istasyona doğru yürüdük. Yol boyunca sürekli kendi kendine mırıldanıyordu: "Dükkanı tek başına işletebileceğinden gerçekten emin misin? Bilmiyorum."

Dik durdum ve "Bana güven" diyerek ona ne kadar özgüvenli olduğumu gösterdim.

Gece çöktüğünde, hava iyice soğudu. Atkımı boynuma daha sıkı sardım. Amcam yanımda homurdanıyordu, nefesinden çıkan beyaz, bulanık dumanlar bir an havada asılı kalıp sonra geceye karışıyordu.

OceanofPDF.com

7

Gezi günü sabah uyandım ve iki günlük kıyafet dolu bir çantayla Morisaki Kitabevi'ne doğru yola koyuldum. Teyzem ve amcam doğrudan evden çıkacaklardı, bu yüzden amcamın yerini alıp sabahtan akşama kadar kitabevinin işletmesini ben üstlenecektim. Bunu düşünmek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Belki de bu yüzden evden neredeyse bir saat erken çıktım ve bu da sabah trafiğinin en yoğun saatine denk gelmeme neden oldu. Normalde saat ona kadar işe gitmem gerekmiyordu, bu da yoğun saatlerden biraz önce kurtulduğum anlamına geliyordu. Yani bu, eski işimde çalıştığım günlerden beri o kalabalık trenlere ilk dönüşümdü. O zamanlar tıklım tıklım dolu bir trene nasıl bineceğimi öğrenmiş olmalıydım, ama o kadar uzun zaman geçmişti ki bunu tamamen unutmuştum. Trenin sıcağında, kalabalığın içinde bir o yana bir bu yana sallanırken ve akıntıya kapılıp giderken, kendi kendime otuz kere bağırmış olmalıyım.

Eskiden her sabah kalabalık trenlerde ileri geri sallanarak geçirdiğim zamanlarda, bazı tuhaf insanlarla karşılaşmıştım. Kendi kendilerine mırıldananlar, öfkeyle bağıranlar, açıkça kötü niyetle üzerinize atılanlar... Her zaman bir tür sorun vardı ve biri tacizle suçlandığında veya kavga çıktığında tüm vagon bu soruna dahil oluyordu. Sabahın bu kadar erken saatlerinde böyle bir şey görmek beni son derece bitkin hissettiriyordu. Şimdi, uzun bir aradan sonra kendimi o tehditkar ortamda bir tren vagonunda bulduğumda, bu tepkim mantıksız görünmüyordu. Her sabah böyle bir sefaletle kapalı kalmak kesinlikle zihninizi yıpratabiliyor.

Cehennem gibi geçen on beş dakikanın ardından Jimbocho'da trenden indim ve kitapçıya doğru yöneldim. Saat henüz dokuzu biraz geçiyordu. Dükkan saat ona kadar açılmayacaktı, bu yüzden çok erken gelmiştim.

Yapacak başka bir şey olmadığı için, içeri girip her köşeyi bucağı temizlemeye başladım. Temizliğe o kadar odaklandım ki, farkına bile varmadan kapıyı açma vakti gelmişti.

“Pekala, hadi başlayalım,” dedim, kepengi kaldırıp ilk günüme başlarken kendimi motive ederek. Sabah açıp, bütün gün dükkana

bakacak, akşam da günün gelirini kasaya koyup kepengi indirecektim. Tabii ki değerli kitaplara fiyat biçemezdim, bu yüzden müşteriler kitaplarını satmak için geldiklerinde durumu anlatıp kitapları onlar için saklayacaktım. Sadece iki veya üç gün olduğu sürece, dükkanı tek başıma idare edebileceğimi düşündüm.

Sokağa şöyle bir göz gezdirdiğimde, diğer dükkanların da açılmaya hazırlandığını gördüm. Yakınlardan tatlı zeytin ağacının yoğun kokusu geliyordu. Caddenin karşısındaki en yakın kitapçının sahibi Bay Ījima ile göz göze geldim ve ona günaydın dedim.

“Satoru bugün nerede?”

“Seyahat için ayrıldı.”

"Aman Tanrım!" dedi sahibi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu oldukça alışılmadık bir durum. Bugün yağmur yağacak, değil mi?"

"Bunun için çok üzgünüm," dedim, hava durumu için şimdiden özür dileyerek.

Her zamanki gibi, sabahleyin neredeyse hiç müşteri gelmedi. Bu her zaman böyleydi ve ben buna alışmıştım. Arkama yaslanıp, rahatlayıp müşterilerin gelmesini beklemekten memnundum. Dürüst olmak gerekirse, sadece kitapların arasında olmak bile beni mutlu ediyordu ve kimse gelmese bile mutlu olurdum.

Yine de, amcamın o sabah üç kez aramış olması benim için dayanılmazdı. Kitapçıdan uzakta olmanın onu çok endişelendirdiği anlaşılıyordu. Onunla uğraşmaktan yoruldum, bu yüzden onu rahatlatmaya çalıştım ve hemen telefonu kapattım.

Zaman çok yavaş geçti. Öğleden önceki zamanı, ara sıra gelen müşterilerle ilgilenerek, duvar boyunca yığılmış kitapları tozdan arındırıp düzenleyerek ve gözüme çarpanları karıştırarak geçirdim.

Amcamın çok övdüğü Jun’ichirō Tanizaki’nin Gölgelere Övgü adlı kitabını da denemek için aldım. Kitap, Tanizaki’nin kendi deneyimlerinden yola çıkarak gölgelerin anlamını derinlemesine inceleyen bir eser. Japon şehirlerinin parlaklığına şüpheyle yaklaşmayı savunuyor. Yazım tarzı o kadar güçlüydü ki, sanki yanımda durup benimle konuşuyormuş gibi hissettim. Kitabın karşı konulmaz bir çekiciliği vardı ve farkına bile varmadan tamamen içine çekilmiştim.

Öğleden sonra nihayet geldiğinde, gerçekten de yağmur yağmaya başladı. İlk başta sadece çiseleme şeklindeydi, ama giderek şiddetlendi ve ben farkına varmadan Sakura Caddesi'nin tamamı yağmurdan simsiyah olmuştu.

Bu ikinci el kitapçıların bulunduğu mahallede, yağmurdan daha büyük bir düşman yok. Kitapların ıslanması ciddi bir sorun, üstelik içeri giren insan sayısı da anında düşüyor. Kitap dolu arabaları içeri taşımak için aceleyle dışarı çıktığımda, caddedeki diğer tüm kitapçıların önünde de insanların mallarını içeri taşımak için yarıştığını gördüm.

Daha önce yağmurla ilgili şakalar yapan Bay Ījima bile şimdi yağmurla mücadele ediyordu.

Arabalarımızı çatının altına çekerken ikimiz de acı acı güldük.

"Gerçekten de düşüş yaşanıyor," dedi.

"Gerçekten de öyle, değil mi?"

Gökyüzünü kaplayan devasa bulutlar, şiddetli yağmur sağanaklarını beraberinde getiriyordu. Belki de amcamı geziye zorlamak bir hataydı. Umarım orada yağmur yağmıyordur. "Hım," diye mırıldandım kendi kendime. "Görünüşe göre gün sonuna kadar yapacak bir şeyim olmayacak." İçeri geri döndüm.

Kapıyı kapattığım anda, şiddetli yağmur sesi hafif bir fısıltıya dönüştü. Yağmurla ıslanmış yolun hafif kokusu dükkana girdi ve eski kitapların kokusuyla karıştı.

Müşteri akışı tamamen durdu.

Uzun bir süre, her zamanki yerimde, tezgahın arkasında, gözlerim kapalı oturdum. Sessizdi, çok sessizdi. Dikkatlice dinlersem, hafif sesler duyabiliyordum; cama çarpan yağmur damlalarının sesi, yağmurda ilerleyen arabaların alçak uğultusu. O an, kitapçıyla bir bütün haline geldiğim tuhaf bir hisse kapıldım. Benlik duygumun çözülmeye başladığını ve bilincimin genişlediğini hissedebiliyordum.

Hayır, hayır, uyuyamam, diye düşündüm. Dükkânın bakımını üstlenmesi için bana güvendiler. Şu anda ne kadar boş zamanım olursa olsun.

Ama bunca yıldır var olan kitaplarla çevrili olmak, zamanın geçişini deneyimleme şeklimi değiştirdi gibiydi. Kendimi onun içinde var olan bir varlık olarak net bir şekilde hissediyordum. Bazı meslekler durağanlık gerektirirken, bazıları da hareket gerektiriyorsa, ikinci el kitapçı işletmek ilk kategoriye giriyor. Elbette, işleri bu kadar basit ikiliğe ayırmak mümkün değil. Ama bu kitapçılarla ilgili zihnimizde oluşan tüm imajın, durağanlık ve sakinlik duygusuna dayandığı doğru. Buraya mükemmel bir şekilde uyduğumu, tam da benim şeklime ve boyutuma uygun bir yerde dinlenmeye geldiğimi hissettim. Ve sonsuza dek böyle kalmak istedim.

Amcam daha önce hiç böyle hissetmiş miydi? Bu duygu onun için çok daha yoğun olmalıydı. Dükkan, büyükbabamdan ve büyük

büyükbabamdan ona miras kalmıştı. Amcamın kitapçıyı işletmekle gurur duymasının nedenlerinden biri de, ondan önce dükkanı işletenlere duyduğu saygıydı.

Yağmurdan buğulanmış pencereden dışarı bakarken aklımdan geçen düşünceler bunlardı.

Saat dörtten sonra, yağmur hafiflemeye başlar başlamaz, aniden kapının gürültüyle açılma sesini duydum.

"Hey, araya girdiğim için özür dilerim."

O kadar uzun zamandır müşterim olmamıştı ki, sandalyemden fırladım. Ama Sabu olduğunu fark edince, amcam gibi mırıldanarak tekrar oturdum. Görünüşe göre Sabu sadece vakit geçirmek için beni kontrol etmeye gelmişti. Yüzünde son derece muzip bir gülümseme vardı.

Sabu, amcama aynı soruyu sorduğunda her zaman kullandığı ses tonuyla, "Bugün nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Öyle değil," diye yanıtladım.

Sabu her zamanki gibi kıkırdadı. Kahkahasının sesi dükkanın içinde yankılandı. Az öncesine kadar ne kadar sessiz olduğunu düşünürsek, her şey bana biraz garip geldi. Dükkanın atmosferi, insanların sesleriyle dolunca tamamen farklı bir hal almıştı. Bu da illa kötü bir şey değildi.

"Çok meraklı bir insansın, değil mi?" dedi. "Her hafta kimsenin gelmediği bu dükkana geliyorsun."

“Asıl meraklı olan sensin. Her gün bu dükkana geliyorsun.”

"Hadi ama, beni rezil ediyorsun."

"Bu kadar mütevazı olmamalısın."

"Pes ediyorum. Sen kazandın."

"Bir kez daha. Ve unutmayın, sakıncası olmadığını söylemiştiniz."

Çaylarımızı yudumlarken, böyle gidip geldik, ciddi bir yüz ifadesiyle saçma sapan şeyler konuştuk. Sabu her zamanki gibi hiçbir şey satın almadan çıktı. Sonunda güneş battı ve hafiflemiş olan yağmur tamamen durdu. Duvardaki saat dakikaları gösteriyordu ve yukarı baktığımda saat yedi olmuştu bile—kapanma vakti. Gün uzun görünmüştü ama farkına bile varmadan bitmişti. Yavaşça ayağa kalktım ve dükkanı kapatmaya hazırlandım.

Tam o anda, amcam sanki zamanlamayı çok iyi ayarlamış gibi tekrar aradı. Ona dükkanı sorunsuz bir şekilde kapattığımı söyledim ve ertesi gün lütfen sadece bir kez aramasını rica ettim.

"Tamam, ortasını bulalım. Üç kere!" diye bağırdı amcam telefonda. Aman Tanrım, tam olarak neyin ortasını bulacaktık ki?

İkinci kattaki oda, eskisinden bile daha rahattı. Bir süre burada kalan Momoko, artık Kunitachi'deki amcamla yaşıyordu, bu yüzden odayı kimse kullanmıyordu. Yine de oda temiz tutulmuştu ve kitaplar, muhtemelen Momoko sayesinde, düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Pencere kenarında sardunya ve gerbera papatyaları saksılarda duruyordu ve Momoko'nun yazdığı, sulama talimatlarını içeren bir not pencere çerçevesine iliştirilmişti. Bir şekilde sulamayı unutursam büyük bir felaket olacağı izlenimine kapıldım. Ve odanın ortasında, güzelce yerleştirilmiş, çok kullanılmış alçak yemek masası duruyordu.

Sürgülü kapıyı biraz aralayıp küçük bitişik odaya göz attım ve korkutucu bir şey gördüm. Loş ışıkta, odanın amcamın koleksiyonundan kitaplarla tıka basa dolu olduğunu görebiliyordum. Kapının ardında sessizce beliren o kitapların karanlık silueti son derece ürkütücüydü. Hiçbir şey görmemiş gibi yaparak kapıyı yavaşça kapattım.

Tam o sırada, yemek masasının üzerindeki cep telefonum çalmaya başladı ve beni irkiltti. Ekrana baktığımda arayanın Wada olduğunu gördüm. Ona bugün dükkânda ilk günüm olacağını söylemiştim, bu yüzden muhtemelen benim için endişeleniyordu.

"Sonuç nasıl oldu?"

“Harika. Peki ya sen? İşler yoğun mu?”

"İşlerim çok yoğun."

"Rahat ol. Romanını yazmaya vakit bulamayacak kadar meşgulsün gibi görünüyor."

"Acele etmiyorum, o yüzden sorun değil. Ama yine de işime geri dönmeliyim."

“Tamam. Çok fazla yorulmayın. Aradığınız için teşekkürler. Meşgul olduğunuzu biliyorum.”

Sonrasında, basit akşam yemeğimi bitirdim, duş aldım ve yapmam gereken her şeyi tamamlamış oldum. Futon yatağıma uzandım, yakındaki raflardan bir kitap aldım ve sayfalarını karıştırdım, ama çok uykulu olduğum için konsantre olamadım. Yine de, böyle uyumak yazık olurdu. Küçük bir örümcek yavaşça tavanda sürünüyordu. Bir süre dalgın bir şekilde gözlerimle onu takip ettim.

Çok geçmeden aniden kalktım ve pencereyi açtım. Soğuk sonbahar rüzgarı içeri doldu. Uzakta gökyüzünde ayın gümüş ışığının parıldadığını görebiliyordum. Mahallenin gürültüsü ve telaşı çok uzaktaydı. Geçen arabaların alçak uğultusu, sokakta yürüyen insanların konuşma sesleri vardı. Sonra birinin panjuru kapatmasının ani sesi geldi. Ses kaybolduktan sonra sessizlik derinleşti.

Gölgelere Övgü.

Bunun için doğru bir durum olup olmadığından emin değildim, ama kendimi bu sözleri mırıldanırken buldum. Sonra odadaki ışıkları kapattım, pencerenin kenarına oturdum ve gözlerimi kapattım.

Bu şekilde çok uzun geceler geçirmiştim. O zamanlar, hayatımın o döneminin asla bitmeyeceğini hayal bile edemezdim. Ama o günler geçti. Hayatımın o dönemi uzaklara kayboldu. Geçmişe dönüş yok. Bunu kendime söylerken, göğsümde tatlı bir hüzün yayıldı.

Ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok diye düşündüm. Şimdi çok daha mutluyum.

Hayatım şu ana kadar basitti, ama bu sorunsuz olduğu anlamına gelmiyordu. Yol boyunca acı ve aksiliklerden payıma düşeni almıştım. Derin, karanlık bir denizin dibine batmıştım ve bir süre geri çıkmak istemediğime inanmıştım. Ama böyle sessiz bir gecede, ne kadar şanslı olduğumu, yol boyunca tanıştığım tüm o harika insanların beni nasıl yukarı kaldırdığını derinden hissedebiliyordum. Gerçekten de harika insanlarla tanışmıştım. Gözlerimi biraz açtım ve pencereden içeri süzülen ay ışığını gördüm. Yumuşak ışıkta otururken, içimde yavaş yavaş mutluluğun yükseldiğini hissedebiliyordum.

Sonra, nedense, çocukluğumdan anılar birbiri ardına aklıma geldi. Sanki kapanmış bir kapı aniden ardına açılmış gibiydi.

Kendi açımdan bakıldığında, mutsuz bir çocuktum. Ya da daha doğrusu, yetişkin olduktan sonraki halime kıyasla çocukluğumda çok daha fazla sorun yaşadım diyebilirim. Sanırım bunun bir nedeni tek çocuk olmam ve içe dönük biri olmam, ayrıca ebeveynlerimin ikisinin de işleriyle meşgul olması nedeniyle onlarla fazla vakit geçirememdi. Bir diğer nedeni ise hissettiğim kaygı ve üzüntüyle doğru şekilde başa çıkamamamdı.

Bu konuda kimseyle konuşamadığım için sorunlarımdan kurtulmanın bir yolunu bulamadım ve içimdeki üzüntü yavaş yavaş büyüyerek her gece yatağa girdiğimde üzerime çöken kocaman bir balon gibi hissettirdi. Tabii ki, her zaman çocukça şeylerdi. Şimdi geriye baktığımda hepsi önemsiz görünüyor. Mesela yaz tatilinden hemen sonra beden eğitimi dersinde oyun parkındaki demir çubukların üzerinden geriye doğru dönüp dönemeyeceğimi görmek için bir sınava girmek zorunda kalacağımı düşünmekten depresyona girdiğim zamanlar gibi. Ya da insanların ölü bedenleri kiraz ağaçlarının altına gömdüğüne dair bir söylenti duyduğumda ve arka bahçemdeki kiraz ağacından korktuğumda. Ya da sınıftaki erkek çocukların bana "Kemik" lakabını takmasından sonra (uzun boylu ve biraz zayıf olduğum için) umutsuzluğa düştüğümde.

O günlerde uzun tatillerde büyükbabamın evine dönmekten daha çok dört gözle beklediğim hiçbir şey yoktu. Amcam Satoru orada beni bekliyor olurdu. Bu çok büyük bir destekti. Benim için amcamla odasında olmak, dünyaya karşı bir kale gibiydi. Oraya vardığımda rahatlayabilirdim. Artık endişelenecek hiçbir şey kalmazdı.

Odasında, amcam her türlü şeyden bahsederken tatlı tatlı dinlerdi. Sonunda çok konuşmaktan yorulunca, koleksiyonundan doğru plağı çıkarır ve ikimiz de son sesle şarkı söylerdik. Çok gürültülüydük ve bazen büyükbabam bile bize bağırırdı; tüm akrabalarımızın toplandığı salondan öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle koşarak gelirdi. Amcam ve ben uysal ifadeler takınır ve özür diler gibi yapardık, ama ikimiz yalnız kalınca kıkırdamaya başlardık. Okulda her zaman çok çekingendim, ama amcamın yanında kendimi o kadar cesur hissederdim ki, sanki normal halimden çıkmış gibiydim.

Kelimelere dökmekte zorlandığım kaygı biraz azalmış gibiydi. O zamana kadar yavaş yavaş yok olup giden dünya, amcamla birlikte birdenbire ardına kadar açılmıştı.

Geriye dönüp baktığımda, o zamanki amcamla ilgili tüm anılarımın bana güneşli, sıcak bir yerdeymişim gibi hissettirdiğini fark ettim. Bu nostalji miydi? Zamanda geriye gitmeyi mi istiyordum? Emin değildim, ama bir şekilde gözlerim dolmak üzereydi.

Ay ışığıyla aydınlanan o odada, içimde bir kapının ardında uy dormant halde duran o tatlı anıları yeniden yaşadım ve sanki birbiri ardına kitap açıp sayfalarını çeviriyordum, sonunda uykuya dalana kadar.

OceanofPDF.com

8

Ertesi sabah, güzel hava geri döndü. Parçalı bulutlar berrak sonbahar gökyüzünde süzülüyordu. Su birikintileri parlak sabah ışığında parıldıyordu.

"Bugün yağmur yağmayacak, değil mi?" diye sordu Bay Ījima caddenin diğer tarafından, pek de emin bir ses tonuyla değil.

“Sanmıyorum ama...”

Bay Ījima, açılışa hazırlanmaya devam ederken, "Eğer bugün yağmur yağarsa ve Satoru'nun tekrar seyahate çıktığını duyarsam, onu durdurmak için vücudumdaki tüm gücü kullanacağım," dedi. Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım.

Neyse ki, gökyüzü korkularımı yatıştırdı. Bu sayede işler bir önceki güne göre çok daha iyiydi. Sabahtan itibaren sürekli bir müşteri akışı vardı. Hatta beş bin yen fiyat etiketi olan bir Hideo Kobayashi kitabı bile sattım.

Sonra, öğleden önce, üniversite öğrencisi gibi görünen iki kızdan alışılmadık bir ziyaret aldım. İkisi de birbirine belirsiz bir şekilde benziyordu, ancak çiçekli elbiseli olanın boynunda pahalı görünümlü tek lensli bir fotoğraf makinesi asılıydı. Her biri dikkatlice tek bir kitabı inceledi, sonra bana bir şey tavsiye edip edemeyeceğimi sordular. Uzun uzun düşündükten sonra, Tōson Shimazaki'nin "Şafaktan Önce" adlı kitabını önerdim. Kitap ilgilerini çekmiş gibiydi ve satın aldılar.

Ayrılırken, kamerası olan kız kibar bir ses tonuyla, "Fotoğrafınızı çekmemde sakıncası var mı?" diye sordu.

“Hayır, hiç de değil,” dedim. Kızın gözleri parladı ve hemen dükkanın fotoğraflarını çekmeye başladı.

"Şey, sizden birini de yanıma alabilir miyim?"

İstemeyerek de olsa tezgahın arkasındaki sandalyeye oturdum.

Belki de yüzümdeki fazla ciddi ifade yüzünden, çekingen bir şekilde, "Şey, her zamanki gibi görünmenizi rica edebilir miyim?" dedi. Ama kameranın önünde bunu yapmamın imkanı yoktu. Dükkânda yalnız kaldığım zamanların çoğunda, yüzümde şaşkın bir ifadeyle oturuyorum.

O şekilde fotoğrafımın çekilmesi kendimi rezil etmek anlamına gelirdi. Sonunda bir bahane uydurdum, geri çekildim ve dükkânın bir köşesine kaçtım.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bu mağazanın havasını bir süredir beğeniyorum ve fotoğrafını çekmek istiyordum," dedi kız deklanşöre basarken. Yanındaki kız da gülümseyerek duruyordu. Çok tatlıydılar ve gerçekten iyi niyetli görünüyorlardı.

“Vay canına. Öyle mi?”

“Kendine özgü bir tarzı var. Ve içerideki atmosfer gerçekten harika.”

“Sanırım haklısın,” dedim umursamazca. Eski bir ahşap binanın içindeki atmosferin özel bir yanı olduğunu söyleyebiliriz sanırım. Gerçi buraya ilk geldiğimde edindiğim ilk izlenim, binanın dökülüyor olduğu yönündeydi.

“Ama her zaman bir çeşit... . . .”

"Konuşması zor, tuhaf bir yaşlı adam mı?" dedim şeytani bir sırıtışla.

Kız telaşlanmış görünüyordu. "Hayır, hayır, yani... şey, aslında evet."

"Şaşırmadım."

Yüzlerindeki ifadesizliği umursamadan kahkaha attım.

“Çok yardımcı oldunuz. Çok teşekkür ederim. Kitabı da mutlaka okuyacağız.”

Kız çekimi bitirdikten sonra bana kibarca teşekkür etti ve ikisi birlikte dükkandan ayrıldı.

Bu gibi işler beni oldukça meşgul etti ve farkına bile varmadan gece olmuştu. Defteri kontrol edip günün hasılatını kasaya koyduktan sonra, basit bir temizlik yaptım ve dükkanı kapattım. Ve dünden tamamen farklı olarak, nedense amcam o gün bir kez bile aramadı. Acaba sonunda bana güvenmeye mi başlamıştı? Bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeden edemedim. Sonunda, dükkanı kapatmak için hazırlıkları bitirdim, sonra da akşam yemeği için malzeme almak üzere dışarı çıktım.

O gece Tomo gelecekti. Uzun bir aradan sonra tekrar dükkânda kalacağımı söylediğimde, işten sonra mutlaka uğraması gerektiğini söyledi. Dükkânda yaşadığım zamanlarda beni birçok kez ziyaret etmiş ve dükkânı çok sevmişti.

Saat dokuz civarında geleceği için, o zamana kadar Momoko burada yaşarken ondan öğrendiğim bir akşam yemeği tarifi hazırladım. Momoko hâlâ amcam için öğle yemeği hazırlıyordu, bu da zaten pirinç ve baharatların hazır olduğu anlamına geliyordu.

Menü tamamen Japon yemeklerinden oluşuyordu, doğrudan Momoko'dan gelmişti: haşlanmış tavuk ve hijiki deniz yosunu, kızarmış

tofu, tuzda ızgara uskumru, kızarmış tofu ve şalgam dilimleriyle miso çorbası ve kırmızı şiso ile pilav. Sadece bir gaz ocağı vardı, bu yüzden yemek pişirmek beklenenden daha uzun sürdü. Momoko'nun böyle bir düzenekle her gece bu kadar lezzetli yemekler yapabilmesine hayran kaldım.

Saat tam dokuzda, arka kapıdan neşeli bir sesin "İyi akşamlar" diye seslendiğini duydum ve Tomo'yu karşılamak için aşağı indim.

"Aaa, ne güzel kokuyor."

“Az önce yemek pişiriyordum. Henüz yemedin, değil mi? Birlikte yiyebiliriz diye düşündüm.”

“Kimseye yük olmak istemem…”

“Hiç de değil. Zaten yemek yemem gerekiyor.”

Tomo ile ilk tanışmamız ve yakınlaşmamız, onun Saveur'da yarı zamanlı garson olarak çalıştığı zamanlara dayanıyor. Onu ilk gördüğümde hemen arkadaş olabileceğimizi hissetmiştim. Bunu daha sonra ona söylediğimde, çok sevinerek o da o zamanlar aynı şeyi hissettiğini söyledi. O zamandan beri, kolay kolay bulunmayan o nadir dostluklardan birini geliştirdik. Konuşma tarzında sakin ve ölçülü bir hava vardı. Siyah saçları parlak, teni ise soluk beyazdı. Sözlükte geleneksel bir Japon güzelliği tanımına baksanız, resim Tomo'ya benzerdi. Dahası, yetenekliydi. Lisansüstü eğitiminde Japon edebiyatı okumuştu. Şimdi bir üniversitede kütüphaneci olarak çalıştığını duymuştum. Bugün şık siyah bir elbise ve kuş motifli gümüş bir kolye takmıştı. Bana kalırsa, hangi kıyafetlerin ona en çok yakıştığını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi.

Tomo'nun yardımıyla hazırladığım tüm yemekleri alçak yemek masasına yaydım. İkimiz orada yemek yerken oldukça sıkışık bir yerdi, ama yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Tomo yemek masasının önüne oturduktan sonra odaya göz gezdirdi. "Ah, uzun zamandır burada birlikte olmamıştık," dedi vurgulu bir şekilde. "Çok rahatlatıcı bir yer, değil mi?" Pencere kenarına bıraktığım kitabı, Hyakken Uchida'nın Aptallar Treni'ni hemen fark etti; ben de bir gece önce yatağıma girdikten sonra, sanki bir yolculuğa çıkıyormuş gibi hissetmek umuduyla okumaya başlamıştım.

"Ah, bunu da okudum," dedi gözleri ışıldayarak.

"Aptallar Treni", 1950'lerde yazılmış bir seyahat günlüğüdür. Kitapta yazar, belirli bir amacı veya hedefi olmadan bir yolculuğa çıkar. Bir şekilde kendini bir yolculuğa çıkarken bulur. Ve böylece yolculuk kendi başına bir amaç haline gelir. Altmış yaşını çoktan geçmiş bu adamın, bir gün aklına gelen, aslında anlamsız ve amaçsız olan bir planı ciddiyetle

uygulamaya koymasında komik bir şey var. Yazım tarzında bir zenginlik var; cümleler su gibi akıyor. Onları okurken, seyahat etme hissini tadabiliyorsunuz ve bonus olarak dönemin gelenek ve kültürüne bir bakış atıyorsunuz.

"Hyakken Sensei harika biri, değil mi?" dedi Tomo gülümseyerek.

Onun yazarlığına ne kadar derin bir sevgi beslediğini, ona otomatik olarak "Sensei" diye hitap etmesinden anlayabiliyordum.

“O en iyisi. Ve arkadaşı Himalayas. Birlikte çok tatlılar.”

"Onlarla birlikte o geziye katılmak istedim."

“Ama onları memnun etmek çok zor. Gerçekten gitseniz felaket olmaz mıydı sizce?”

“Ama çok tatlılar ve oldukça neşeli yaşlı adamlara benziyorlar,” dedi Tomo tatlı bir gülümsemeyle. O gülümsemede öyle bir anne şefkati vardı ki beni şaşırttı.

Tomo yemeğini yerken yavaşça çiğnedi. Nedense ben her zaman yemeği aceleyle ve sabırsızca bitirme eğilimindeydim, bu yüzden bu sefer onun örneğini takip edip yavaş yavaş yedim. Uzun zamandır Japon yemeği yemediğini söyledi. Acı yemekleri tercih ediyormuş. Her zaman hafif yemek yiyen biriymiş ve iş yerinde çok yoğun olduğu için eline ne gelirse onu yeme alışkanlığı edinmiş. Karşımda oturup gülümseyerek yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu söylediğini görünce, ben de karşılık olarak gülümsemeden edemedim.

Akşam yemeğinde birçok şeyden bahsettik; işlerimizden, son zamanlarda okuduğumuz kitaplardan. Her zaman birbirimize e-posta gönderiyor ve telefonla konuşuyorduk, ama böyle yüz yüze konuşmak çok keyifliydi. Yemek bittikten sonra bile masada oturup konuşmaya devam ettik.

“Ama kütüphanecilik tam size göre.”

“Üniversite kütüphanesi güzeldir, ama asıl hayalim Ulusal Kütüphane'de çalışmaktı.”

"Ha, bu, bugüne kadar yayımlanmış her kitabın bulunduğu kütüphane mi?"

“Aynen öyle. Ama iş sınavında başarısız oldum.”

"Gerçekten mi? Ne yazık."

“Şu an çalıştığım yer büyük olmayabilir, ama kütüphanede eski ve önemli metinlerden oluşan bir koleksiyon var. Bundan büyük keyif alıyorum. Yine de, bazen o üniversite öğrencilerinin gençlik coşkusu biraz bunaltıcı olabiliyor,” dedi Tomo. Sesinde bir incelik ve olgunluk vardı. Çubukları kullanma şekli bile zarifti; uskumru balığından geriye sadece başı ve kemikleri kalmıştı. Tabağımda bıraktığım şeyde övülecek

hiçbir şey yoktu. İyi yetiştirilmiş olmalı, diye düşündüm kendi kendime. Aslında, Tomo'nun ailesinin bölgedeki en büyük inşaat şirketini yönettiğini duymuştum. Temelde, patronun kızıydı. “Kulağa geldiği kadar güzel değil,” diye ısrar etti.

“‘Gençlik coşkusu’ derken neyi kastediyorsunuz? Sizinle onların arasında neredeyse hiç yaş farkı yok.”

"Sanırım artık eskisi kadar coşkulu değilim."

"Hiçbir üniversiteli erkekle aranızda bir bağ kuramadınız mı?"

Kütüphane resepsiyonunda Tomo gibi bir kız varken, muhtemelen ona deli gibi aşık olan birçok öğrenci vardı. Uzaktan Tomo'yu gören ve ona delicesine aşık olan bir erkek öğrenciyi hayal ettim. Ama Tomo hızla bu yanılsamalarımı ortadan kaldırdı.

“Hayır, hiç de öyle değil. Peki ya sen? Wada ile işler yolunda mı?”

"Şey, evet, sanırım," dedim, konuşmanın odağında kendimi bulduğum için biraz şaşırmıştım.

Tam o anda, sanki zamanlamayı mükemmel ayarlamışım gibi telefonum çaldı. Baktım ve Wada'dan bir mesaj olduğunu gördüm. Dükkânda beni biraz ziyaret etmesinde bir sakınca olup olmadığını sordu. Mesaiyi bitirip ofisten ayrılmak üzereydi.

“Wada gelmek istediğini söyledi. Bunda bir sakınca var mı?”

“Kesinlikle, elbette. Onunla tanışmak istiyorum.”

Tomo ile Wada hakkında çok konuşmuştum ama ikisi hiç tanışmamıştı. Bu yüzden iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Onu davet edelim. Gerçi oda üç kişi için çok küçüktü.

Tomo burada, dedim, ama gel buraya.

On dakikadan kısa bir süre sonra, pencerenin dışından "Hey!" diye bağıran bir ses duyduk.

Merdivenlerden yeni çıkmış ve görünür hale gelmiş olan Wada'ya, "Hoş geldin," dedim.

"İyi akşamlar. Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Tomo, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

“Ah, Bayan, eee, Bayan Tomo, sizin hakkınızda çok şey duydum. Sizinle tanışmak da bir zevk.” Wada, Tomo'ya hızla başını eğdi.

“Ona ‘Bayan’ diye hitap etmenize gerek yok,” dedim gülerek, ama Wada’nın ciddiyetine karşılık Tomo duruşunu düzeltti ve karşılık olarak eğildi.

"Hayır, zevk tamamen bana ait."

“Wada, akşam yemeğini zaten yemiştin, değil mi? Özür dilerim. Her şeyi yedik. Geleceğini bilseydim, sana da bir tabak hazırlardım.”

“Hayır, endişelenmeyin. Birazdan eve gidiyorum.”

Wada nedense huzursuz görünüyordu. Odanın bir köşesinde resmi bir duruşla oturuyordu. Nedenini sorduğumda, ikinci kattaki odaya ilk kez geldiği için heyecanlı olduğunu söyledi.

"Ancak sahibinin izni olmadan içeri dalıp etrafa bakmak yanlış olur gibi görünüyor."

Odadaki her yüzeyi yalama isteğini bastırmak için çaresizce çabalıyor gibiydi.

"Öyle diyorsun ama yine de geldin, değil mi?" dedim şaşkınlıkla.

“Merakıma yenik düştüm. Ama o son çizgiyi geçmekle yanlış yaptım. Nezaketi göz ardı ederek tutkuya kapılmamak gerekir. Dahası, Bay Morisaki'nin benden nefret etme olasılığı çok yüksek.” Wada'nın yüzünde şimdi bir acı ifadesi vardı, ama sert, resmi duruşundan hiç ayrılmamıştı.

"Takako'nun dediği kadar komiksin."

"Sağ?"

Kahkahalarımızı tutmak için büyük çaba sarf ederken, başımızı onaylarcasına salladık.

"Ne? Benimle ilgili komik olan ne?" diye sordu Wada, doğası gereği ne kadar ciddi olduğunu bir kez daha göstererek.

Artık dayanamadık ve ikimiz de sonunda kahkahalara boğulduk.

Hareketli bir geceydi, bir önceki geceye kıyasla tamamen farklıydı.

Geceki son trenin kalkma vakti yaklaşırken Tomo'nun ayrılması gerekiyordu ve Wada da onunla birlikte gitmeye karar verdi. Ben de biraz hava almak istediğim için yolun bir kısmını onlarla birlikte gittim.

Metro girişinde Tomo'ya veda ettikten sonra hemen Wada'ya dönüp onun hakkındaki izlenimini sordum. "Tomo harika, değil mi?"

"Elbette öyle."

İçten içe Wada'nın Tomo ile tanışmasına nasıl tepki vereceğinden endişeliydim, ama çoğunlukla kayıtsız görünüyordu. Bir yandan rahatlamıştım, ama diğer yandan onun ne kadar harika biri olduğunu tam olarak anlayamamış olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Onunla arkadaş olmaktan gurur duyuyordum. Neden onun ne kadar çekici olduğunu göremiyordu? Bu beni sinirlendiriyordu.

Wada ise konuşmaya devam etti ve oldukça şaşkın görünüyordu. "Şey, o..."

"Ne?"

“Bilmiyorum. Sadece bir his, ama sanki orada ama aslında orada değilmiş gibi.”

"Ha?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de yalnız kalmaya alışmış biridir. Ya da daha doğrusu, yalnız kalmayı tercih eden biridir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben ondan hiç öyle bir izlenim almıyorum."

Wada'nın söyledikleri o kadar beklenmedikti ki, neredeyse anlayamadım.

Tomo'nun herkesin seveceği türden neşeli bir kız olduğunu hep düşünmüştüm.

“Bilmiyorum. Belki de kendini koruma yöntemidir. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Belki de ben de öyle olabildiğim için bunu fark edebildim. Sanki birbirimizi görür görmez, onunla aynı tip insan olduğumuzu hissettim. Bilmiyorum. Muhtemelen sadece benimle ilk kez tanıştığı için gergindi. Özür dilerim. Söylediklerimi unutun.”

Onu dinlerken, Tomo'dan çok Wada'ya daha çok önem vermeye başladım.

O anda söyledikleri... İçten içe bana kalbini tamamen açmadığını hissetmiştim. Haklı olduğumu fark ettim ve bu beni yalnız hissettirdi.

Wada, caddedeki trafik ışığının önünde durdu ve "Bu kadarı yeterli. Buradan tek başıma geri yürüyebilirim," dedi.

"Ya da geceyi dükkânda geçirebilirsin?" diye sordum, şaka yapıyormuş gibi yaparak.

“Yapamam. Bu, sahibinin meselesi...”

"Sorun değil. Anlıyorum," diyerek sözünü kestim.

Cevabı o kadar barizdi ki, hayal kırıklığına bile uğrayamadım. Ama cevabın bariz olması beni biraz üzdü.

"İyi geceler."

Wada'dan hislerimi gizlemek için arkamı dönüp, onun cevabını beklemeden dükkana geri koştum.

Ertesi gün, sabahtan itibaren moralim çok bozuktu.

Sandalyemde oturmuş, boş boş bakarak düşüncelere dalmıştım. Wada'yı tanıdığımdan beri beynim ikiye bölünmüştü; olumlu tarafım ve olumsuz tarafım sürekli bir çatışma halindeydi. Bu sabah bu çatışma doruk noktasına ulaşmıştı.

Onun yaptığı ya da söylediği her küçük şeye tepki verip, sevgisinin derinliğini anlamaya çalışırdım ve kendi kendime, "Ne kadar sinir bozucu, yapışkan bir insan," diye düşünürdüm. Oysa aşık olduğum an, ben de öyle biri olmadım mı zaten?

Bu noktada, olumlu tarafım olumsuz tarafımı ikna etmeye çalıştı: "Bu, onu ne kadar çok sevdiğini gösteriyor." Buna karşılık olumsuz tarafım hemen şu cevabı verdi: "Bu, ne kadar sinir bozucu bir insan

olabileceğinin bir başka kanıtı." Bugün de, olumlu tarafım yine zayıf konumdaydı ve olumsuz tarafım en iyi formundaydı.

“Şey...”

Birinin benimle konuştuğunu fark edince birden irkildim.

Telaşlanarak yukarı baktım ve Takano'nun neredeyse kitap raflarından birinin arkasına saklanmış, bana doğru baktığını gördüm.

“Takano, ne zamandır buradasın?”

"Az önce içeri girdim."

Saate baktığımda neredeyse öğlen olduğunu gördüm. Kahve dükkanından molasında gelmiş olmalıydı. Takano, üzerinde parçalanmış bir Mickey Mouse'a benzeyen bir karakterin baskısı olan, üç çeyrek kollu bir tişörtten başka bir şey giymemişti. Nedense, soğuk aylarda bile hafif giyinirdi. Muhtemelen çünkü kalbinde hala bir çocuktu.

"İçeri girerken bir şey söyleyin. Ya da o kadar sessizce girmeyin."

“Özür dilerim. Bir şey söyledim ama yüzünde sanki derin düşüncelere dalmışsın gibi bir ifade vardı.” Takano başını kaşıyordu, sanki neden ona kızdığımı anlayamıyordu. Utanç duyuyordum çünkü öfkemizi ondan çıkardığımın farkındaydım.

Boğazımı temizleyip kendime geldikten sonra, "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Patronumdan duyduğuma göre, dükkanı önceki günden beri siz yönetiyorsunuz."

"Bu doğru."

"Şey, eee, sizinle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"İşte bu yüzden soruyordum. Bu nedir?"

"Bunun Tomoko Aihara ile ilgisi var."

“Tomo?”

Bu bir déjà vu muydu? Kesinlikle daha önce de aynı durumda kalmıştık. Dükkânda yalnızdım, Takano içeri girdi ve Tomo'dan bahsetti...

Doğru. Takano, Tomo'ya aşıktı. Hem de çok. O zamanlar Takano, Tomo ile iyi arkadaş olduğum için aracı olmamı istemişti. Ama tam yakınlaşmaya başlamışken, Tomo gerçek bir iş bulmak için kahve dükkanındaki yarı zamanlı işinden ayrıldı ve ondan sonra ilişkilerinde hiçbir ilerleme belirtisi olmadı.

Başımı ellerimin arasına yaslamış, tezgâhın başında oturuyordum. "Gerçekten mi? Şimdi ne oldu?" dedim tamamen kayıtsızca. Doğrusu, beynim zaten kendi durumum hakkında düşünmekten yorulmuştu. Takano'nun söyleyecekleriyle hiç ilgilenmiyordum.

“Lütfen bu kadar açıkça sinirli görünmeyin,” dedi Takano, sanki sinirleri bozulmuş gibi. “Ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Hayatınız birbiri ardına gelen mutlu günlerden ibaret.”

“Bir dakika. Bana bir şey söylemek için dükkana geldiniz. Orada öylece oturup surat asmayın.”

“Olanlardan sonra surat asmaktan kendimi alamıyorum,” dedi Takano ve kendi kendine biraz güldü. Ne kadar kasvetli bir adam, diye düşündüm. O kadar berbat bir şekilde surat asıyordu ki, kendimi biraz geri çekilmiş buldum. Tomo'nun önceki gece geldiğini ona söylememek muhtemelen daha güvenliydi.

“Ama size bir şey söyleyebilir miyim?” Takano soruyu sorduktan sonra hüzünlü bir iç çekti. Sonra bana bu hikayeyi anlatmaya başladı.

Tomo kahve dükkanındaki işini bıraktıktan sonra bile birbirleriyle mesajlaşmaya devam ettiler (çoğunlukla kitaplar hakkında). Yine de, Takano her zaman ilk mesaj atan kişiydi, bu yüzden onu rahatsız etmemek için mesajlar arasında yeterince zaman geçmesine dikkat etti. Ancak yaklaşık iki ay önce, uzun bir aradan sonra ilk kez ona bir mesaj gönderdi ve sadece cevap almakla kalmadı, mesaj bile ona ulaşmadı. Bundan sonra, ona onlarca kez mesaj atmayı denedi, ancak her zaman bir hata mesajı aldı ve mesajlar ona hiç ulaşmadı.

"Yani numaramı engellemiş olmalı? Yoksa mesajlarımın ulaşması gerekmez miydi?"

Tomo'nun böyle bir şey yapacağına inanamadım. Diyelim ki yaptı, bu Takano'nun gerçekten korkunç bir şey yaptığı anlamına mı geliyordu? Bir deneme olarak, ona hemen o anda bir mesaj göndermeyi denedim: Dün gece geldiğin için teşekkürler. Yakında görüşürüz.

Beklendiği gibi, telefonumun ekranında "iletim tamamlandı" mesajı belirdi. Telefonumu Takano'ya doğrulttum, o da sanki gözleriyle onu yutacakmış gibi baktı. Bir an sessiz kaldı, sonra tavana baktı ve "Neden!?!?" diye bağırdı.

“Takano, mesela, evinin dışında nöbet tuttuğunu, çöplerini karıştırdığını ya da odasına dinleme cihazı yerleştirdiğini hatırlıyor musun?”

Aşklarını asla paylaşamayacakları sevdikleri kişiyle yaşadıkları gerilim nedeniyle böyle davranmaya itilen insanlar hakkında birçok hikaye duymuştum. Ama Takano kıpkırmızı oldu ve her şeyi inkar etti.

"Böyle bir suçla bir ilgim olabileceğini nereden çıkardınız? Patronum her zaman satır aralarını okumakta zorlandığımı söyler ama Tomo'ya asla böyle korkunç bir şey yapmazdım, hele ki taciz gibi bir şey hiç yapmazdım."

“Haklısın. Özür dilerim. Onun böyle bir şey yapması çok garip, bu yüzden kontrol etmek zorunda kaldım. Senin gibi çekingen bir adamın böyle bir numara yapması imkansız.”

“Aynen öyle!” dedi Takano, biraz daha dik durarak.

Tam o sırada Tomo'nun hızlı cevabı geldi. Herhalde öğle arasıydı. Mesajda şöyle yazıyordu: "Dün akşamki yemek için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere benim evime gel."

Büyük bir memnuniyetle, "Peki ya gelecek hafta?" diye yanıtladım.

Takano gözlerinde umutsuzluk ifadesiyle beni izledi.

“Neden? Ama neden? Neden sadece sen?” diye sızlandı. Sesinde bir acele vardı. Ama bana kaç kere sorsa da, ona verecek bir cevabım yoktu. Yine de, Tomo'nun dün gece ne kadar güzel göründüğünü hatırladıkça, Takano'ya acıdım. Eğer erkek olsaydım, muhtemelen ben de Tomo'ya aşık olurdum. Ve bir gün numaramı engellese, muhtemelen bir hafta yatakta geçirirdim. Dün sadece Wada ile olan ilişkim hakkında düşünebiliyordum, ama şimdi Takano'nun konuşmasını dinlerken, Wada'nın onun hakkında söylediklerine tekrar takıldım.

“Peki, Takano, ne yapacaksın?”

“Bir kitap aramaya gidiyorum.”

"Hah?"

O kadar rastgele ve alakasız bir cevaptı ki neredeyse ona bağırdım. Bir kitap aramanın Tomo ile ilgili olanlarla ne alakası olabilirdi ki? "Tomoko'nun istediği bir kitap var. Çok uzun zaman önceydi ama Saveur'deki sahibiyle konuşuyordu ve ona her zaman almak istediği ama bir türlü bulamadığı bir kitaptan bahsetti. Ben de, eee, yakınlarda dinliyordum."

"Hangi kitap?"

"Sanırım kitabın adı 'Altın Rüya'. Yazarın adını unuttum ama eski bir Japon metnine benziyordu, muhtemelen bir roman."

"Yani planınız o kitabı bulup ona hediye olarak vermek mi?"

“Gelecek ayın on dördü onun doğum günü, değil mi? Mümkünse o zaman ona vermek isterim. Bu tür kitaplar hakkında pek bilgim yok ama belki siz daha çok şey biliyorsunuzdur diye düşündüm.”

Takano'nun söylediklerine rağmen, dükkanda o başlıkla bir kitap hiç görmemiştim.

“Peki, diyelim ki ona kitabı verdiniz, ondan ne yapmasını istersiniz?”

“Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Sadece kendi tatminim için. Onun dikkatini çekmeye ya da onu kazanmaya çalışmıyorum. Eğer benden kaçınıyorsa, o zaman bunun senin yüzünden olduğunu varsayabiliriz.”

Takano'nun söyledikleri bana takdire şayan geldi. Ses tonundan gerçekten Tomo'yu düşündüğünü anlayabiliyordum. Bana ilkokulda öğrendiğim, annesinden uzaklaştırılan bir buzağıyı anlatan "Donna Donna" şarkısını hatırlattı. Eminim o an Takano'nun gözlerindeki ifade, şarkı sözlerindeki "kederli gözlü" buzağınınkiyle aynıydı.

“Tomoko muhtemelen beni eski yarı zamanlı işinde birlikte çalıştığı bir adam olarak görüyor, ama benim için onun gülümsemesi kahve dükkanını bırakmamamın sebebiydi. Çalışmaya devam etmemi sağlayan şey buydu. Bu yüzden o yıllar için minnettarlığımı ifade etmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Onu mutlu ettiği sürece memnun olacağım.”

“Tamam, anlıyorum.” Onun ne hissettiğini duyduktan sonra, ona yardım etmeyi reddetmemin imkanı yoktu. “Öyleyse, kitabı aramanıza yardım edeyim. İkimiz birlikte olursak, sorun olmaz. Tomo'yu da mutlu etmek istiyorum.”

"Çok teşekkür ederim." Bunun üzerine Takano'nun yüz ifadesi nihayet biraz olsun aydınlandı.

O gece, teyzem ve amcam dükkanı kapatmadan önce bir göz atmak için uğradılar. Kunitachi'deki evlerine doğrudan gitmeleri daha iyi olurdu, ama amcam kendini tutamadı. Ona gururla dükkanda hiçbir sorun olmadığını söyledim. Kaplıcanın etkisi sayesinde Momoko'nun cildi her zamankinden daha parlaktı. Bana kaplıcada pişirilmiş çöreklerden oluşan bir hediye kutusu uzatırken, "Gerçekten çok eğlenceliydi," dedi. Amcam ise yakınlarda durmuş, suratı asık bir şekilde bakıyordu.

"Bu bana şunu hatırlattı. İkinci günden sonra aramayı bıraktın," dedim.

Amcam sadece "Evet" diye mırıldandı. Biraz hasta gibi görünüyordu.

Endişelendim ve Momoko'ya baktım, o da açıklamaya çalıştı. "Uzun zamandır seyahate çıkmadık. Sanırım biraz yorgunuz. Onun için endişelenme. Gerçekten çok eğlendi."

“Hımm… gerçekten mi?” Biraz tuhaf geldi bana, ama konuyu daha fazla kurcalamadım. İkisi de eğlendiklerini söylüyorsa, bu bana yeterdi.

"Pekala, ben kapatabilirim. Gerisini bana bırakın."

Sorumluluklarımı sonuna kadar yerine getirmek istedim, bu yüzden önce onların eve gitmelerini sağladım.

Ertesi gün de çalışmam gerekiyordu. Morisaki Kitabevi'ndeki günlerime son verilmişti. Dükkânda yaşamaya devam etmek istiyordum ama bunun yerine kepenkleri sıkıca kapattım ve evime, normal hayatıma geri döndüm.

OceanofPDF.com

9

Ertesi hafta soğuk hava çekildi ve sıcak günler bir süreliğine geri döndü. Öğlen vakti ceket giymek bile havayı sıcak hissettiriyordu.

Takano'ya söz verdiğim gibi, Tomo'nun istediği "Altın Rüya" kitabını bulmaya çalıştım.

Öncelikle amcama sordum, çünkü bu herhangi bir kitabı bulmanın en kesin yolu gibi görünüyordu.

Ama amcam kitabı hiç görmediğini, hatta duymadığını söyledi. Eski bir Japon kitabıysa, onun bile bileceğini varsaymıştım, ama varsayımım tamamen yanlıştı. Daha da kötüsü, hiç ilgi göstermedi, bu da ona hiç benzemiyordu. Normalde amcam çok heyecanlanırdı, bulana kadar arardı. Son zamanlarda amcam garip davranıyordu (elbette daha önce de garipti, ama bu şekilde değil). Sanki çok yorgundu. Endişelenip iyi olup olmadığını sorduğumda, konuyu tersine çevirip neyden bahsettiğimi sordu, bu yüzden endişelenecek bir şey olmadığını düşündüm.

Başka seçeneğim kalmayınca, işten eve dönerken ikinci el kitapçılara uğrayıp kitabı aramaya devam ettim. Takano bunun bir tür roman olduğunu varsaymıştı, ama amcam bilmiyorsa bunun da yanlış olma ihtimali yüksekti, bu yüzden resimli kitaplarda uzmanlaşmış bazı dükkanlara bile uğradım.

Binlerce eski kitaptan oluşan bir dağın içinde, elimde sadece ufak bir ipucuyla tek bir cilt arıyordum. Şaşırtıcı derecede eğlenceli buldum – tıpkı bir hazine avı gibi. Onu Takano için bulmak istiyordum, ama aynı zamanda kitabın kendisi hakkında da derin bir merak duymaya başlamıştım. Tomo'nun bu kadar çok istediği kitap ne tür bir kitaptı? Komik miydi? Belki de hayata bakış açınızı tamamen değiştirebilecek türden bir kitaptı? Geçen haftadan beri Wada ile ilgili bazı şeylerden rahatsız oluyordum, bu da böyle bir kitabı daha çok istememe neden oluyordu. Ama arama beklenenden daha zorlu çıktı. Etrafta dolaşırken, kitabı bulamadığım gibi, varlığından haberdar olan birini bile bulamadım. Ve sorduğumda, Wada da bilmediğini söyledi. Tomo'nun bulmak istediği kitap sadece gerçek fanatikler içinmiş gibi görünüyordu.

Ancak kitabı bulmak zorlaştıkça, ona olan ilgim daha da arttı.

Sonraki adımım, amcamdan Jimbocho'daki Nadir Kitaplar Salonu'nda düzenlenen müzayedeye katılmam için beni sokmasını rica etmek oldu.

İkinci el kitapçı işletiyorsanız, müzayede büyük miktarlarda kitap edinmek için en iyi fırsatınızdır. Hatta düzenli olarak müzayedelere katılmazsanız bir kitapçıyı ayakta tutmanın neredeyse imkansız olduğunu bile söyleyebilirsiniz. Bu nedenle, Jimbocho'daki tüm kitapçı sahiplerinin Nadir Kitaplar Salonu'ndaki müzayedede olması elbette doğaldı. Orada bilgi toplamak kolaydı ve tüm dükkanları gezmek zorunda kalmadan nadir bir kitap bulabilirdiniz.

Dürüst olmak gerekirse, müzayedeler tam olarak benim tarzım değildi. Birçok insanı tanıdığım için nispeten samimi bir ortam olsa da, havada stres yaratan bir ciddiyet vardı.

Açık artırma ciddi anlamda başladığında orada yersiz kalacağımı biliyordum. Bu yüzden, insanların açık artırmadaki eşyaları incelemesine olanak tanıyan ilk açık dönemde, amcamın yanında kaldım ve kitabı aradım. Amcamın eşyalara bakarken notlar alarak konsantre olduğu tek an buydu. Ona engel olmak doğru gelmedi, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve önümdeki tüm kitapların başlıklarını inceledim. Sonunda aradığımı bulamadım. Tanıdığım kitapçı sahiplerine sorduğumda, hepsi kitabı hiç duymadıklarını söyledi.

Mekândan sessizce çıktım ve koridorda kendi kendime söylenerek durdum. Bu kadar aramadan sonra bile kitabı bu mahallede bulamadıysam, dünyanın neresinde bulacaktım ki? Elbette, gözümden kaçmış olması da mümkündü, ama Takano da dükkanları titizlikle kontrol etmiş ve internette daha fazla bilgi aramıştı. Ama tüm bunlara rağmen, işe yarar bir şey bulamamıştı.

Saveur'da Takano ile görüştükten sonra, en iyi seçeneğin Kitap Festivali'ne katılmak olduğu sonucuna vardık.

Ekim sonundan Kasım başına kadar düzenlenen Kitap Festivali, Jimbocho'nun yılın en büyük etkinliğiydi.

Sadece bu hafta için bile, zamanın her zaman çok sakin aktığı bu mahalle tamamen değişmişti. Sokaklar ikinci el kitap arabaları ve sıra sıra kitaplıklarla doluydu, hatta yakisoba ve şeker kaplı meyve satan tezgahlar bile kurulmuştu. Bir sürü insan gelmişti, hepsi kitap arıyordu. Yılın bu zamanı geldiğinde, heyecanlanmadan edemiyordum. Bu kadar çok insanın kitapları sevdiğini görmek beni mutlu ediyordu. Jimbocho'yu hayatlarının önemli bir parçası olarak görenlerin sayısının sınırlı olduğu sıklıkta görünüyordu, ama aslında onu seven bu kadar çok insan vardı. İtiraf etmeliyim ki, tüm bunlar beni derinden etkiledi.

Elbette, Morisaki Kitabevi her yıl festivalin bir parçasıydı. Küçük bir dükkan olduğumuz için, caddedeki büyük mağazalardan farklı şeyler yapıyorduk. Amcam, dükkanın önüne tam oturan arabalardaki kitaplarda indirim yapardı ve içeride bir indirim köşesi kurardı. Bu yıl, Momoko tüm hazırlıkları halletmişti, bu yüzden benim yardım edebileceğim pek bir şey yok gibiydi. Festivalleri çok seven amcam, yılın bu zamanında o kadar telaşlıydı ki, işleri düşünmekte bile zorlanıyordu, ama bu sefer, "İnan bana, her şey kontrol altında," dedi.

İş nedeniyle festivale sadece bir günlüğüne gidebildim. O gün bile, sabahtan itibaren dükkânda yardım ederek üzerime düşeni yapabildim. İçeride, etkinlik stantlarının kurulduğu ana caddeden gelen canlı müziği duyabiliyorduk. Diğer yönden ise, yiyecek tezgahlarının sıralandığı Sakura Caddesi'nden tatlı sosların ve ızgara etin kokusu esintiyle bize doğru geliyordu.

Öğle yemeğinde, üçümüz de amcamın yemek tezgahlarından aldığı okonomiyaki ve sosisleri yiyerek dışarıda duruyorduk. Amcam büyük bir keyifle, "Bu çok lezzetli," dedi.

Momoko soğukkanlılıkla, "Bu tür yemeklerde önemli olan daha çok duygudur," dedi. "Tadının pek bir özelliği yok."

Daha sonra, güneş battıktan sonra, işi bitmiş olan Takano'ya katıldım ve Altın Rüya'yı aramak için etrafta dolaştık. Kalabalığın arasından aceleyle geçtik, caddenin bir ucundan diğer ucuna kadar tüm dükkanları kontrol ettik. Takano yanımda yürürken döndü ve üzgün bir şekilde mırıldandı, "Üç yıl önce bunu yaptığımızda Tomoko da bizimleydi."

Doğruydu: Tomo o zaman bizimleydi. Ve şimdi numarasını engellemişti. Sanırım Takano için o gün, tam anlamıyla Altın Rüya'ydı diyebiliriz.

Zaman kısıtlı ve dükkan sayısı çok fazla olduğundan, hepsine gitmek mümkün görünmüyordu, bu yüzden yarı yolda aramızda paylaşmaya ve bir saat sonra Morisaki Kitabevi'nin önünde tekrar buluşmaya karar verdik. Sonuç olarak, arayışım sonuçsuz kaldı. Takano'nunki de öyle. Yüzündeki ifadeyi görür görmez, sormanın bile bir anlamı olmadığını anladım.

O akşam, festival sona erdikten sonra, Takano ve ben teyzem ve amcamla birlikte köri yemeye gittik.

"Demek bulamadın. Sanırım böyle şeyler olur," dedi Momoko, Takano'nun iştahsız görünmesine aldırmadan, dana körisini iştahla yerken.

"Bildiğim bir kitap değil. Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim," dedi amcam Takano'ya acıyarak. Amcam elbette körisini hafif acılı istemişti.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Takano. Başını hızla sallıyordu, ancak omuzlarının düşük duruşundan kalbinin kırıldığı açıkça belliydi.

Yorgunluktan bitmiştim ve aramaya devam etmenin bir anlamı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Bu kadar dolambaçlı bir yoldan gitmek yerine Tomo'ya sormak daha iyi olmaz mıydı? Tomo'nun kitabı zaten elinde bulundurmadığına dair kesin bir kanıtımız yoktu. Ama Takano, boşuna olsa bile, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bu da onun en güzel özelliklerinden biriydi, bu yüzden onu daha fazla zorlamamaya karar verdim.

"Onu bulamadığımız için üzgünüz, ama sizin onu aramanız Tomo'yu mutlu edecek."

“Doğru. Önemli olan ne yaptığınız.”

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ayrıca, tek bir kitapla bir kızı baştan çıkarmayı bekleyemezsin," dedi Momoko.

Takano masanın üzerinden eğilerek çılgınca itiraz etti. "Niyetim kesinlikle bu değildi. Onu baştan çıkarmak mı? Aklımdan bile geçmedi."

"Öyle mi?"

“Öyle,” dedim Takano’yu savunarak. “Hem zaten Takano’nun mesajları engelleniyor. Acele etmeyelim.”

“Yani senden bu kadar mı nefret ediyor? Bu çok trajik,” dedi Momoko, yüzünü dramatik bir şekilde gökyüzüne çevirerek. Söyledikleri Takano için bir ölüm fermanı gibiydi.

"Hey, yeter artık senden," diye azarladı amcam.

“Takako…” Nedense Takano bana öfkeli bir şekilde bakıyordu.

“Ah, özür dilerim, düşüncesizce davrandım,” dedim ve hemen iki elimle ağzımı kapattım. Ama artık çok geçti. Telefon numarasının engellenmiş olması gizli kalmalıydı.

"Bu kıza dikkat etmelisin. Ağzı çok laf yapıyor," dedi Momoko.

"Hayır," dedi amcam. "Takako sırları saklamada çok ketumdur, tıpkı parayı saklamada ketum olduğu gibi."

Takano bana döndü ve teyzemle amcamın saçmalıklarını umursamadan başını eğdi. "Neyse, seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim, Takako."

"Özür dileyecek bir şey olmadığını söylemiştim. Keyif aldım. Etrafı gezmek eğlenceliydi."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama yine de sizden özür dilemeliyim."

“Sana gerçekten de istemediğini söyledim. Ama eğer Tomo da sakıncası yoksa, seni doğum günü partisine davet edip edemeyeceğime bakacağım,” dedim.

Ne kadar üzgün olsa da, Takano'nun bu kadar düşünceli olması çok hoştu. İşte o böyle bir insandı. Ve bence çevresindeki herkesin onu sevmesinin sebebi de buydu. İçimden, Tomo ile onu bir süreliğine bir araya getirsek ne güzel olurdu diye düşündüm...

O pazar günü, Nezu'daki Tomo'nun evine bir ziyaret gerçekleştirdim. İlk defa oraya gidiyordum. Hafta sonu çalışmadığı için, ofisten eve dönerken uğradım. Dairesi tren istasyonuna beş dakikadan daha kısa mesafedeydi, iki katlı, sadece kadınlara ayrılmış bir binanın ikinci katında köşe bir daireydi. İstasyonun yakınındaki bir dükkandan hediye olarak aldığım pastayı elimde tutarak interkom düğmesine bastım. Tomo hemen yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı ve beni içeriye buyur etti.

Tomo'nun dairesi hayal ettiğimden çok da farklı değildi: sade, temiz ve şık. Sıcak tonlu perdeler, mobilyalar ve yatak örtüsü renk uyumluydu. Rafine zevke sahip genç bir kadının dairesiydi. Tek bir şey hariç: kitaplıklar devasaydı. Tavana kadar uzanıyorlardı. Bunları bir toptancıdan mı sipariş ettiğini sormak istedim. Tabii ki, kitaplarla tıka basa doluydu, hiç boş yer kalmamıştı. Sanki kendi küçük kitapçısını açmaya hazır gibiydi. Bir arkadaşınızın evini ziyaret ettiğinizde, kitaplıklarının içeriğiyle ilgilenmeniz normaldir. Tomo bize çay yaparken, o devasa kitaplıkların içeriğini iyice inceleme özgürlüğünü kendime tanıdım. Çoğunlukla eski Japon romanlarıydı, ama Baudelaire ve Rodenbach gibi yabancı yazarların kitapları ve Yüzüklerin Efendisi ve Earthsea Döngüsü gibi fantastik seriler de vardı. (Anladığım kadarıyla, Takano ve benim aradığımız kitap orada yoktu.)

"Taşınmak zor olmuş olmalı," dedim kitap raflarına bakarak.

Tomo ne demek istediğimi anladı. "Ah, kesinlikle!" dedi. "Sadece bu kitaplar bile on karton kutuyu doldurdu. Artık daha fazla kitap almamaya çalışıyorum. Ama Takako, taşınırken kitaplarını nasıl düzenliyorsun ya da paketliyorsun?"

“Henüz çok fazla kitabım yok. Kitapları saklamak konusunda pek endişelenmiyorum, bu yüzden onları toplayıp satıyorum.”

“Anlıyorum.” Tomo sustu. “Daha çok satmaya başlamalıyım, yoksa başım belaya girecek. Ama bir kitabı beğendiğimde, ondan vazgeçemiyorum.”

Çaydan sonra, Tomo'nun hazırladığı özenle hazırlanmış Güneydoğu Asya yemeğini yerken, yirmi altıncı doğum gününün çok yakında

olduğunu ve kutlamak için tekrar dışarıda yemek yememiz gerektiğini söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, doğum günü için neredeyse hiçbir planı yoktu, bu yüzden her şey oldukça hızlı bir şekilde organize oldu.

"Takano'yu davet etmeli miyiz acaba?" diye sordum, konuşmanın bu anından faydalanmaya çalışarak.

Adını duyunca, elindeki çubuklarla taze bir börek almak üzere olan Tomo birden donakaldı. Döndü ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana baktı. "Takano mu dedin?"

"Evet, bu kötü bir fikir mi?"

“Kötü bir fikir değil, sadece…” dedi Tomo tereddütle. Ses tonundan ne kadar endişeli olduğunu anladım ve daha fazla ilerlemekte tereddüt ettim. Durum düşündüğümden daha ciddi olabilirdi. Ama Takano'nun hatırı için, ne yanlış yaptığını öğrenmek istedim. Hızlıca konuşarak, Takano'dan duyduklarımı anlattım ve kibarca bir şey olup olmadığını sordum.

“Ama bak,” dedi Tomo, daha da tereddüt ederek. “Kahve dükkanındaki işimden ayrılmıştım ve ondan sonra iletişimde kalacağımızı beklemiyordum.”

Tomo'nun böylesine önemsiz bir sebep için numarasını engellemesine inanmak zordu. Tomo ve Takano o kadar iyi anlaşıyorlardı ki, aralarında romantik bir ilişki gelişebileceğini düşünmüştüm. Takano affedilmez bir hata yapmadığı sürece, bunu açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

"Acaba sizi üzecek bir şey yaptı mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Tomo şaşkınlıkla yukarı bakarak. Kesin olarak reddettiği tek şey buydu. Ve bunu duyduğuma sevindim. Bir noktada, kendimi Takano'nun annesi gibi hissetmeye başlamıştım.

“Öyle bir şey olmadı. Takano gerçekten saf kalpli biri. Buna hayranım. Onda bir sorun yok. Sorun bende,” dedi Tomo. Bakışlarını aşağıya indirdi, dudaklarını o kadar sıkıca büzdü ki düz bir çizgi oluşturdu. Gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm ve kendimi baştan aşağı titrerken hissettim.

“Bu doğru değil, Tomo. Seninle ilgili hiçbir sorun yok. Takano ile aynı şeyleri hissetmemen senin suçun değil.”

Söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırdığımı fark ettim. Takano ona onu ne kadar sevdiğini hiç söylememişti.

"Özür dilerim, ben, şey..."

“Sorun değil. Onun bana değer verdiğinin gayet farkındaydım. Çok uzun zaman önce, üçümüzün birlikte Kitap Festivali'ne gittiğimiz o gün bir şekilde bunu hissetmiştim. Ama bilmeme rağmen, hep fark etmemiş

gibi davrandım. Takano'nun hiçbir şey söylememesinden faydalandım ve bilmezden geldim, böylece arkadaş kaldık.”

"Bu yüzden senin yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum."

“Bu doğru değil. Bende bir sorun var. Karşı cinsten birinden bu tür bir ilgi gördüğüm anda birden korkuyorum ve kendimi kapatmaya çalışıyorum. Karşılık verirsem bununla başa çıkamayacağımdan korkuyorum. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum, ama elimde değil.”

Tomo artık masadaki yemeğe hiç dikkat etmiyordu. Sessizliğe büründü ve sadece başını aşağıya eğdi. Gözlerinde biriken gözyaşları şimdi dökülmek üzereydi. Sanki onu bu duruma istemeden ben getirmiştim. Ona bakarken göğsüm acıyordu. Oda o kadar sessizleşti ki, tavandaki floresan lambanın hafif vızıltısını duyabiliyorduk.

Başka bir şey sorabilir miyim diye emin değildim. Belki de bunu sezen Tomo, "Biraz daha konuşabilir miyiz? Bunu kelimelere dökebileceğimden emin değilim ama sana söylemek istiyorum." dedi.

"Size biraz çay yapayım mı?" dedim neşeli bir şekilde, onun daha fazla moralinin bozulmasını önlemek için. "Sıcak bir şey içersen kendini biraz daha iyi hissedersin."

“Ah, ben...”

Tomo kalkmaya başladı ama onu durdurdum ve mutfağa gittim. Orada az önce kullandığımız çaydanlığı ve fincanları hızla temizledim ve bize yeni bir demlik siyah çay hazırladım.

“Teşekkür ederim,” dedi Tomo, bardağını alıp yavaşça dudaklarına götürdü. “Takano’da bir sorun yok. Sorun bende.” Az önce söylediği aynı kelimeleri biraz daha sakin bir ses tonuyla tekrarladı. “Sana daha önce nasıl okumaya başladığımdan bahsetmiştim.”

"Şey, evet, kız kardeşinin etkisi olduğunu söylemiştin."

“Doğru. Benden beş yaş büyük bir ablam vardı. Küçüklüğümden beri, sadece kitaplarda değil, her şeyde onu taklit ettim. Ablam benden farklı olarak zeki ve güzeldi. Her şeyi yapabilecek türden bir insandı. Biraz hırçın bir mizacı vardı ama bana karşı her zaman nazikti.” Tomo, hayatının o dönemine ait anılarını hatırlıyormuş gibi bir an gözlerini kapattı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. “Ablamın lise yıllarından beri birlikte olduğu bir erkek arkadaşı vardı. Çok sessiz bir insandı, ablamın tam tersiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ablamın kitap okumaya başlamasının sebebi onun etkisiydi. Sonra ben de o kadar etkilendim ki, onun gibi ona aşık oldum. O benim ilk aşkımdı. Yine de ilkokuldaydım ve bunu fark etmedim. Sadece onlarla çok oynadım. Ortaokuldayken bunun farkına vardım. Ama herkes onların birbirlerine ne kadar uygun olduklarını görebiliyordu ve uzun süre hissettiklerim hakkında tek bir

kelime bile söylemeyi düşünmedim. Onların orada olmaları ve bazen beni küçük dünyalarına almaları beni yeterince mutlu ediyordu.”

Tomo çayından bir yudum aldı ve tepkimi kontrol etmek istercesine bana baktı. "Dinliyorum" dercesine sessizce başımı salladım ve o da karşılık olarak hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"On yedi yaşıma girdikten hemen sonra kız kardeşim bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Üniversiteye giderken her zaman kullandığı otobüsün şoförü uyuyakaldı ve karşıdan gelen bir arabayla kafa kafaya çarpıştı."

Tomo dudaklarını büzdü ve gözlerini kapattı, sanki kız kardeşinin ölümüne yas tutuyordu. Bir şey söylemeye başladım ama başını salladı ve sözümü kesti. “Kız kardeşim öldüğünde o kadar üzüldüm ki ben de öleceğimi sandım. Gerçekten göğsüm patlayacak gibiydi. Ama bir süre sonra kalbimin bir yerinde başka bir duygu hissettiğimi fark ettim. Umuttu bu, olanlardan sonra dikkatini bana çevirebileceğine dair umut. Çok çirkin, çok kötü, uğursuz bir duyguydu.”

“Ama Tomo…”

Tomo hâlâ başını aşağıya eğmiş, bakışlarını yere sabitlemişti. Sanki altındaki uçsuz bucaksız, siyah bir okyanusa bakıyordu. Bunu zihnimde kaç kez kurcalasam da, söyleyecek doğru kelimeleri bulamadım, bu durumun onun üzerindeki etkisini azaltabilecek bir şey söyleyemedim.

“Kendimi böyle hissettiğim için affedemiyordum. Kimsenin bana söylemeye çalıştığı hiçbir şey bunu değiştiremedi. Çok sevdiğim kız kardeşimi kaybettikten sonra hissettiğim tüm üzüntünün ortasında, hâlâ...” O noktada Tomo aniden konuşmayı kesti ve yukarı baktı. “Özür dilerim. Çok iç karartıcı bir hikaye,” dedi özür dileyerek.

Sürekli başımı sallıyordum. "Peki kız kardeşinin erkek arkadaşı, o nasıl oldu da...?"

“Cenazesinden beri onu hiç görmedim. Aile dostumuz ve duyduğuma göre hâlâ bazen anne babamı ziyaret ediyormuş. Yeni bir kız arkadaşı olduktan sonra bile hâlâ geliyor. Bunca zamandan sonra. Ve beni görmek istediğini söylüyorlar. Ama yaşadığım sürece onu bir daha asla görmeyeceğim. O zaman hissettiklerimi asla hatırlamak istemiyorum. Ve bu, o şekilde hissettiğim diğer herkes için de geçerli.”

“Takano gibi birinin sana karşı hisleri olduğunu gördüğünde...”

“Korkuyorum ve kaçıyorum. Ona bağırıp durmasını söylemek istiyorum. Ben sevilebilecek türden bir insan değilim. Hayatımı, kimsenin bana aşık olma ihtimaline karşı kendimi koruyarak yaşamaya çalışıyorum. Ama Takano her zaman çok nazik ve saf. Sanırım bundan

biraz faydalandım. Ve bu yüzden de duygularını incittim. Çok kötüyüm. Onu gördüğümde özür dilemeliyim.”

“Bilmiyorum Tomo. Böyle yaşamak seni üzmüyor mu?”

“Üzgün olduğumda kitap okurum. Saatlerce okuyabilirim. Okumak içimdeki karmaşayı dindirir ve bana huzur verir. Çünkü bir kitabın dünyasına daldığımda kimse incinemez,” dedi Tomo ve gülümsedi. Ama gülümsemesi onu daha önce hiç görmediğim kadar üzgün gösteriyordu. Ya da belki de onun neşeli, iyi huylu bir kız olduğuna erkenden karar verdikten sonra, yüzeyin altında yatanlara bakmayı hiç düşünmemiştim.

Ama artık bildiğime göre, onun buz kesmiş kalbini eritebilecek bir şey söyleyebilir miydim?

Gerçekte, bana gülümsedikten ve "Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Biraz daha iyiyim" dedikten sonra, karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim. Onun bu kadar çok okumasının sebebinin bu olduğunu fark etmek çok acı vericiydi. Tek yapabildiğim, göğsümün derinliklerinde sıkışıp kalmış gibi görünen acıyı hatırlamaktı.

Tomo'nun evine gittikten iki gün sonra, hafif yağmurlu bir akşamdı. Morisaki Kitabevi'ne uğradıktan sonra eve dönüyordum. Wada ile buluşma planımız yoktu, bu yüzden en sevdiğim ikinci kahve dükkanı olan Kissaku'ya uğradım. Tomo'nun bana anlattıkları hâlâ içimde dönüp duruyordu ve moralim bozuktu. Doğrudan eve gitmek istemiyordum.

Orada neredeyse bir saat oyalandıktan sonra, gitme zamanımın geldiğine karar verdim, bu yüzden şemsiyemi açıp Jimbocho İstasyonu'na doğru caddede yürümeye başladım. Tam o sırada biraz önümde yürüyen bir adamın silueti dikkatimi çekti. Onu arkadan, o tanıdık ceketle görünce... hiç şüphesiz Wada'ydı. İşten sonra eve gidiyor olmalıydı.

Onun peşinden koştum ve tam adını seslenecekken Wada trafik ışıklarında bir eczanenin önünde durdu. Sonra genç bir kadın koşarak yanına geldi ve onun önüne dikildi. Sanki orada buluşmayı planlamışlar gibiydi.

Kırmızı şemsiyesinin altında yüzünün sadece bir anlık görüntüsünü yakalayabildim ama kim olduğunu hemen anladım. Hiç şüphem yoktu, benden önce Wada'nın birlikte dışarı çıktığı kadındı. Giyiniş şekli, görünüşü... Onu en son Morisaki Kitabevi'nde gördüğümden beri hiç değişmemişti.

İkisi bir şey konuşuyor gibiydiler. Wada ona baktı ve başını salladı. Ben de hemen bir restoranın tabelasının arkasına saklandım. Neden

saklanma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama kendimi öyle yaparken buldum. Ben saklanırken, ikisi yan yana yürüyerek uzaklaştılar.

Ne yapıyordum ben? Arkalarından yürürken, aramızda biraz mesafe bırakarak kendime bu soruyu sordum. Sadece onları mı takip edecektim? Bunu düşündüm. Ama doğruydu. Eğer onları takip etmiyorsam, yaptığım şeye ne diyebilirdim ki? Hafif yağmurda, Yasukuni Caddesi işten eve dönen, şemsiye tutan kadın ve erkeklerle o kadar doluydu ki, Wada ve eski sevgilisinin beni fark edeceğine inanmak için hiçbir sebep yoktu. İkisi de yolda yürümeye devam etti, bir an durdular ve sonra sanki son derece uygun bir şeymiş gibi bir Doutor kahve dükkanına girdiler.

Bir süre girişin önünde ileri geri yürüdüm, yakında çıkacaklarını düşündüm. Kahve dükkanının önünde amaçsızca dolaşırken, işten eve dönen memurlar bana yan bakışlar atarak yanımdan geçtiler, sanki yollarını tıkıyormuşum gibi.

Belki on dakika kadar kaldım. İçimde sakin hissediyordum ama aynı zamanda çok şaşkındım. Etrafa baktığımda yağmurun büyük ölçüde durduğunu gördüm. Sokakta yürüyen insanlar şemsiyelerini kapatmışlardı.

Şemsiyemi yerine koyarken kendi kendime mırıldandığımı duyabiliyordum. Sonra yorgun ağır adımlarla istasyona geri döndüm.

OceanofPDF.com

10

O akşam yaşananlar beni beklediğimden daha çok etkiledi. Gün boyunca huzursuzdum ve geceleri uyuyamadım. Okumaya da pek niyetim yoktu.

Durum o kadar kötüleşti ki, işte saçma bir hata yaptım ve müşteriye gönderdiğim verilerde büyük bir sorun olduğunu keşfettiler. Bu da Wada #2 tarafından acımasızca azarlanmama neden oldu. Ama her şey yüzde yüz benim hatamdı.

Tamamen işe yaramazdım. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Geceleri dairemde, yatağımda yapayalnızken, aklımdan bu saçma şeyleri düşünmeden edemiyordum.

Bir ilişki içinde olmak ne demekti? Tavanı boş boş izlerken bunu merak ettim. Sinemaya gittik, dışarıda yemek yedik, birbirimizin evinde uyuduk. Ama eğer onun kalbine hiç giremezsem, gerçekten birlikte olabilir miydik? Wada için tam olarak ne ifade ediyordum? Örneğin, o gece olanlar hakkında onu sorgulama hakkım var mıydı? Bunu bir hak olarak düşünmek bile bende bir sorun olduğunu hissettiriyordu.

Bütün bunlar yüzünden Wada ile konuşmaktan bile korkuyordum. Eskiden onun aramalarını dört gözle beklerdim, ama şimdi telefonumda adını gördüğümde kaçıp saklanmak istiyordum.

O geceden sonra bile Wada'nın sesi telefonda tıpkı aynıydı. Her zamanki gibi sakin ve nazik. Eskiden, sesini her duyduğumda kendimi rahat hissederdim. Sanki sakin bir gölün yüzeyine bakıyormuşum gibi. Ama şimdi, sesi çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu Wada, endişeli bir ses tonuyla. Ama ben kendimi ifade etmekte hiç iyi değildim. “Kendini iyi hissetmiyor musun?” Sesinden kafasının karışık olduğunu anlayabiliyordum.

“Hayır. Bir şey değil. İyi geceler.”

Telefonu kapatmadan hemen önce, gelecek hafta geç saatlere kadar çalışacağım için randevumuzu iptal etmek zorunda kaldığımı söyledim.

Kısa süre sonra, kendi düşüncelerime takılıp kalmaktan ve depresyondan artık bıkmıştım. Kendimi Momoko'nun çalıştığı küçük restorana doğru giderken buldum.

"Aman Tanrım, yani Wada böyle utanmazca bir şey yapar mıydı?"

Ona tüm bunların bir arkadaşımın başına geldiğini söylemiştim ama Momoko beni kolayca anlamıştı. Onu kandırmaya hiç niyetim yoktu. O beyaz önlüğüyle beni gözetlerken sake içtim ve sonra kelimeler kendiliğinden döküldü, sanki içimdeki dolaşmış iplik sonunda çözülmüş gibiydi. Bütün hikayeyi, hâlâ nasıl atlatamadığımı da dahil olmak üzere, dürüstçe anlattım.

"Aman Tanrım, burası resmen ilişki danışmanlığı merkezine dönüşüyor."

"Üzgünüm."

"Şey, yeter ki sevimli yeğenim için olsun," dedi Momoko sırıtarak, ama gerçekten bunu kastettiğinden şüphelerim vardı. "Bunu Wada'ya teyit etmekten mi korkuyorsun?" diye sordu.

Sessizce başımı salladım.

“Ama Wada öyle biri değil, değil mi?”

"Onun öyle biri olmadığına inandığım için bu kadar korkutucu. Çünkü beni aldatabileceği düşüncesi gerçekten dehşet verici."

“Hey, Takako.” Momoko tezgahın arkasından gelip yanıma oturdu. “Bak, ben büyük bir bilgin değilim. Çok okumuş biri de değilim. Satoru on kitap okurken ben ancak bir kitap okuyabiliyorum. Ama bence insanları iyi tanırım. Anladığım kadarıyla Wada sana asla bilerek zarar vermez. Bunu gözlerinden anlayabilirsin. Ama bence buradaki asıl sorun, kendi etrafına ördüğün duvar.”

"Duvar mı?" diye tekrarladım.

Yanımda oturan Momoko, gözlerimin içine bakmaya çalışarak bana dik dik baktı.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

"Sanırım yapabilirim."

Önceki erkek arkadaşımla yaşadığım olaydan sonra, farkında olmadan kimseye tamamen güvenmekten kaçınıyordum. Ve korkuyordum, çünkü daha önce birine güvenmekte dikkatsiz davranmıştım, tekrar incinmekten, kendi aptallığım için kendimi lanetlemekten ve her şeyi tekrar bir kenara atmaktan korkuyordum.

Bu yüzden Wada'nın söylediği veya yaptığı her şeye, sadece bu olayda değil, her zaman aşırı tepki veriyordum.

“Eğer sen kalbini açmazsan, diğer kişinin sana kalbini açmasını beklemek bencilce değil mi sence?” dedi Momoko. “İlk adımı sen atmadıkça, hiçbir şeyin düzeleceğini sanmıyorum. Wada da sonuçta bir insan. Senin sürekli kararsızlığından bıkabilir ve eğer bu olursa, pişman olacak olan sen olacaksın.”

Momoko'nun söyledikleri beni derinden yaraladı. Wada'dan çok şey istemiştim ama karşılığında hiçbir şey sunmamıştım. Ve dediği gibi, Wada'nın yaptığı veya söylediği her küçük şeyi anlamlandırmak için büyük çaba sarf etmiştim, gözlerindeki ifadenin bana ne anlatabileceğini anlamaya çalışmıştım.

Bunu düşünürken mutfaktan tiz bir çığlık duydum. İşletme sahibi Bay Nakasono, "Momoko, yardım et!" diye bağırıyordu.

"Evet, hemen!" diye bağırdı Momoko ve sandalyesinden kalktı.

“Şimdi gitmem gerekiyor ama lütfen teyzen Momoko’yu fazla endişelendirme. Acele et de içimi rahatlat.” Yanağımı çimdikledi ve bana cevap verme fırsatı vermeden, Bay Nakasono’nun hâlâ “Yardım! Yardım!” diye bağırdığı mutfağa doğru son hızla koştu.

Birkaç gün sonra, Perşembe akşamı, Tomo'nun doğum günü partisini düzenledik. Parti dedik ama sadece üçümüzün olduğu samimi bir geceydi. Tomo'nun isteği üzerine, Morisaki Kitabevi'nin ikinci katında akşam yemeği yemeye karar vermiştik ve sıcak tencere yemeğimizi hazırlamak için normalde tezgah olarak kullanılan uzun masayı yukarı taşımıştık.

Amcamı ve Momoko'yu davet etmeye çalıştık ama partinin "onlar gibi yaşlılar için uygun bir yer olmadığını" söyleyerek reddettiler. Takano önce Tomo'nun muhtemelen orada olmasını istemeyeceğini söyleyerek gelmeyi reddetti, ama ben onu bunun doğru olmadığına ikna ettim ve yarı zorla bize katılmasını sağladım. Yüzünde gergin bir ifadeyle, elbette sadece turuncu kapüşonlu bir sweatshirt giymiş halde geldi. Sevdiği kızla geçireceği bir gece için biraz daha şık giyinmesi gerektiğini düşünmeden edemedim.

Tomo, Takano'nun geleceğini bilmesine rağmen, ikisi sadece kitapçının kapısında selamlaştılar ve sonrasında garip bir şekilde gergin görünüyorlardı. Wada ile aramızın iyi olduğunu söyleyemezdim, ama burada işler gerçekten kötüye gidiyordu, bu yüzden kendimi neşeli olmaya zorladım. Ancak neşem tamamen yüzeyseldi ve sadece havayı daha da bozmuş gibiydi.

Bu kasvetli ortamda, neredeyse hiç konuşmadan, güveçten bir şeyler yedik. Takano ve ben bira içerken, alkol kullanmayan Tomo portakal suyu içti. Tomo sadece sebze yedi; Takano ise sadece tofu yedi.

Ama tüm bunları Tomo'nun doğum günü için yaptık, diye düşündüm kendi kendime. İkisinin de orada sessizce oturup sadece yemek çubuklarını hareket ettirmelerini izlerken, giderek daha da sinirlendim. Ve doğal olarak, sinirimin en büyük yükünü Takano çekti.

“Takano, sadece tofu yemeyi bırakabilir misin? Biraz sebze ve tavuk da ye.”

Takano az önce iki büyük, yuvarlak tofu parçasını almış ve tek başına yemeye başlamıştı.

“Ne? Ah, özür dilerim. Sadece çok fazla tofu kaldığını düşündüm. İkinizin de pek beğenmediğini varsaydım.” Takano telaşlandı ama ben onu zorlamaya devam ettim.

“Bu kararı tek başına verme. Ben dengeli ve güzel bir öğün yemeye çalışıyorum. Tomo, sen de biraz tofu istiyorsun, değil mi?”

Tomo, birdenbire konuşmanın içine çekilince irkildi. Bize baktı ve "Hayır, iyiyim," dedi. "Takano, sen yiyebilirsin."

"Çok kibar olamazsın Tomo. Bugün senin doğum günün," dedim.

Takano telaşla başını sallayarak onayladı. "Doğru. Bir daha tofuya dokunmayacağıma söz veriyorum. İstediğiniz kadar yiyin lütfen."

Tofu dilimlerini geri koymak üzereydi, ben de onu durdurmak için acele ettim.

Bundan sonra, başrol oyuncumuzu yalnız bıraktık ve tofu konusunda karşılıklı atışmaya başladık. Tomo bizi izledi, ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, Takano'nun mevsime uygun giyinmeyi bile beceremeyen bir adam olduğundan şikayet ettikten hemen sonra, Tomo daha fazla dayanamadı ve müdahale etti.

“Şey, tofu gerçekten sorun değil. Daha önemlisi Takano’dan özür dilemem gerekiyor,” dedi ona dönerek. “Sana karşı çok kötü davrandım. Tamamen benim hatam. Çok özür dilerim,” diyerek derin bir şekilde eğildi.

Beklendiği gibi Takano paniğe kapıldı ve ayağa kalkmaya çalıştığı anda diz kapağını masanın köşesine çarptı.

“Hayır, lütfen, özür dilemesi gereken benim,” dedi dizindeki zonklamadan acı içinde. Tomo tekrar özür diledi. Takano'nun masayı dağıttığı yeri temizlerken ikisine de, “Bunu burada bırakalım, olur mu?” dedim.

Takano'nun gözlerinde, Tomo'ya duyduğu hislerden ya da dizindeki acıdan dolayı yaşlar vardı ve başka bir şey söylemek istiyor gibiydi, ama isteksizce oturdu ve konuşmayı kesti.

Her neyse, bundan sonra havadaki ağırlık dağılmış gibiydi. Tomo'ya doğum günü hediyelerini verme fırsatını yakaladım. Benimki, beğenebileceğini düşündüğüm zambak şeklinde bir broştu; Takano'nunki ise vitray bir lambaydı. Lamba, deniz feneri şeklinde özenle işlenmişti. Mevsime uygun kıyafetler giyen bir erkeğin seçebileceği türden harika

bir eşyaydı. Tomo sonunda gülümsedi ve her iki hediyenin de harika olduğunu söyledi.

“Aslında Takano sana başka bir hediye vermek istiyordu,” dedim Takano’nun beni durdurma girişimlerini görmezden gelerek. Artık bunu saklamaya gerek yoktu. “Ama kitabı bulamadık, Tomo. Altın Rüya. Bunca zamandır onu arıyordun, değil mi?”

Tomo'nun ağzı açık kaldı. Şaşkına dönmüş görünüyordu. Bana döndü ve çılgınca sordu: "Ne? O kitabı mı arıyordun?"

“Evet, doğru ama…”

“Özür dilerim. Saveur'da bu konu hakkında söylediklerinizi hep hatırlamıştım. Sanırım biraz ileri gittim,” dedi Takano. “Üzgünüm.”

Tomo, Takano'yu dinlerken yine şaşkına dönmüştü. "Hayır, öyle değil Takano. O kitap aslında yok."

Şimdi şok olma sırası bizdeydi.

“Ne? Gerçekten mi? Ama...”

"Özür dilerim. Anlattığım şekil bu yanlış anlaşılmaya yol açtı."

“Ama Takano internette arama yaptığında, bunu arayan başka kişilerin de paylaşımlarını buldu.” Takano benimle aynı fikirde olduğunu belirterek başını salladı.

"Bunun var olduğuna inanan başka insanlar da olmalıydı. Kısmen, neredeyse bir söylentiye dönüştü. Hayalet bir kitap gibi düşünebilirsiniz," dedi Tomo özür dileyerek.

Bu durumda, dünyanın en iyi kitap mahallesinde bile arasak onu bulmamızın imkanı yoktu. Amcamın da bilmemesi hiç şaşırtıcı değildi. Takano'nun böyle aceleci sonuçlara varması da şaşırtıcı değildi. Orada şaşkınlıkla oturan Takano'ya tiksintiyle dolu bir bakış attım. Öte yandan, kitabın var olmayabileceğine dair en ufak bir şüphem bile yoktu, bu yüzden suçu tamamen Takano'ya yükleyemezdim.

Her durumda, Tomo bize var olmayan bir kitap hakkında ayrıntılı bir açıklama yaptı.

Şova döneminin başlarında, Mitsuko Fuyuno adında tanınmayan bir yazar, "Alacakaranlık Anı" adlı bir kitap yayınladı. Bu kitap, ölümle yüzleşen yalnız ve kör bir yaşlı adam ile ona kitap okuması için tuttuğu orta yaşlı bir kadının hikayesini anlatıyor. Belki de hikaye fazla romantikti, çünkü yayınlandığı dönemde ne edebiyat dünyası ne de genel halk ilgisini çekmedi. "Altın Rüya", kadının yaşlı adama ölüm döşeğindeyken okuduğu romandır. Bu metin, tüm kitabın anahtarıdır. O dönemde, onu bulmaya takıntılı hale gelen birçok insan vardı ve bu durum aralarında bir tür çılgınlığa dönüştü. Ancak birkaç yıl sonra, kitabın aslında yazarın eseri olduğu anlaşıldı.

"Alacakaranlık Anında" adlı eserde, Altın Rüya nefes kesici bir başyapıt olarak tanımlanır. Kitap kendisine okunduktan sonra, o zamana kadar hiç aşk tanımamış olan yaşlı adam, yıllarca gözü gibi yanında duran kadının, aşık olduğu kişi olduğunu fark eder.

“Altın Rüya romanından bana ilk bahseden ablamdı. Harika bir kitap olduğunu ve mutlaka okumam gerektiğini söyledi. Bu, kazadan yaklaşık altı ay önceydi. Ablamın bana söylediklerine her zaman inanırdım. Bu yüzden o kitabı bulmaya takıntılıydım. Ama sonra böyle bir kitabın aslında var olmadığını keşfettim...”

Tomo bana döndü ve sanki her şey bir şakaymış gibi kahkaha attı.

"Kız kardeşimin kitabın var olmadığını en başından beri bildiği muhtemel görünüyor. Yani, kitabı erkek arkadaşından ödünç aldığını ve okuduğunu söyledi."

“Kız kardeşim neden bana yalan söylesin ki? Kız kardeşim önemsiz şeyler hakkında yalan söyleyecek biri değildi. Öyleyse neden? Sadece benimle dalga geçmek için miydi? Yoksa belki de erkek arkadaşına duyduğum yasak aşkı fark etmiş ve benden intikam almak mı istemişti? Her iki durumda da, kız kardeşim öldüğüne göre, bunu asla bilemeyeceğim.”

“Ve ortada bir kitap olmasa bile, ikinci el kitapçıya her girdiğimde kendimi onu ararken buluyorum. Biri bana istediğim bir kitap olup olmadığını sorduğunda, ilk söylediğim şey hep o oluyor. İçimde bir yerlerde, o kitabı bulursam, kitaptaki yaşlı kör adam gibi içimde bir şeylerin değişeceğini umuyorum. Bunun son derece çocukça bir inanç olduğunu biliyorum, ama yine de...”

“O kitabı aradığınızdan hiç haberim yoktu. Gerçekten çok üzgünüm.” Sonunda Tomo bizden tekrar özür diledi.

"Özür dilemenize gerek yok. Sonuçta, onu aramayı kendimiz üstlendik."

İki hafta boyunca kitabın ardındaki gerçek hikâyeden en ufak bir fikrimiz olmadan onu aradığımızı düşünmek... Şimdi her şey tamamen anlamsız görünüyordu. Tomo sadece o kitabı aramıyordu. İçten içe, asla bulamayacağı bir cevabı arıyordu. Ve bu, kız kardeşinin ölümüyle ilgili olaylarla bağlantılıydı. Daha doğrusu, bu olaylarla bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Tomo kız kardeşinden bahsettiğinde hep o hüzünlü gülümsemeyi takınırdı. Çok üzgün görünüyordu.

“Doğum günün kutlu olsun!” diye bağırdı Takano aniden ayağa kalkarak. “Gülüşün bana her zaman cesaret verdi. İşimi bırakmadım ve kahve dükkanında elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım çünkü

senin gülüşünü görmek istiyordum.” Bu adam birdenbire neyden bahsediyordu? Hâlâ şoktaydım, kolundan sertçe çekiştirdim ama o kadar heyecanlıydı ki onu durduramadım.

“Demek istediğim şu ki, farkında olmasanız bile birine yardım ettiniz ve o kişi şu anda burada sizinle birlikte. Doğduğunuz günde sizinle birlikte olmaktan içtenlikle mutlu olan biri şu anda tam burada sizinle birlikte duruyor. Bunu hatırlayabiliyorsanız hatırlamanızı istiyorum. Söylemek istediğim bu kadardı.” Bütün bunları nefes almadan söyledikten sonra, güçsüz bir şekilde “Doğum günün kutlu olsun” dedi. Sonra yüzü kızgınmış gibi kıpkırmızı oldu ve yere sertçe oturdu. Bir anda oda sessizliğe büründü. Tomo'yu o kadar çok neşelendirmek istiyordu ki canı yanıyordu, ama bence, ne şekilde bakarsanız bakın, bu bir anda çok fazla şey istemek olmuştu.

Önümüzdeki tencere iyice kaynamaya başlamıştı, bu yüzden ocağın ateşini söndürdüm. Tomo ağzını açmamıştı. Hala başını aşağıya eğmiş, kucağına bakıyordu.

Sonra yavaşça ayağa kalktı. Kitap koleksiyonunun altında kalan odaya açılan sürgülü kapıyı açtı, içeri girdi ve aniden kapıyı içeriden kapatarak kapattı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Yan odadan hiçbir ses gelmiyordu. Bir süre bekledik ama dışarı çıkacak gibi görünmüyordu. Endişelendim, bu yüzden kapıyı çaldım ve içeriye baktım. Nedenini bilmiyordum ama loş ışıkta Tomo dik oturmuş, yoğun bir konsantrasyonla kitap okuyordu. Kapıyı açmış olmama rağmen, bana doğru bakmaya bile çalışmadı.

"Şey, Tomo?" dedim, sırtı bana dönükken.

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsunuz? Kitap okuyorum," diye yanıtladı, sesi son derece sakin geliyordu.

"Evet, ama neden şimdi?"

"Birdenbire okuma isteği duydum," dedi kitaptan başını kaldırmadan. Bu, gerçeklikten kaçınma yöntemi miydi? Takano'nun konuşmasının bir aşk ilanı olarak görülebileceği gerçeğinden mi?

Takano arkadan ona yaklaşırken, Tomo sanki kendini daha da okumaya kaptırmak istercesine yüzünü kitabına yaklaştırdı. Takano ve ben birbirimize döndük ama ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

Sonra ben daha ne olduğunu anlamadan, Takano aniden Tomo'nun yanına oturdu, yakındaki bir cep kitabını kaptı ve sessizce okumaya

başladı.

Tomo bir anlığına başını kaldırıp Takano'yu gördü, sonra tek kelime etmeden kitabına geri döndü.

“Ne? . . . Beni korkutuyorsunuz . . .” diye mırıldandım istemeden. İkisi de en ufak bir tepki göstermedi. Sabaha kadar onları böyle beklemek zorunda kalırsam ne yapacağım konusunda biraz endişelenmeye başladım.

Takano aniden konuşmak için ağzını açtı. "Şey... Tomoko, kendimi açıklamakta iyi değilim. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemeyebilirim ama konuşmadan da böyle yanında kalabilirim. Bana ihtiyacın olduğunda ara. Hemen gelirim."

Tomo kitabından başını kaldırmadı, ama gölgelerde hafif bir kıpırdanma vardı. Hatta hafifçe başını sallamış gibiydi. Takano bunu görünce hafifçe gülümsedi ve sonra sessizce okumaya devam etti.

Şaşırtıcı gelebilir ama belki de Takano, Tomo'yu, hatta genel olarak insanları benden çok daha iyi anlıyordu. Ben onları nasıl bir araya getirebileceğim konusunda endişelenirken, o Tomo'nun kendini daha iyi hissetmesini nasıl sağlayabileceğini düşünüyordu. Arkasından kapanmasını istediği kapıyı zorla açmaya çalışmak yerine, önce onun kendi tarafından açmasını sağlamak daha mantıklıydı. Belki de haklıdır, diye düşündüm. İkisinin sessizce yan yana oturmasını izlerken, bir gün Tomo'nun kapıyı kendisinin açabileceği hissi uyandı içimde.

Yakındaki bir kitabı alıp duvara yaslandım. Sayfaları karıştırırken bir karar verdim. Wada'yı arayacaktım. Ona yakında onu görmek istediğimi söyleyecektim. Kurduğum duvarı yıkacak olan ben olmalıydım.

Tomo'nun doğum günü partisinin gecesinde geç saatlere doğru, duyulan tek ses sayfaların çevrilme sesiydi.

OceanofPDF.com

11

Batı Japonya'yı kasıp kavuran bir tayfun nedeniyle günlerce şiddetli yağmur ve rüzgar vardı. Sokaklardaki ağaçlar yapraklarının çoğunu kaybetti. Çıplak dalları gökyüzüne doğru uzanırken biraz utanmış görünüyorlardı.

Wada bir süredir iş yerinde çok meşguldü ve Tomo'nun doğum günü partisinden dört gün sonrasına kadar birbirimizi göremedik. Normalde o gün onun izin günü olurdu, ama Wada işe yetişmek zorunda kaldı ve öğleden sonraya kadar kaldı. Buluştuğumuzda akşama yaklaşmıştı.

Görünüşe göre Wada son zamanlarda garip davrandığımı düşünmüştü. Birlikte olduğumuz anda, endişeyle bir sorun olup olmadığını sordu. Ben de önce o gece ne olduğunu sormaya karar verdim.

Gördüklerimi anlattıktan sonra Wada mırıldandı, "Demek bu yüzden bu kadar üzgün görünüyordun?" Sonunda anlamış gibiydi. "Şaşırtıcı değil," dedi. Sanki korkunç bir hata yaptığını fark etmiş gibi uzun bir iç çekti. Sonra gözlerini kapatıp, hiç kıpırdamadan öylece oturdu.

Saveur o gün yine tıklım tıklım doluydu. Yanımızda oturan takım elbiseli bir adam, masasına gazetesini yavaşça yayarken kahvesini yudumluyordu. Karşımızda ise genç bir çift birbirlerine sokulmuş sohbet ediyordu. Yağmur o sabah erkenden dinmişti ve güneş nihayet bulutların arasından kendini gösteriyordu. Pencereden, yumuşak alacakaranlık ışığı loş iç mekana sessizce süzülüyordu.

Wada kahvesine dokunmamıştı. Yüzünde asık bir ifadeyle orada oturuyordu. Pencereye daha yakın olan omzu güneş ışığında altın gibi parlıyordu. O kadar uzun zamandır kıpırdamamıştı ki endişelenmeye başladım. "İyi misin?" diye sordum.

Wada gözlerini açtı ve her zamankinden daha ciddi bir ses tonuyla, “İyiyim… Sana söylemediğim için yanlış yaptım. Düşüncesizce davrandım. Bilmiyorum. Sadece senin bakış açından hayal ettim ve seni kötü hissettireceğini düşündüm. Ama anlaşılan, sana söylemeyerek seni endişelendirmişim. Gerçekten çok üzgünüm.” dedi. Wada tüm bunları inanılmaz hızlı bir şekilde söyledi. Onu görmesine yol açan olaylar

dizisini anlatmaya çalıştı… O akşam işteyken, aniden onunla iletişime geçmiş ve bir kitabını iade etmek istediğini söylemişti. Bir yıldır ondan ilk kez haber alıyordu. Kitabı saklayabileceğini söylemişti, ancak kadın zaten yakınlarda olduğunu ve kitabı iade etmekte ısrar ettiğini söylemişti. Onunla buluştuğunda, kadın ona geri dönmesi için ısrar etmişti…

Ama Wada daha fazla bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Yeter artık."

"Yeter mi?" dedi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Yani, sorun yok. Hiçbir şey olmadığını açıkça görüyorum,” dedim gülümseyerek. Gülümseme kendiliğinden geldi; zorlamaya gerek yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Wada'yı tekrar görmek konusunda oldukça endişeliydim. Ama o tam karşımda olunca, bir şekilde kendimi çok daha iyi hissettim ve gerçekten de her şey yolunda gibi görünüyordu.

“Ne? Ama…” Wada kaşlarını çattı. Yüzündeki ifade, benim bu kadar çabuk nasıl ikna olduğumu anlamadığını gösteriyordu. Bir şey karşısında şaşkına döndüğünde hep o yüz ifadesini takınırdı. Yanımızda oturan adam, belki de Wada'nın sesini duyarak gazetesinden başını kaldırdı ve bize bir bakış attı. Ama kısa sürede ilgisini kaybetti ve kendi küçük dünyasına geri döndü.

“Bugün seni görmek istememin sebebi bana bunu anlatmanı istemem değildi. Doğrusu, sadece seni görmek istedim.”

“Ama sen bunun için endişeleniyordun.”

Başımı salladım. "Gerçekten önemli değil. Elbette bir şoktu, ama benim için en büyük şok, sana güvenmediğimi fark etmemi sağlamasıydı. Bugün seninle nasıl yüzleşeceğimi bilemedim... Yani, görüyorsun, sorun sende değil, bendeydi."

“Sorun ne?” Wada tekrar kaşlarını çattı. Sanki bütün gün o yüz ifadesini takınmış gibiydi.

“Doğru. Çünkü korkaktım. Sana kalbimi açmaktan kendimi geri tuttum. Farkında olmadan, incinmekten korkuyordum. Momoko bana bunu hatırlattığında nihayet anladım. Bu yüzden tüm bunlara bir son vermeye karar verdim.”

Bunu dile getirdiğimde, vücudumda biriken tüm anlamsız kaygı birdenbire boşalmış gibi hissettim. Rahatladım. Her şey yolundaydı. Gerçekten. Wada'ya dikkatlice baktığımda bunu görebiliyordum. Bunu daha önce hiç denememiştim. Çıkmaya başladığımızdan beri bir kez bile.

Wada uzun süre bana baktı, gözlerini kırpıştırdı durduktan sonra sonunda mırıldandı, "Öyle mi?" Sesi oldukça duygulanmış geliyordu.

"Hım?" diye sordum.

"Bu hafta boyunca tüm bunları benim için düşündüğünü sanıyordum," dedi ve sonunda kahvesini dudaklarına götürdü.

“Hım,” dedim, düşünürken başımı yana eğerek. “Belki senin içindi, ya da belki de gerçekten kendim içindi. Eğer bunu yapmasaydım, sanırım bir noktada kendimden nefret etmeye başlardım. Eğer bu olsaydı, seninle birlikte olamazdım. Ve buna izin veremezdim.”

Wada beni dinlerken başını kaşıdı. Utangaç bir şekilde güldü. "Bugün sanki lunapark trenine binmiş gibiyim."

“Özür dilerim. Sanırım her şey kulağa tuhaf geliyor,” dedim ve kahvemin son yudumunu içerek konuşmanın o kısmının sona erdiğini işaret ettim.

Kahve dükkanından ayrılmadan önce, aşırı titizliğiyle bilinen Wada, konuşurken biraz kıpırdanarak son bir şey daha ekledi: "Aslında benim hatam. Neyse, onunla bir şey yok. Onu bir daha görmeyeceğim. İnanın bana." İstemsizce hafifçe güldüm.

Bundan sonra, Wada ile birlikte alacakaranlıkta mahallede uzun bir yürüyüş yaptık. Onun evine gidiyorduk. İkimizin de sabah işe gitmesi gerekiyordu, ama bu gece birlikte olmak istedik.

Wada her zamanki gibi dik bir sırtla ve başı dik bir şekilde yürüyordu ki birden, "Bir şey itiraf edebilir miyim? Seni gerçekten kıskanıyorum, Takako," dedi.

“Ben mi? Neden?” diye sordum. Söylediği şey o kadar beklenmedikti ki beni şaşırttı.

"Güvenebileceğiniz, dayanabileceğiniz çok sayıda insan var."

"Satoru amcam gibi insanları mı kastediyorsunuz?"

"Evet," diye başını salladı gülümseyerek. "Açıkça belli. Herkes için çok değerlisin."

“Öyle mi düşünüyorsun?” Daha önce de böyle hissetmiştim, ama özellikle Momoko ve Sabu olmak üzere birçok insanın benimle dalga geçmeyi sevdiğini hissediyordum.

“Çünkü tüm bu insanları kendinize çekiyorsunuz. O manyetik çekiciliğe sahipsiniz. Ve onlara değer veriyorsunuz da.”

“Manyetizma konusunda pek emin değilim,” dedim utanarak. “Ama Tokyo'ya geldikten sonra hayatımda uzun zamandır tanıdığım çok az insan oldu. Evde de durum aynıydı. Amcamla, Momoko'yla ya da Tomo gibi insanlarla olduğu gibi özgürce konuşabileceğim kimse yoktu. Buna kendim bile şaşıyorum.”

Amcamın kitapçısına ilk gittiğimde, tüm bu insanlarla tanışacağımı hiç hayal etmemiştim. Wada da dahil. Eğer o zavallı kırık kalbim

olmasaydı, Morisaki Kitapçısına hiç gelmezdim, amcamla hâlâ küskün olurdum ve muhtemelen Wada ile de hiç tanışmazdım. Bunu düşünmek bana tuhaf geldi. Her şey birbirine bağlıydı ve şimdi alacakaranlıkta Jimbocho sokaklarında yan yana yürüyorduk.

Ama Wada'nın beni kıskandığı fikri hala hayal etmesi zor bir şeydi. Wada, nereye gidersek gidelim birçok insanın sevgisini kazanabilen biriydi. Herkesle iyi geçinebilen bir insandı.

Düşüncelerimi söylediğimde Wada şiddetle karşı çıktı. “Bu hiç doğru değil. Küçüklüğümden beri insanlar bana hep çok ciddi olduğumu söylerdi. Gittiğim her yerde insanlarla iyi geçinebiliyor olmam doğru, ama öte yandan kendimi sürekli bir yabancı gibi konumlandırıyorum ve insanlarla etkileşim kurmaktan öteye geçemiyorum. Zihnim her zaman sakin. Çocukluğumda bile pek fazla neşe anım yok. Bunun nedenini bilmiyorum. Sanırım duygusal olarak mesafeli bir evde büyümemin etkisi olabilir. Bazen kendimi ailemden uzaklaştırdım, ama bunun tek nedeni bu olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen böyle doğdum. Ben böyle bir insanım işte.” Wada konuşmaya devam etti, gözleri sağ avucuna sabitlenmişti, sanki neyden yapıldığını görmeye çalışıyormuş gibi. “Böyle bir insanla birlikte olmaktan herkes bir süre sonra sıkılır, ilk başta hoşuna gitse bile. Kim olduğu önemli değil. Bu yüzden herkes sonunda uzaklaşıyor. Evimi ilk gördüğünüzde berbat bir haldeydi, değil mi? Bilmiyorum. Sanırım bu benim nasıl bir insan olduğumu gösteriyor. Dış görünüşümü korumak için öğrendiğim her şeye rağmen, içten içe bir karmaşa içindeyim. Ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Ama sana ve Morisaki ailesine baktığımda, içten içe o dünyanın bir parçası olmak istediğimi biliyorum. Özlediğim şey bu. Sana bahsettiğim fikir –kitapçıda geçen bir roman yazmak– sanırım o dünyanın bir parçası olmaya çalışmanın kendi mütevazı yolumdu.” Wada bu sözleri söylerken bana baktı. Biraz utanmış gibiydi. Ben de ona bakıp, yüzüne dik dik baktım. Bu ana kadar, böyle hissettiğinden en ufak bir fikrim yoktu. Roman yazdığını itiraf ederken neden bu kadar endişeli göründüğünü nihayet anladığımı hissettim.

“Hepinizin beni kabul etmesini istiyorum. Sevinci ve üzüntüyü hepinizle paylaşmak istiyorum. Hayatımda ilk defa böyle hissediyorum.”

Wada'nın sıcak elini nazikçe kendi elimde sıktım.

“Elbette, yapacağız. Yani, harika bir insansınız.”

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı Wada, hiç de inandırıcı gelmeden.

Ona dönüp baktım ve kesin bir dille, "Öylesin. Söz veriyorum." dedim.

Wada biraz şaşırmış bir şekilde bana baktı ve sevgiyle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. Ama ona teşekkür etmesi gerekenin ben olduğumu hissettim. Wada'nın bana nasıl hissettiğini söylemesinden mutluydum. Benim ve benim için önemli olan insanların umurunda olmasından mutluydum. Bir bakıma, ona ne hissettiğimi anlatma cesaretini bulduğum için ödüllendirildiğimi hissettim.

Düşüncelerinizi biriyle paylaşmak çok basit görünse de, bazen şaşırtıcı derecede zor olabilir. Özellikle de çok değer verdiğiniz biriyle paylaşıyorsanız. Onun yanında yürürken ben de bunu düşündüm. Ama eğer bunu yapacak cesareti bulabilirseniz, sizi birbirinize daha da yakınlaştıracaktır.

Köşeyi döndük ve Wada'nın apartmanı göründü. El ele tutuşarak doğruca oraya doğru yürüdük.

Birkaç gün içinde kış gelmiş gibiydi ve en sevdiğim mevsim bitmişti. Ama bu o kadar da kötü değildi.

Çünkü bundan sonra kış olsun, ilkbahar olsun ya da hangi mevsim gelirse gelsin, bu huzurlu günlerin devam edeceğine inanıyordum. Ve sevdiğim tüm insanlar bu günleri birlikte gülerek geçireceklerdi.

Alacakaranlıkta sokakta yürürken, inanmam için hiçbir dayanağım olmamasına rağmen, kendi kendime bunları söyledim.

OceanofPDF.com

12

Sana söylemem gereken bir şey var.

Aralık ayının ortalarını geçmişti ki, Satoru Amca aniden bu açıklamayı yaptı. İzin günümde sabah Morisaki Kitabevi'ne gelmiştim. Bir şekilde iki haftadır oraya gitmemiştim. Kapanışa kadar geçen saatler huzur içinde geçti, ama tam çıkmaya hazırlanırken amcam beni yanına çağırdı. "Bir dakikan var mı?" dedi amcam, rahatsız görünüyordu.

“Elbette, sorun değil ama…” Son zamanlarda amcam, eskisine kıyasla biraz daha içine kapanık hale gelmişti. Sebebini tam olarak bilmeden endişelenmiştim. Dürüst olmak gerekirse, Wada ve Tomo ile ilgili her şey ve normal günlük yoğunluk nedeniyle buna pek dikkat etmemiştim. Yine de amcam son zamanlarda kesinlikle tuhaf görünüyordu. Her şeyden öte, bana bir şey söylemek istediğini söylemesi bile garipti. Bana bir şey söylemek isteseydi, bunu doğrudan söyleyen türden bir insandı.

Önce ikimiz birlikte çalışıp dükkanı hızlıca kapatmaya, sonra da dışarı çıkmaya karar verdik.

Dışarı çıktığımız anda, soğuk gece havasını yanaklarımızda hissettik. Saf, bozulmamış bir kış gecesi. Her şeyin daha sessiz göründüğü ve havanın insanı baştan aşağı ürperttiği türden bir gece. Siyah gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

"Biraz yürüyelim mi?" diye önerdim. Dışarıdaki havayı solumak ve biraz hareket etmek kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayabilir diye düşündüm.

“Ama üşümüyor musun?”

"Bu yüzden biraz yürümek istiyorum."

"Öyleyse, bunu birlikte yapalım."

Sakura Caddesi'nden çıktık, caddeye çıktıktan sonra döndük ve yola devam ettik. Kısa bacaklı biri için amcam oldukça hızlı yürüyordu ve daha yavaş yürüyen birinin hızına ayak uydurmaya çalışması mümkün değildi. Sonuç olarak, birlikte yürüdüğümüzde aramızdaki mesafe adım adım açılıyordu. Ama belli bir mesafe gittikten sonra her zaman durup beni bekleyeceğini biliyordum, bu yüzden asla acele etmeme gerek

kalmadı. Kendi rahat tempomda, sırtı bana dönük amcamın arkasından yürüdüm. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Çocukken ne zaman yürüyüşe çıksak, incecik sırtı önümden giderken gözlerimle onu takip ederdim.

İmparatorluk Sarayı'nın hendeğine vardığımızda, geri dönmeden önce biraz dinlenmeye karar verdik.

Hendekte, sokak lambalarının loş ışığı suyun yüzeyine yansıyordu; siyah, siluet halinde bir kuş zarifçe yüzüyordu. Çitlerin ardında, İmparatorluk Sarayı karanlık ve ıssız görünüyordu. Amcam bize iki şişe Sıcak Limon aldı ve birini bana uzattı. "Böylece üşütmezsin," dedi.

Eski günlerden beri değişmeyen bir diğer şey de şuydu: hâlâ Acı Limon'u seviyordu.

"Aman Tanrım," dedi amcam yorgun bir şekilde, hendeğin kenarına dizilmiş banklardan birine otururken.

Sırıttım ve "Kıçın iyi mi?" diye sordum.

"Ah, bu hiçbir şey değil." Bana başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi.

Oradan gece gökyüzünü güzelce görebiliyorduk. İnce hilal şeklindeki ayı ve biraz ilerisinde Orion takımyıldızının parıldayan yıldızlarını görebiliyorduk. İmparatorluk Sarayı'nın karşısındaki gazete binasında hâlâ birçok ışık yanıyordu. Hendek boyunca uzanan caddede, nefes nefese koşanlar vardı. Amcam ve ben sıcak limon içeceklerimizi yudumlarken, arada bir geçen koşucuya gözlerimizi dikiyorduk.

“Bu arada, gezi için teşekkürler. Genel olarak, gittiğimize sevindim. Momoko da mutluydu. Düşününce, belki de on yıldır böyle bir geziye çıkmamıştık.”

Gezi bir aydan fazla önceydi, ama amcam bunu bana şimdi söyledi.

"Rica ederim. Her zaman bana göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim."

"Hayır, o kadar çok şey yapmıyorum."

Gece gökyüzüne baktım ve "Çocukluğumdan beri bana göz kulak oluyorsun" dedim. Çocukluğumdan beri beni ne kadar iyi tanıdığını düşününce biraz utandım.

“Öyle mi? Sanırım birbirimizi toplamda yirmi yıldan fazla süredir tanıyoruz.” Amcamla ikimiz de gökyüzüne bakıyorduk, nostaljiyle geçmişe doğru gözlerimizi kısarak. “Zaman ne çabuk geçiyor, değil mi?”

“Uzun zamandır birbirimizi görmüyorduk. Doğrusunu söylemek gerekirse, ergenliğe girdiğimde senden gerçekten nefret etmeye başladım. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Daha iyisini bilecek yaştaydın ama hep kararsız kalıyordun.”

“Bu çok acımasız. Şoktayım.” Amcam her zamanki gibi donuk bir kahkaha attı, nefesi havada yuvarlak beyaz pamuksu şekiller oluşturuyordu.

"Özür dilerim. Ama çocukken sana bayılırdım. O zamanları düşündüğümde sadece mutlu anılarım canlanıyor. Şimdi bana ne kadar iyi davrandığını görebiliyorum."

Güldü. "Ama sonra benden nefret ettin ve ben bunu fark etmedim. Sanırım bu yüzden uzun süre beni görmeye gelmedin."

“Senden nefret etmiyordum. Sadece seninle başa çıkmakta zorlanıyordum. Ama şimdi hiç öyle hissetmiyorum.”

“Sanırım bu iyi bir şey ama...”

Konuşurken, nedense o rahatsız edici hissi tekrar hatırladım. Yanımda amcam her zamanki gibi gülüyor ve her zamanki gibi konuşuyordu. Nazik sesi her zamanki gibiydi. Ama kesinlikle bir şeyler farklıydı. Bir şeyden kafası karışmıştı. Böyle sessiz bir akşamı birlikte geçirirken bunu çok net hissedebiliyordum ve bu beni derinden endişelendirdi. Sonra, göğsümün derinliklerinde, bu his biraz daha güçlendi.

"Şey, amca, bana ne söylemek istiyordunuz?" Soruyu sormakta tereddüt ettim, ama amcam kendi başına konuya girecek gibi görünmüyordu.

"Ah, evet."

"Sanırım pek de iyi bir haber değil?"

Elimde tuttuğum plastik şişeyi çok sıkı tuttuğumu fark ettim. Vücudum soğuk olmasına rağmen ellerim terliyordu. Amcam göz ucuyla bana baktı ve sonra hafifçe başını salladı.

"Sanırım öyle değil."

"Peki, bu nedir?"

Amcam tekrar başını salladı. “Aslında,” dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Hemoroidlerim yine çok şiddetli bir şekilde ağrıyor. Hayır, gerçekten, ciddi bir sorun haline geldi.”

Bu kadar endişelenmem aptallıktı. Hiçbir şey söylemeden, iki elimle birden sertçe ittim. Tam banktan düşmek üzereyken garip bir çığlık attı. "Ta... Takako, ne yapıyorsun? Yalvarıyorum, lütfen popoma daha fazla heyecan yaşatma."

"Sarsmak."

İçimde biriken tüm stresi boşaltıyormuş gibi derin bir iç çektim. Hem inanılmaz derecede öfkeli hem de inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordum. Doğru mu? Bütün bunlar senin hemoroidlerinle mi ilgili?

diye düşündüm kendi kendime. Çok acıyorlar. Eminim çok kötü bir şeydir, ama eğer tek sorun buysa, şanslıyız. Gerçekten şanslıyız.

“Yarın mutlaka hastaneye gitmelisin,” dedim.

"Tamam, yapacağım."

"Kesinlikle."

Hemen ayağa fırladım ve "Peki, artık gidelim mi?" dedim. Eğer kısa sürede eve varamazsak, gerçekten de üşütecektik. Ama amcam banktan kalkmaya hiç teşebbüs etmedi. Hemoroidleri bu kadar mı acıyordu? Sanırım böyle şeyler oluyor. Onu kaldırmak için sağ elimi uzattım.

Ancak amcam orada oturmuş elimi izliyordu; elimi tutmaya hiç teşebbüs etmedi. Sabırsızlanıp "Hey!" diye seslendiğimde, "Momoko ile ilgili," diye mırıldandı.

"Ha?" diye karşılık verdim, şaşkınlıkla.

“Aslında, o seyahatteyken bana söyledi.” Dudaklarını büzdü, sanki bir an duraklamak istercesine. Sonra yavaşça ağzını tekrar açtı ve devam etti. “Kanserin tüm bunlardan önce geri döndüğünü söyledi. Doktorundan çok daha önce öğrenmişti. Ama uzun süre bu konuda hiçbir şey söyleyemedi. Ve, eee, oldukça ilerlemiş olduğunu söyledi.”

Amcamın nefesi beyazlaştı, gökyüzüne yükseldi ve sonra kayboldu.

“Hâlâ bunu bilen tek kişi benim, ama er ya da geç herkes öğrenecek. Bu olmadan önce, size söylemeyi düşündüm...”

O anda, ayaklarımın altındaki zeminin aniden çekilip alındığı garip bir hisse kapıldım. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Ellerim ve ayaklarım birdenbire soğudu. Amcama uzattığım elim, istemeden de olsa gevşedi ve aşağı doğru sarktı.

“Bu doğru olamaz, değil mi? Olamaz. Yani, çok sağlıklı görünüyor...”

Bunun doğru olmamasını istiyordum. Ona yalvarıyordum. Ama doğruydu. Gözlerindeki acı her şeyi anlatıyordu.

OceanofPDF.com

13

Göçmen kuşlardan oluşan bir sürü, ıssız kış gökyüzünde uçuyordu. Siyah kanatlarının büyük çırpınışlarıyla kendilerini ileriye doğru iterek tek bir sütun oluşturmuşlardı. Gökyüzünde iyice yükseldikleri sanıldığında, rüzgarın etkisiyle daireler çizerek uzaklaştılar ve sonunda bulutların arasında kaybolan minik siyah noktalara dönüştüler.

Nereye gidiyorlardı?

Hastane penceresinden kuşlara bakarken bu soruyu düşündüm.

Bugün rüzgar çok kuvvetliydi. Hastanede hastaların yürüyüş yapabileceği nispeten büyük bir avlu inşa etmişlerdi. Sıcak günlerde orada sık sık insanlar görürdünüz, ama bugün kimse yoktu. Şiddetli rüzgar çam ağaçlarının arasından esiyor, dallarını bükerek gıcırdatıyordu. Hafifçe aralık bıraktığım pencereden içeriye soğuk hava doluyordu.

"İlginç bir şey gördünüz mü?"

Bakınca Momoko'nun yatakta doğrulmuş, huzur içinde örgü ördüğünü ve pencerede duran beni izlediğini gördüm. Pencereyi yavaşça kapattım.

“Hayır, sadece bugün havanın ne kadar rüzgarlı olduğunu fark ettim. Pencereyi kapatmamda sakınca var mı?”

“Sorun değil. Teşekkürler.”

Momoko'nun örgü şişleri hoş bir ritimle hafifçe ileri geri hareket ediyordu. Son zamanlarda, sanki örgüsüne dalmış, bakışları sürekli ellerindeydi.

"Ne örüyorsun?"

"Eldivenler."

"Şubat ayının sonu olmasına rağmen mi?"

“Sorun yok. Sadece kendi zevkim için yapıyorum. Zaman öldürmek için mükemmel.”

“Hımm…” Yanındaki katlanır sandalyeye oturdum ve ikimiz de onun örgü örerken ellerini izledik.

“Takako? Bunları sana verebilir miyim? Eldivenlere ihtiyacım yok.”

“Elbette, onlara ihtiyacım var. Ama bitmeleri ne kadar sürer?”

“Mart ayında işim bitebilir mi? Ama onları gelecek yıl da tekrar giyebilirsiniz, değil mi?”

Gelecek yıl.

Kelimeyi kendi kendime tekrarladım. Momoko'nun gelecek yıl bizimle olmayabileceğini hayal etmek imkansızdı. Daha doğrusu, bunu hayal etmek istemiyordum. Bu tatsız düşünceyi yok saymaya çalışarak neşeyle, "Evet, lütfen," dedim.

"Anladım."

Bir anlığına başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Tamamen masum, sevgi dolu bir gülümseme. Şehirdeki bir genel hastanede dört kişilik bir odada kalıyordu. Daha önce aynı hastanede ameliyat olmuştu. O zaman kaldığı oda farklıydı, ama görünüşe göre aynı kattaydı. O zamanlar hala amcamdan ayrıydı, bu yüzden yanında kimse yoktu. Çok yalnız olmalıydı.

Odanın içi ilaç ve hastanelere özgü o antiseptik kokusuyla, ayrıca hafif bir ter kokusuyla doluydu. Krem rengi perdenin ardında duvarlar bembeyazdı. Biraz soğuk ve kayıtsız bir hava vardı. "Hastaneler böyledir işte," dedi Momoko. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı, sanki "İşler böyle işte" der gibiydi.

“Eh, eve gitmelisin. Sonsuza kadar orada oturmana dayanamam.” Momoko çenesiyle kapıyı işaret etti. Elleri hiç durmadan hareket ediyordu. Hastanede onu ziyarete geldiğimde, beni her zaman bir saat içinde böyle eve gönderirdi. Bunu benim hatırım için mi yapıyordu yoksa gerçekten onu rahatsız mı ediyordum, anlayamadım.

"Bana böyle bakmanıza gerek yok. Gördüğünüz gibi, iyiyim," derdi her ziyaretimin sonunda, hafifçe homurdanarak. Ben de hastaneden kovulmuş gibi ayrılırdım.

Ama Momoko'nun teni güzeldi ve cildi sıkıydı; adeta sağlık dolu görünüyordu. Getirdikleri tüm yiyecekleri yedi ve yatakta bile duruşu her zamanki gibiydi. Bunu söylemek garip gelebilir ama görünümündeki değişiklik o kadar azdı ki neredeyse hayal kırıklığı yaratmış gibiydi.

Amcamla o uzun yürüyüşe çıktığım gece, dönüş yolunda sürekli homurdanıp durdu, “Ne baş belası!” diye, her seferinde biraz iç çekiyordu. İstasyona giden yolda omuz omuza, sanki daha hızlı yürümek yasakmış gibi yavaş yavaş yürüdük. İmparatorluk Sarayı'ndan sonra hangi yolu izlediğimizi hiç hatırlamıyorum. Ama sonrasında, sanki içindeki duyguların taşmasını engelleyemiyormuş gibi sessizce iç çektiğini hâlâ duyabiliyordum.

Sonra, doğru olabileceğini hiç hayal etmediğim birkaç şeyi öğrendim.

Momoko'nun kanseri zaten oldukça ilerlemişti; lenf düğümlerine yayıldığı tespit edilmişti, bu da ameliyatın zor olacağı anlamına geliyordu. Doktorlar ona bunu söylemişti. Momoko bunu kabul etmiş ve başka bir ameliyat olmak istememişti. Amcam ilk başta şiddetle karşı çıkmıştı, ancak doktorla defalarca görüştükten sonra bunun en iyisi olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Onun için en önemli şey Momoko'nun isteklerine saygı duymaktı.

Yanında yürürken, sadece isteksizce "Evet" veya "Öyle mi?" diye cevap verebildim. Bu ani haber karşısında hazırlıksız yakalandım, düşüncelerimi toparlayamadım. Ne düşüneceğimi bilemedim. Amcamın konuşmasını dinlerken anladığım tek şey, durumun düşündüğümden çok daha ciddi olduğuydu.

Amcamın iç çekişi, geçen arabaların sesiyle birbirine karıştı. Bir süre tek kelime etmeden asfalta bakakaldım.

"Seyahatte sana söylediğini söylemiştin, değil mi?" diye sordum, birden bu olasılık aklıma takılmıştı.

"Evet, hiç uyarı vermeden bunu bana söyledi. Şok oldum. Yani, bilirsiniz, çok şakacıdır ama böyle bir şey hakkında asla şaka yapmazdı. Çok geçmeden ciddi olduğunu anladım."

“Demek ki bunu uzun zamandır biliyormuşsun.” Tek istediğim, o yolculuğun ikisi için de dinlenme fırsatı olmasıydı. Düşünmek istediğim şey, konuştukları şeyin bu olmasıydı. Geriye baktığımda, amcamın o yolculuktan sonra belirgin bir şekilde sessizleştiğini fark ettim. O sırrı uzun süre kalbinde sakladı, tek kelime etmedi. Bana söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu hissedebiliyordum. Bunu sesli söylemek, gerçeği tamamen kabul etmek anlamına gelirdi. Bu çok korkutucu olmalıydı.

"Bunu bilen tek kişi olmak senin için zor olmalıydı," dedim.

"Hayır, pek sayılmaz." diye kuru bir kahkaha attı.

"Size söylediğim gibi, bu hemen olacak bir şey değil. Bir süre sonra muhtemelen hastaneye gitmesi gerekecek. Ve sonra durumun nasıl gelişeceğine bakacaklar."

“Anlıyorum…” Yani ameliyat yapmayacaklarını söylediğinde, bunun nedeni kadının tamamen iyileşeceği anlamına gelmiyordu; aksine, çok az zamanı kaldığı anlamına geliyordu.

Bu benim için en büyük şok oldu. İçinde gizlenen hastalığın yakında onu ele geçireceği ve bizden alıp öbür dünyaya götüreceği düşüncesi. Çok geçmeden Momoko'nun bu dünyadan ayrılacağı düşüncesi. Böyle

bir şeye inanmak imkansızdı. Bir gün nasıl tatlı bir yaşlı kadın olacağını hayal etmeye başlamıştım bile. Ve onun, kendisi gibi yaşlanıp ihtiyar bir adama dönüşecek olan amcamla birlikte Morisaki Kitabevi'ni sonsuza dek işleteceğini hayal etmiştim.

Amcam gibi ben de hafifçe iç çektiğimi fark ettim. Sanki önceden planlanmış gibi, amcam mırıldandı: "Pes ediyorum. Beş yıl sonra eve döneceğini sanıyordum, meğer hastaymış. Daha da kötüsü, neredeyse ölümcül evredeyiz. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, yani henüz durumu tam olarak kavrayamamış. Biraz daha hasta gibi davranmasına izin verse iyi olurdu."

Amcam kederle başını salladı ve hafifçe içini çekti.

"Evet," dedim.

"Onunla başa çıkamıyorum."

İstasyona varana kadar bunu tekrar tekrar söyledi.

Ama ondan sonra uzun bir süre, günler sanki hiçbir şey olmamış gibi geçti, tıpkı amcamın dediği gibi. Kitapçıda Momoko her zamanki gibi müşterilerle ilgileniyor, haftada birkaç gün de yakındaki küçük restoranda yardım ediyordu. Sabu ve diğer müdavimler her zaman kitapçıya uğrayıp Momoko'nun kibar gülümsemesini arıyorlardı. Görünüşte hiçbir şey değişmemişti.

Hastalığını öğrendikten sonra bile onu kitapçıda görmeye gittiğimde, tepkisi son derece sakin ve soğukkanlı oldu.

"Eh, hayat böyle işte," dedi, hiç de endişeli görünmeden.

“Ama, şey...”

Bir şey söylemek istedim ama ağzımı açamadan, “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ben hazırım. Ve yarı yarıya hazırım. Bu yüzden lütfen bana o kasvetli ifadeyle bakma. Sonunda beni de moral olarak çökerteceksin,” dedi gülümseyerek ve sırtıma vurdu. Sanki beni neşelendiren oymuş gibi hissettim.

Kendisi de öyle davrandığına göre, benim de depresyona girmem doğru gelmedi.

O gün yaklaşıyordu, ama o güne kadar, aramızdaki yaş farkına rağmen, Momoko'nun yeğeni ve arkadaşı olarak olabildiğince çok zaman geçirmek istediğimi güçlü bir şekilde hissediyordum. Ve teyzeme ve amcama elimden gelen her şekilde yardımcı olmam gerekiyordu.

Ve sonra, biraz zaman geçtikten sonra, Momoko'nun hastaneye yatırılması gerektiğine karar verdiler. Bu olay yeni yılın başlamasından sonra gerçekleşti.

İlk başta geçici olması gerekiyordu, ancak durumuna bağlı olarak uzun süreli olabileceğini söylediler. Durumu Bay Nakasono'ya anlattı ve Ocak ayının geri kalanını restoranda çalışmadan geçirdi. Bay Nakasono, bunu işin sonu olarak değil, izin olarak düşünmelerini öneren kişiydi, ancak bir ay süreceği söylense de, Momoko'yu önlüğüyle son kez o zaman görecekti.

Amcam, Momoko'yu mutlu edebilecek tüm küçük şeyleri düşünmeye çalıştı. Hatta hastaneye yatmadan önce onu bir geziye çıkarmaya bile çalıştı. Ama Momoko'nun istediği tek şey evde dinlenmekti.

Amcam, onun kitapçıdan izin almak konusunda ne kadar isteksiz olduğunu bildiği için kadının onun için endişelendiğinden şüpheleniyordu. "Bir kere gitmen yeter," dedi ona kararlı bir şekilde. "Dükkana iyi bak. Bütün gün seni dükkana bakarken izleyebilirim." Bunu duyduktan sonra amcam bir daha bu konuyu açmadı.

Jimbocho'daki tanıdıkları herkes Momoko'nun durumunu o sıralarda öğrendi. Benim gibi, haberi ilk duyduklarında gerçekten inanamadılar. "Bizim Momoko'muz mu?" Sabu gibi insanlar daha fazla bilgi istediler; hatta beni telefonla arayıp neredeyse öfkeyle daha fazla ayrıntı vermemi talep etti. Yine de, Momoko'nun her şeyin aynı kalması yönündeki isteğine uygun olarak, kimse onun için özellikle endişeliymiş gibi davranmadı, en azından dışarıdan öyle görünmedi ve kimse ona ne kadar üzgün olduklarını göstermedi.

Hastaneye kaldırılana kadar Momoko, restorandaki işinden izinli olduğu için daha çok boş zamana sahipti ve sık sık Saveur'a uğrardı. Bazen sahibi Sabu ve hatta Takano ile sohbet ederdi. Momoko orada da neşeliydi ve Sabu ile diğerlerini moralsiz oldukları için alay edecek kadar rahattı. Ayrıca sahibinin ona yaptığı milkshake'leri çok severdi ve her içtiğinde mutlu görünürdü.

İkimiz Wada ile çay içtikten sonra Momoko kasten ortaya çıkıp, "Wada #2 bugünlerde nasıl?" diye sordu. Sonuçtan memnun görünüyordu ve Wada'nın çok ciddi bir şekilde, "Wada #2 mi? O kim? Ben Wada #1 miyim o zaman?" diye sormasını izledi.

Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi Momoko, Wada'ya dönüp aniden, "Takako'ya göz kulak olur musun? Bazen kararsız olabiliyor ama iyi bir çocuk." dedi. Bu hiç Momoko'ya benzemiyordu.

Şaşkına döndüm ve yanımda oturan Wada'nın "Elbette" diye cevap vermesi üzerine gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde orada oturdum.

Bu sıralarda amcam hep depresif görünüyordu. Bir şekilde Momoko'dan çok daha kötü hissediyor gibiydi. Yine de kitapçı dükkanını

her zamanki gibi işletiyordu ve ben de arada bir yanına gidip nasıl olduğunu görüyordum.

"Amca, iyi misin?" diye sorardım, endişelenerek.

O her zaman, "Oh, iyiyim," diye cevap verirdi.

Ama hiç de iyi görünmüyordu.

Daha fazla bir şey söyleseydim sinirlenir ve gücenirdi, bu yüzden onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayabileceğini düşündüğüm bir konuyu açtım.

"Önerebileceğiniz bir kitap yok, değil mi?"

“Hımm? Ha, doğru. Şimdi aklıma bir şey gelmiyor ama bir dahaki sefere senin için bir şey bulurum.”

Normalde konuşmak için can atacağı bir konu söz konusu olduğunda bile, ancak bu isteksiz yanıtı verebildi. Ve sonra elbette tekrar iç çekmeye başladı.

"Şey, yapabileceğim bir şey var mı acaba?" Bu samimi bir teklifti. Amcamın yüzündeki asık suratı görmek dayanılmazdı.

Yardımcı olabileceğim bir yol varsa, ne olursa olsun yapmak istiyordum. Ama amcam şaşkınlıkla bana baktı, sanki "Ne diyorsun sen?" der gibiydi. "Zaten bizim için çok şey yaptın. Hastaneye gittiğinde bile ona eşlik ettin. Yaptıklarından daha fazlasını isteyemem. Bu çok fazla," dedi. Sonra hafifçe güldü ve hepsi bu kadar.

O anda, bir zamanlar amcamın neşeli sesiyle yankılanan Morisaki Kitabevi, korkunç derecede ıssız bir yer gibi görünüyordu.

Şubat ayının başlarında, Momoko hastaneye yatırıldıktan bir hafta sonra, doktor ona altı ay ömrü kaldığını söyledi. Ama amcam bana bunu söyledikten sonra bile, bu bana hala gerçek gibi gelmiyordu. Sadece anlamsız sözlerdi. Bu süre zarfında Momoko'nun gideceğini hayal etmek imkansızdı. Her şeyden öte, şu anda nefes alan ve gülümseyen Momoko'dan en ufak bir belirti bile göremiyordum.

Ölümün kendisi bile uzak bir gelecekte, çok uzakta görünüyordu. Bu Momoko'ydu—her şeyi gülerek geçiştirip tamamen ortadan kaldıramaz mıydı? Ona baktığınızda bu neredeyse mümkün gibi görünüyordu.

Momoko'yu hastanede ziyaret etmemin asıl amacı bunu doğrulamaktı. Onun tıpkı eskisi gibi göründüğünü görünce, içten içe rahatlayacaktım. Kendi kendime, "Ah, ne kadar iyi görünüyor, sağlıklı olmalı. Ekimde, hatta Eylülde, hava serinleyince, birlikte tekrar Mitake Dağı'na gitmeliyiz," dedim.

O ayın ilerleyen günlerinden birinde, Momoko her zamanki gibi örgü örmeye dalmışken, ondan benimle gelmesini rica ettim. İkimiz de geçen

sefer yaptığımız gibi teleferikle dağa çıkabilir ve aslında bir pansiyon olan o dağ hanında kalabilirdik. Haru ve han sahibi hâlâ orada olmalı. Onları tekrar görmeye gidelim. Sonra da o muhteşem manzaraya yayılan dağları seyir platformundan izleyebilir ve geceleri futonlarımızı bir araya getirip yan yana uyuyabilirdik.

"İyi bir fikir, değil mi? Kendin de iyi vakit geçirdiğini söyledin," dedim, şimdi heyecanla.

“Evet…” Momoko, sanki tüm bu fikir çok zahmetliymiş gibi omuzlarını çattı. “Ama Takako, sen bütün zaman boyunca yorgun olduğundan ve ayaklarının ağrıdığından şikayet ettin.”

"Şu an şikayet etmiyorum."

"Şikayet ediyordunuz."

"Belki biraz şikayet etmiş olabilirim, ama bu sefer şikayet etmeyeceğim desem ne olur?"

“Şüpheliyim. Hemen sızlanmaya başlayacaksın.”

"Bunu yapmayacağıma yemin ederim, tamam mı?"

“Bu bana Takako’yu hatırlattı. Dağdan tam poponun üzerine düştüğün anı hatırlıyor musun? Muhteşemdi,” dedi Momoko muzip bir sırıtışla.

Sonuç olarak, nereye gideceği veya gitmeyeceği konusunda kesin bir cevap vermeden konuşma sona erdi.

Hastane penceresinin diğer tarafındaki avluda, ilk kiraz çiçeklerinin dökülmeye başladığını görebiliyordum. Çiçek yaprakları küçük girdaplar oluşturarak yolun kenarında dans ediyordu.

OceanofPDF.com

14

İlkbahar yaza dönüştükten sonra bile Momoko her zamanki gibi sağlıklı görünüyordu. Yoğun yaz sıcağında durumunun kötüleşebileceğinden endişelenmiştim, ancak iştahı değişmemişti; hatta teni bile iyiydi. Bir süre hastaneye girip çıktı, ama arada sırada dinlenmek için durmak zorunda kalsa da Morisaki Kitabevi'ne bile uğradı. Bir gece Tomo ziyarete geldiğinde, üçümüz Bay Nakasono'nun evinde yemek yemeye gittik.

Ancak sonbaharın başlarında, öğleden sonraları nihayet serin bir esinti hissettiğimizde, durumu kötüleşti. Momoko evde iyileşirken fenalaştı. Evdeki bir haftalık iyileşme süreci iptal edildi ve o gün hastaneye geri dönmesi gerektiğine hemen karar verildi.

"Son için hazırlanma zamanı geldi. Doktorlar dün bize böyle söyledi," dedi amcam telefonda sert bir sesle. "Takako, vaktin olduğunda onu tekrar görmeye gidebilir misin?"

Amcamdan gelen bu kısa telefon görüşmesi, yarım yıldır tutunduğum o uçucu umudu yok etmeye yetti. Ve işte o anda her şey nihayet netleşti; aydınlatmamaya çalıştığım kısımlar, umutsuzca uzaklaşmaya çalıştığım gerçeklik.

Ertesi gün, iş yerindeki izin günlerimin birini kullanarak aceleyle Momoko'nun hastanedeki odasına gittim. Odanın kapısını açtığımda endişe ve kaygı beni paramparça ediyordu.

“Ah, Takako.” Sesinden çok etkilendim. “Yine mi geldin?” Her zaman yaptığı aynı konuşmayı yapıyordu. Ama o zamanki sesiyle şimdiki güçsüz sesi arasında hiçbir benzerlik yoktu. Sesinde hiç güç kalmamıştı. O zamana kadar onu yatakta yatarken nadiren görmüştüm, ama bugün, belki de acı çektiği için, odaya girdiğimde bile kalkmadı. Oysa sadece bir hafta önce çok sağlıklı görünüyordu.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda, utangaç küçük bir kız çocuğu gibi hafifçe güldü.

“Momoko…” İstemeden de olsa, ağlayacakmışım gibi adını söyledim. Ama hemen kendimi toparladım ve gülümsemeye çalıştım. “Amcam aradı. Çok korktum.”

"Çok kötü görünüyorum, değil mi?"

Yeni odası tek kişilikti. Momoko, beyaz bir yatağın ortasında yalnız başına yatıyordu. Oda nispeten büyüktü, ancak büyüklüğü onu garip bir şekilde bunaltıcı hissettiriyordu. Bu odada, bu yatakta çok sayıda insan zaman geçirmişti ve şimdi hepsi gitmişti. Bunu odada bulunarak bile derinden hissedebiliyordunuz.

"Satoru Amca?"

“Biraz önce eve geri dönüp kıyafetlerini değiştirdi. O kadar ani oldu ki, hiçbir hazırlığımız yoktu.”

"Ah . . ."

Amcam dönene kadar orada bekledim. Daha öncekinin aksine, Momoko beni acele ettirmeye çalışmadı ve erken eve gitmemi söylemedi. Orada sessizce uzandı.

Ben ayrılırken, "Takako, beni her zaman ziyarete geldiğin için teşekkür ederim. Tekrar gelecek misin?" diye mırıldandı.

"Bu hiç sana benzemiyor, Momoko."

“Yani, utanç verici değil mi sizce de? Sadece kendimi güçsüz hissettiğim zaman böyle konuşurum.”

“Samimiyet daha yakışır.”

"Bak, yaşlı bir kadınla konuşuyorsun, biliyor musun?"

“Yakında döneceğim. O yüzden biraz dinlenin. Tamam mı?”

Momoko sadece başını bana çevirdi, gülümsedi ve usulca "Evet" dedi. İçimde sıcak bir yumru hissettim. Göğsümün bir yerindeydi, zonkluyordu. İçimde yükseldiğini, sanki dışarı çıkmanın bir yolunu arıyormuş gibi hissedebiliyordum. Odayı terk ettim ve koridordaki duvara yaslandım. Başımı kaldırıp tavandaki floresan lambalara baktım, ta ki bu his geçene kadar.

O andan itibaren, amcam sık sık teyzemin yanında hastanede olmaya gittiği için Morisaki Kitabevi daha sık kapalı olmaya başladı. Momoko buna itiraz etti, ama amcam ne söylese de hastaneye gelmeyi inatla reddetti.

Amcamın giderek zayıfladığını görebiliyordum. Zaten zayıftı ama şimdi çok daha öteye gitmişti; vücudu o kadar küçülmüştü ki ona bakmak bile acı veriyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, yanakları çökmüştü; birkaç ay içinde beş yaş yaşlanmış gibi görünüyordu.

O her zaman dalgın biriydi; hatta bazen bir müşteri önüne bir kitap uzatsa bile fark etmezdi.

"Amca, bir müşterin var," derdim, omzuna hafifçe vurarak.

“Affedersiniz, özür dilerim,” derdi aceleyle kitabı alıp kasaya geçirirken. Ancak işi bitince tekrar dalgın dalgın bakmaya devam ederdi.

Dükkanın görünümünde hiçbir değişiklik yoktu. Kitaplar, amcamın sınıflandırma sistemine göre ait oldukları raflara yerleştirilmişti ve mekan son derece temizdi. Yine de, dükkanın artık boğucu bir yer haline geldiğini hissetmeden edemedim.

Amcama nazikçe biraz ara vermeyi denemesini söylemeye çalıştım. Ama dinlemedi. "Çalışıyorsam," dedi, "her şeyi düşünmek zorunda değilim."

“Ama böyle devam ederseniz, çökeceksiniz.”

"İyiyim. O kadar da kırılgan değilim."

Normalde çok hassas ve sürekli mızmızlanan biri olmasına rağmen, şu anda sertmiş gibi davranıyordu.

“Biliyorsun, Momoko bana yaşattığı her şey için özür dilemeye çalışıyordu. Bunu sesli olarak duymak beni çok şaşırttı. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu yüzden ona gayet iyi olduğumu kanıtlamam gerekiyor.”

“Amca…” Söyleyecek kelime bulamadım.

"Ben işe yaramazım," diye mırıldandı amcam. Roy'un üzerinde oturmuş, hâlâ boşluğa dalmış, keder içinde kaybolmuştu. "Son altı aydır onu bırakmaya razı olmak istedim ama faydası yok. O an yaklaştıkça, onunla olabildiğince uzun süre birlikte olmak istiyorum. Bencilce, henüz ölmemesini diliyorum. O zaten buna razı olmuş durumda. Sonuçta, bunu kabullenemeyen benim. Sadece açgözlülük yapıyorum."

"Açgözlü değilsin," dedim kararlı bir şekilde.

Amcam başını salladı.

“Hayır, öyle değilim. Son zamanlarda, onun biraz daha uzun yaşaması için her şeyi feda edebileceğimi düşünüyorum.” Amcam acı bir gülümsemeyle, “Umutsuz derecede bencilim,” diye ekledi ve sonra birdenbire kendine geldi ve bana baktı.

"Özür dilerim. Sadece şikayet ediyorum."

“Sorun değil. Yardım etmek için yapabileceğim tek şey dinlemek.”

Gerçekten de yapabileceğim tek şey buydu. Bu kadar çaresiz olmak kalbimi paramparça etti.

Amcam, benim ne kadar umutsuz olduğumu umursamadan, aniden "Ah!" diye bağırdı ve ayağa kalktı. "Tatlı zeytin çiçeği gibi kokuyor," dedi, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Ben de heyecana kapılarak derin bir nefes aldım.

“Sanırım yılın o zamanı geldi bile,” dedim.

Amcam günün ilk gerçek gülümsemesini gösterdi.

“Momoko bu kokuyu hep sevmiştir. Umarım hastanede de bu kokuyu alabilir.” Amcam uzun süre gözlerini kapattı, sanki bir dilek tutuyordu.

Günler geçti, zaman akmaya devam etti. Bunu kimse durduramaz.

Momoko'yu son gördüğüm zaman, Ekim başlarında sakin bir öğleden sonraydı. Açık pencereden içeri esen sonbahar havası hoştu ve tatlı zeytin çiçeği kokusu odaya yayılıyordu. Perdeler esintiyle hafifçe dalgalanıyordu. Bu sessizliğin içinde, kumaşların hışırtısının yumuşak sesini duyabiliyordunuz. İşte böyle bir öğleden sonraydı.

İçeri girdiğimi görünce amcam bir işi olduğunu mırıldanıp hızla odadan çıktı. Geriye dönüp baktığımda, bunun muhtemelen Momoko ile benim birbirimizi son görüşümüz olabileceğini bildiği için bize biraz yalnız kalma fırsatı vermek için düşünceli bir yol olduğunu düşünüyorum.

Momoko, bir süre uyukladıktan sonra gözlerini açtığında, "Hey, seninle bir şey konuşabilir miyim?" dedi. "Bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ve bir hikaye dinleme havasındayım."

“Ne tür bir hikaye?”

"Her türlüsü olabilir. Çocukluğunuzdan bir anınızı anlatmaya ne dersiniz?"

Ani istekle hazırlıksız yakalandım ve duruma uygun bir anıyı düşündüm. Komik bir hikaye iyi olurdu. Onu güldürecek bir şey. Acısını, en azından bir anlığına da olsa, unutturacak bir şey.

"Madem bahsettiniz, bir keresinde amcam beni bir yaz festivaline götürmüştü. Siz ikiniz evlenmeden önceydi."

"Gerçekten mi? Bunu Satoru mu yaptı?"

“Büyükbabamın evine yaptığımız her zamanki yaz gezimizin son gecesiydi. Uzaktan, mahallelerindeki festivalden gelen müziği duyabiliyorduk. Çok gitmek istediğim için mızmızlanıyordum. Annem ertesi sabah uçağımız olduğunu, bu yüzden erken yatmamız gerektiğini söyledi, ama amcamla birlikte olmayı çok seviyordum ve ertesi gün orada olmayacağımız düşüncesi onu çok özlememe neden oluyordu. Bu yüzden beni festivale götürdü. Amcam da elbette çok neşeliydi. Sonuçta, festival biz vardığımızda sona erdi, ama gittiğim için mutluydum. İnanılmaz bir duyguydu, sanki bir şey kazanmış gibiydim. Tezgahlardan hiçbir şey alamadık, bu yüzden amcam yakındaki bir bakkaldan bize dondurma aldı ve ikimiz birlikte dondurmalarımızı yiyerek ve hüzünlenerek geri yürüdük.”

Konuşurken, kağıt fenerlerin ışığını, konuşan kalabalığın sesini ve hatta öğleden sonraki sıcağın akşam havasında nasıl kaldığını belirsiz bir

şekilde hatırlayabiliyordum. Bunu unutmuştum, ama şimdi gerçekten çok değerli bir anı gibi geldi.

"Hepsi bu kadar. Özür dilerim. Keşke daha ilginç bir hikaye düşünebilseydim."

Ben özür dilerken Momoko tavana bakıyordu. Yavaşça başını salladı. "Bir şekilde hayal edebiliyorum. O sahne... Harika. Keşke orada olsaydım. Keşke sen çocukken Satoru ve seninle bir festivale gitmiş olsaydım."

"Hayır, Momoko. Sana zaten zar zor vardığımızı söylemiştim."

“Ama bu ikinize de çok yakışmıyor mu?” dedi Momoko ve kıkırdadı, ben de sonunda güldüm. En azından gülmeyi amaçlamıştım, ama sonra elimin arkasına soğuk bir şey damladığını hissettim. Tepki vermeye fırsat bulamadan, sanki yüzümden ellerime yağmur damlaları düşüyordu. Hayır, yapamam, diye düşündüm, ama artık çok geçti.

Momoko'nun önünde ağlamayacağıma karar vermiştim. En çok acı çeken o olduğu için bunun utanç verici olacağını düşünmüştüm. Ağlamayacağıma karar vermiş olsam da, o öğleden sonra bunun hiçbir faydası olmadı. Bir kere kendimi bıraktım mı, artık durduramadım. Göğsümün içinde büyüyen o yumru bir yolunu bulup dışarı çıkmıştı.

"Özür dilerim," diye özür diledim gözyaşlarımı durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışırken. Ama o duygular bir kere çıkış yolu bulduktan sonra, mantık yürütmenin bir anlamı yoktu, gözyaşları durmadan akmaya devam etti.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim.” Başımı öne eğdim, aynı kelimeleri tekrar tekrar söyledim ve Momoko elini uzatıp saçlarıma dokundu, sanki başımı kollarına alıyormuş gibi okşadı.

"Sorun değil," dedi neredeyse kulağıma fısıldayarak. "Özür dileme."

Momoko'nun bana böyle nazikçe fısıldamasını duymak beni daha da çok ağlattı.

“Ama… özür dilerim.”

“Takako, özür dileme, tamam mı?”

Gözyaşlarımın arasından başımı zar zor salladım. Momoko güçsüzce yanağımı çimdikledi. Parmak uçları çok soğuktu. Bir içgüdüyle, solgun, soğuk elini avucuma aldım ve sıkıca tuttum. Ne kadar küçük bir eldi. Momoko'nun her zaman küçük elleri olmuştu, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi. Ama şimdi çok daha küçük hissediliyordu. Elini tutar tutmaz küçüldü ve bir kar tanesi gibi kaybolana kadar küçülmeye devam edecekmiş gibi geldi.

“Benim için ağladığınız için teşekkür ederim,” dedi Momoko. “Üzgün olduğunuzda, bunu içinizde tutmaya çalışmayın. Çok ağlamak

sorun değil. Gözyaşları orada çünkü yaşamaya devam etmelisiniz. Yaşamaya devam ediyorsunuz, bu da ağlayacak daha çok şey olacağı anlamına geliyor. Her yönden üzerinize gelecekler. Bu yüzden asla üzüntüden saklanmaya çalışmayın. Geldiğinde, ağlayın. O üzüntüyle birlikte ilerlemeye devam etmek daha iyidir; yaşamanın anlamı budur."

Evet, diye başımı salladım, elini sıkıca tutarak. Tatlı zeytin çiçeği kokusu odada hafifçe hissediliyordu. Hıçkırarak ağlamaya devam etsem bile, o kokuyu alabiliyordum.

"Hey Takako, hiçbir şeyden pişman değilim. Satoru'yu tekrar görme şansına sahip olduğum ve kalan zamanımı onunla birlikte geçirebildiğim, veda etme fırsatı bulduğum için gerçekten şanslıydım diye düşünüyorum. Dahası, seninle de yakınlaşma fırsatı buldum. Bundan daha fazlasını isteyemezdim."

İşte bu kadar. Momoko, veda etmek istediği için amcamın yanına geri dönmüştü. Belki de hastalığının nüksettiğini öğrendikten sonra hiç değişmemiş gibi görünmesinin sebebi, dileğinin zaten gerçekleşmiş olmasıydı. Hastaneye kaldırıldıktan ve çevresindekilerin gözetimi altında yaşadıktan sonra bile her zaman vakarlı görünüyordu. Çünkü gerçekten hiçbir pişmanlığı yoktu.

Bunu söyledikten sonra konuşmaya devam etti. "Ama, şey… öldükten sonra hâlâ endişelendiğim tek bir şey var," dedi aniden. "Sizden bunu istemekten utanıyorum çünkü sizi zaten çok yormuş oldum, ama son bir ricam var. Sizden bir şey daha isteyebilir miyim?"

"Bir ricanız mı var?" Burnum akıyordu ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı, ona baktım. O da bana dikkatle, kararlılık dolu gözlerle baktı.

"Biliyorsun, Satoru kanserimin nüksettiğini öğrendiğinden beri bir kez bile yas tuttuğunu bana göstermedi. Gülümsüyor ve yüzünden her zaman tüm yükü kendi başına taşıdığını görebiliyorum. Ama beni böyle görmek onu ne kadar üzdüğünün acı bir şekilde farkındayım. Elbette bunu inkar ediyor. Ama endişem şu ki, ben öldükten sonra ağlamasına izin vermeyecek, kimseye bağımlı olmayacak ve bu kederin yükünü kendi başına taşımaya çalışarak yaşayacak. Çünkü o çok iyi kalpli ve çok aptal bir adam."

"Anlıyorum."

Aklımın bir köşesinde amcamın acı dolu gülümsemesi canlandı ve bu kalbimi paramparça etti.

"Bu yüzden, eğer ben öldükten sonra Satoru ağlayamıyormuş gibi görünüyorsa, onun yanında olmanı istiyorum. Hiç çocuğumuz olmadı, bu yüzden isteyebileceğim tek kişi sensin. Eğer Satoru kendini dünyadan

soyutlarsa, ona bağır ve ağlat. Her şeyden çok umduğum şey, eğer ağlarsa, ilerleyebilmesidir.”

Momoko elimi sertçe sıktı. Yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu.

"Özür dilerim. Bunu sizden istemem bencilce olur."

Momoko'nun gözlerinin içine baktım ve "Yapacağım. Söz veriyorum." dedim. Onu anladığımı bilmesini istedim.

“Teşekkür ederim. Bu büyük bir rahatlama,” dedi ve yüzündeki ifade sonunda bir gülümsemeye dönüştü. Bu, ne kadar derin bir rahatlama hissettiğini gösteren şefkatli bir gülümsemeydi. Sonra mendiliyle yüzümdeki gözyaşlarını nazikçe sildi. Bir çocuğun annesine sarılması gibi, gözlerimi kapattım ve o tüm gözyaşlarımı silerken bir kasımı bile kıpırdatmadım. Uzun süre öyle kaldık.

Gerçekten de huzurlu bir öğleden sonraydı. Krem rengi perdeler hafif esintiyle usulca dalgalanıyordu.

Momoko üç gün sonra, sabahın erken saatlerinde hayatını kaybetti.

OceanofPDF.com

15

Cenaze töreni amcamın evinde yapıldı. Momoko'ya yakışır şekilde parlak ve güneşli bir Ekim günüydü. Momoko'nun anne ve babası o küçükken vefat etmişti ve törene katılan az sayıda akraba, benim anne ve babam gibi insanlardı, ancak bunun yerine Jimbocho'dan tanıdığı birçok kişi de vardı: Sabu ve diğer kitapçı müdavimleri, ardından Saveur'un sahibi ve Takano, Bay Nakasono ve restorandan tanıdık yüzler, ayrıca otel sahibi ve dağdaki handa birlikte çalıştığı insanlar... ve tabii ki Wada ve Tomo. Tomo ve otel sahibi, cenaze töreni hazırlıklarına yardım etmek için hemen geldiler ve annemle ben kendimizi yetersiz hissettiğimizde çok büyük bir yardımda bulundular.

Sadece bundan bile herkesin Momoko'yu ne kadar çok sevdiğini, ne kadar değerli olduğunu görebiliyordum ve bu beni derinden mutlu etti. Herkes de neşeli bir veda töreni olması gerektiği konusunda hemfikirdi. Son ana kadar Momoko, açmış bir çiçek kadar ışıl ışıl, güven veren gülümsemesini korudu. Açıkçası, böyle bir insana kasvetli bir cenaze töreniyle veda etmek yanlış olurdu.

Cenaze töreninde tabutunun etrafında toplandığımızda, her zamanki gibi hep birlikte güldük. Oldukça sarhoş olan Sabu, Momoko'ya yeteneklerinden birini, yani ona geleneksel naniwabushi baladlarından bazılarını söyleme sözünü tutamadığı için otuz dakikadan fazla süren bitmek bilmeyen bir monolog başlattı. Sonunda karısı ona kendini rezil etmemesini söyledi. Momoko'nun uzaktan akrabası olan bir kadın, sanki böyle davranmamızda uygunsuz bir şey varmış gibi bize kaşlarını çattı, ama durumu tamamen yanlış anlamıştı. Bunun içinde bir hüzün de vardı. Sadece Momoko'yu mutlu edecek şekilde kederimizi ifade etmek istedik.

Bence güzel bir cenaze töreniydi, hafızalarımızda kalacak bir tören. Hâlâ Momoko'yu mutlu ettiğine inanıyorum. Momoko tabutunda huzurlu, hatta neşeli görünüyordu. Bunun hakkında konuştuk. "Momoko iyi görünüyor," dedik; "sanki bizimle birlikte bundan keyif alıyor gibi"; "kesinlikle."

Ancak beni endişelendiren bir şey vardı.

Amca Satoru'ydu. Cenaze töreni boyunca neredeyse hiç ağzını açmadı. Yiyecek ve içeceklerden hiçbirine dokunmadı. Tek yaptığı, gelen herkese kibarca eğilmek ve tekrar tekrar minnettarlığını ifade etmekti. Momoko yakıldığında bile, Sabu ve Saveur'ün sahibi gözyaşlarını silerken o sadece gökyüzüne baktı. Gözlerinde öyle uzak bir bakış vardı ki, sanki Dünya atmosferinin en dış sınırlarını görmeye çalışıyordu. Eğer o anda yıkılıp ağlasaydı, onu sıcak bir şekilde aramıza almaya hazırdık. Dürüst olmak gerekirse, umarım öyle olurdu. Umarım bize güvenirdi. Bizimle birlikte yas tutar ve mümkünse ona teselli sözleri söylememize izin verirdi. Ama amcam başkalarının önünde hiçbir zayıflık göstermezdi.

Amcam, Momoko'nun ölüm döşeğinde yanında olan kişiydi. O anın nasıl geçtiğini bilmiyorum. O anda ne düşündüğünü veya ne söylediğini bilmiyorum. Ancak cenazedeki tavrına bakarak, Momoko'nun korktuğu gibi, duygularını göstermekten kaçındığı izlenimini edindim.

"Sanırım dükkanı bir süreliğine kapatacağım."

Cenazeden çok geçmeden amcam kararını açıkladı. İşten eve dönerken endişelendiğim için Morisaki Kitabevi'ne uğramıştım. Ama mesai saatleri olmasına rağmen kepenkler kapalıydı. Endişelendim ve hemen amcamı evden aradım; sonunda cevap vermesi için biraz beklemem gerekti. Ona sorduğumda, çok yorgun bir ses tonuyla, "Bir süreliğine kapatmaya karar verdim," dedi.

Kafam karışmıştı, bir yandan da içimden "Evet, tabii ki" diye düşünüyordum. Yakında böyle bir şey söyleyebileceğine dair hafif bir önsezim vardı.

"Fiziksel bir ağrınız var mı?" diye sordum.

"Hayır, öyle değil," dedi telefonun diğer ucundan isteksiz bir ses tonuyla.

"Düzgün besleniyor musunuz? Yanınıza gelip sizin için bir şeyler hazırlayabilir miyim?"

“İyiyim. Sadece biraz yorgunum. O yüzden...”

Ve bunun üzerine hat kesildi.

Ama amcam bir ay içinde o kadar çok zayıflamıştı ki, bir süre dinlenmesi gerektiğine karar verdim. "İyice dinlen," diye düşündüm, "ve kendini daha iyi hissettiğinde dükkana geri dön." Amcam zaten bunun daha iyi olacağına karar vermişti.

Birkaç gün süreceğini, en fazla bir hafta süreceğini düşünmüştüm. Ancak ne kadar beklesem de Morisaki Kitabevi'nin kepenkleri kapalı kaldı. Bir ara, beyaz bir kağıt parçasına el yazısıyla yazılmış bir not

kepenklere yapıştırılmıştı ve "Bir süreliğine kapalıyız" diyordu. Rüzgar ve yağmurun etkisiyle yıpranmış olan kağıt şimdi sarkıyordu.

“Satoru dükkanı açmak için ne kadar daha beklemeyi planlıyor?” Eskiden her gün uğrayan Sabu, artık gidecek yerini kaybettiği için üzgün görünüyordu.

“Duygularınızı anlıyorum, ama yine de Satoru'nun dükkanı açmasını istiyorum. Çok fazla müşteri olmayabiliriz, ama düzenli müşteriler olarak onu destekleyebiliriz. Ama o ortada olmazsa, onu neşelendirmenin hiçbir yolu yok.”

Telefonda Sabu, amcamı gördüğümde mesajı iletmemi istedi.

Haklıydı. Dükkanın açılmasını bekleyen başka insanlar da vardı. Ama amcamın bunu zaten bildiğini sanıyordum...

Dükkan hâlâ kapalıydı ve amcam yaklaşık bir aydır kapalı kalmasına izin vermişti. Bunca zamandır ne yapıyordu? Temelde kendini eve kapatmıştı. Momoko vefat edene kadar, ne olursa olsun dükkanı işletmekte ısrar etmişti. Belki de kendini çok fazla baskı altına almıştı ve şimdi her şey birden altüst olmuştu.

Kunitachi'deki evine, nasıl olduğunu görmek için gittim. Telefonda her zaman düzgün beslendiğini söylerdi, ama sesi o kadar cansız geliyordu ki, yolda marketten biraz yiyecek alıp ona bir şeyler yedirmeye karar verdim.

Tren istasyonunun yakınındaki, Momoko ile defalarca gittiğimiz büyük bir süpermarkette durdum. Oraya çok düşkündü çünkü indirimler olduğunda fiyatlar yakındaki diğer mağazalardan çok daha ucuz oluyordu. Birlikte oraya gittiğimizde, küçük ve çevik bedeninin tüm ağırlığını alışveriş sepetine yükleyip sonra da hızla koridorda süzülmesini izlemek beni çok güldürürdü. Ölümünden sonra aklıma sürekli bu gibi önemsiz küçük anılar geliyordu. O anlarda kalbimde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Sevdiklerinizi kaybetmek işte böyle bir şeydi. Bunu şimdi birçok farklı yerde ve birçok farklı şekilde hissediyordum.

Alışverişimi bitirdikten sonra, iki elimde süpermarket poşetleriyle amcamın evine doğru, yerleşim yerlerinin bulunduğu sokağın ara sokağından yürüyerek yola koyuldum. Gün batımında kıpkırmızıya bürünmüş gökyüzünde bazı yusufçuklar uçuyordu. Bir tanesi yanıma geldi ve omzuma konacakmış gibi yaptı, sonra da gökyüzüne doğru uçup gitti. Yürürken ağlayacak gibi hissettim. Amcamın evine bir an önce varmak için aceleyle, hızlı adımlarla yürümeye başladım.

O akşam geleceğimi söylemiş olmama rağmen, zili çaldığımda kapıyı açmadı. Kilitli değildi. İçeri girip yukarıdan ona seslendiğimde, aldığım

tek yanıt amcamın odasından gelen bir "Evet" oldu.

Yukarı çıkmadan önce, oturma odasındaki Momoko'ya adanmış Budist sunağının önünde ellerimi birleştirip dua ettim. Sunağın üzerindeki fotoğraf, altı ay önce amatör bir fotoğrafçı olan düzenli bir müşteri tarafından çekilmişti. Arka planda Morisaki Kitabevi ile birlikte gülümsüyordu. Harika bir fotoğraftı. Onu görmek bana birçok duyguyu geri getirdi.

Sonra merdivenlerden yukarı çıktım, amcamın kapısını çaldım ve açtım. Güneş batmaya başlamış olmasına rağmen, amcam hâlâ eşofman ve sweatshirt giymiş, futonunun üzerinde uzanıyordu. Saçları dağınık, sakalı ise o kadar uzamıştı ki çizgi film hırsızına benziyordu. O kadar acınası bir haldeydi ki, birden "Amca!" diye bağırdım.

Uykulu gözlerle bana baktı ve aptalca bir şekilde "Merhaba" dedi.

Bütün gününü böyle mi geçirmişti? Odanın her yerinde marketten alınmış patates cipsi paketleri ve bento kapları dağılmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyku."

Yorganın aralığından amcam iki elini de uzatarak barış işareti yaptı.

“Bu pek de huzur sayılmaz!” Yorganı üzerimden çektim ve amcam yuvarlak bir böcek gibi büzüldü. Hiç yılmadan, kapattığı perdeleri açtım.

“Dur! Eğer ışığa maruz kalırsam küle dönüşürüm.”

“Ahmak herif.” Sesimin ağlamak üzereymiş gibi çıktığını fark ettim. Neden bu kadar rahatlamıştım? Amcam hâlâ sapasağlamdı, hâlâ buradaydı. Momoko'nun ardından mezara gideceğine gerçekten inanmıyordum. Ama son zamanlarda yükü tek başına taşıma şekli, bunun imkansız olmadığını düşündürüyordu. Bu yüzden onu orada görmek beni mutlu etti – tombul bir bebek gibi davransa bile.

"Özür dilerim, Takako."

“Sorun değil. Şimdi önemli olan sana akşam yemeği hazırlıyor olmam. Birlikte yemek yemek ister misin? Eminim uzun zamandır doğru dürüst bir yemek yemedin.”

"Teşekkürler." Başını itaatkar bir şekilde salladı.

Mutfağın başına geçtim ve en sevdiği köriyi yaptım. Elbette, Vermont Curry markasının hafif olanını kullandım. Mutfak uzun zamandır kullanılmamış gibiydi. Son derece temizdi.

Oturma odasına biraz yumurta çorbası ve bir tabak dolusu köri ve salata getirdim, sonra amcamı çağırdım. Yemek yemeden önce yüzünü yıkamasını ve tıraş olmasını önerdiğimde, itaatkar bir şekilde banyoya gitti. Ona eşofmanının da biraz kirli göründüğünü ve değiştirmesi

gerektiğini söyledim, o da ikinci kata çıkıp aynı renk ve modelde başka bir eşofman giydi.

Ancak oturma odasına girdiğimde amcamı görünce çığlık attım. Ağzının etrafı o kadar kan içindeydi ki kıpkırmızı olmuştu.

“Ha, ne?” Amcamın ağzı açık kaldı. Bana yaklaşmaya çalıştı ve ben çığlık attım.

“Kan! Kan!”

“Ah, çok uzun zamandır tıraş olmamıştım, kendimi biraz yaralamış olabilirim,” dedi sersemlemiş bir halde. Ağzını bir mendille sildi, ama mendilin ne kadar kanla lekelendiğini görünce, “Vay canına, hiç iyi görünmüyor,” diye bağırdı.

"Orada öylece durup 'vay canına' demeyin. Aynaya bakmayı deneyin."

“Neden bu kadar berbat göründüğümü görmek isteyeyim ki?”

Görünüşünün ne kadar kötü olduğunun az çok farkındaydı. Ama böyle anlarda bile nasıl davrandığını anlamak zordu, bu yüzden tetikte kaldım.

Sonunda ikimiz de masaya oturduk. Gözleri hâlâ uykulu görünüyordu ve köriyi robot gibi ağzına tıkarkenki ifadesi de aynıydı. Birlikte yemek yiyormuşuz gibi hissetmiyorduk. Yine de, hiç yememesinden daha iyiydi.

“Sabu ve diğerleri senin için endişeleniyorlar. Seni tekrar dükkanı işletirken görmek istiyorlar.” Acı seviyesi benim için yeterince yüksek olmayan körili yemeği yerken Sabu'nun mesajını ilettim.

"Öyle mi? Bu konuda kendimi kötü hissediyorum."

"Herkes seni bekliyor."

"Ah."

“Bir dahaki sefere birlikte gidelim mi? Sana yardım ederim.”

"Üzerinde düşüneceğim."

Söylediklerinin ardında hiçbir duygu yoktu. Sadece kelimeleri bir araya getiriyordu. Sonra, "Özür dilerim, doydum," dedi ve kaşığını bıraktı. Yemeğinin yarısını bile yememişti. Hala oldukça güçsüzdü. Onu böyle bırakamazdım. Momoko'ya bir söz vermiştim, ona hayata tutunması ve yaşamaya devam etmesi için yardım edeceğime dair bir söz. Ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yapabildiğim tek şey ona yemek yapmak, çamaşır yıkamak ve onunla konuşmak için yanında olmaktı. En azından dükkanı açsa, ona daha çok yardımcı olabilirdim.

Bu konuda endişelendim ve sonra temkinli bir şekilde konuyu açtım. "Amca?"

"Evet?"

“Dükkanı böylece kapalı bırakmayı düşünmüyorsunuz, değil mi? Elbette biraz izin almak önemli. Ama sadece biraz izin alıyorsunuz, değil mi?”

Amcam söylediklerim onu şaşırtmış gibi başını kaldırdı. Ama gözlerindeki kasvetli ifade geri döndü ve tekrar başını aşağıya eğdi.

"Bilmiyorum . . ."

"Amca . . ."

“Gerçekten bilmiyorum. Dükkanı tutmak istemediğimden değil. Müşterilerimizin beni beklediğinin gayet farkındayım. Sadece çok zor. Momoko ile birlikte kitapçıda çalışmaya başladık. Momoko vefat ettikten sonra bile, uzakta yaşıyor olsa bile, onun hayatta olduğunu bildiğim için dükkanı işletmeye devam ettim. Çünkü ne olursa olsun, yorulursa veya incinirse geri dönebileceği bir yer bırakmak istedim.”

Konuşurken amcamın yüz ifadesi tekrar sertleşti. Zaman zaman yüzü acıdan buruşuyordu.

“Ama şu an orada olmak gerçekten çok zor. Çok fazla anı var. Ve tüm bu anılar onun öldüğünü canlı bir şekilde hatırlatıyor. Zamanın geçmesini istemiyorum. Çünkü zaman geçerse, Momoko benden daha da uzaklaşacak.”

Amcam, karşımda duvarda asılı duran saate sanki ona dik dik bakıyormuş gibi bakıyordu.

Bu saat, büyükbabamın zamanından beri kullanılıyordu ve hâlâ tıkır tıkır işliyor, zamanı gösteriyordu. Amcam ise saatin ibrelerini durdurabileceğini sanıyordu.

“Nasıl hissettiğini anlıyorum. En azından biraz anlıyorum sanırım. Yani, ben de Momoko'yu çok seviyordum. Ama bir hata yapıyorsun. Bunun bir hata olduğunu biliyorsun, değil mi? Hayattayız. Zamanı durdurmanın bir yolu yok. Bu yüzden, bacaklarımız ne kadar ağırlaşırsa ağırlaşsın, birer birer adımlarla ilerlemeye devam etmeliyiz.” Boğazımda bir yumruk hissettim ama konuşmaya devam ettim. “Ölen kişiyi geride bırakmak anlamına gelse bile.”

“Takako…”

Konuşurken gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama o hemen gözlerini kaçırdı. Yine de konuşmaya devam ettim. "Anlamıyorsunuz amca. Bana çok şey öğrettiniz. Söylediğiniz her şey. Bu yüzden, kafamda tam olarak net olmasa da, size ulaşmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bana öğrettiğiniz şey bu değil mi? Yüz yüze konuşmanın ve söylenmesi gerekenleri söylemenin ne kadar önemli olduğunu."

Gözleri sürekli yere bakıyordu, bu yüzden dinleyip dinlemediğini anlamak zordu. Ama sonunda birkaç kelime mırıldandı. Pes etmiş gibiydi. "Haklısın. Anlamıyorum. Ama sorun değil."

Morisaki Kitabevi bundan sonra da kapalı kaldı. Aklıma gelen tek şey dükkanı temiz tutmaktı. Eski kitapları havasız bir odada kapalı bırakırsanız küflenir ve satılamaz hale gelirler. Amcam yeniden açmaya hazır hissettiğinde dükkanı hazır hale getirmek istedim. Bunun Momoko'nun da isteyeceği şey olduğunu biliyordum.

İşten eve dönerken, binada yaşadığım zamandan kalma anahtarı kullandım ve kitapçının arka kapısından içeri girdim. Bir aydır kapalı kaldığı için hava ağır ve durgundu. Nemli küf kokusu her yeri sarmıştı. Karanlıkta ellerimle etrafı yoklayarak düğmeyi buldum. Düğmeyi açtığımda floresan lambalar titreyerek yandı ve içerisi birden aydınlandı. Tozdan dolayı hapşırdığımda, ses odayı doldurdu.

Önce tüm pencereleri açıp odayı havalandırdım. Sonra yerleri süpürgeyle süpürdüm, ardından kitap raflarını ve yerleri özenle toz beziyle sildim. Aşırı parlak beyaz ışıkların altında, dükkan yerin derinliklerinde bir depo gibi korkunç derecede boş görünüyordu. Sadece o odada olmak bile içimde dayanılmaz bir hüzün yarattı. Sahibi tarafından uzun zamandır ihmal edilen donut şeklindeki yastık Roy bile bir şekilde yalnız görünüyordu.

Amcamın çok sevdiği, pek çok insan için önem taşıyan bu yerin, artık ihtiyaç duyulmadığı gibi bir kenara atılmış olduğunu görmek kalbimi acıttı.

Yukarı, ikinci kata çıktım ve Momoko'nun sulama kabıyla pencere kenarındaki saksı bitkilerini suladım. Günlerdir susuz kaldıkları için hepsi buruşmuş ve sanki sinmiş gibi aşağıya doğru bakıyorlardı. Her birini iyice sularken, "Üzgünüm çocuklar," diye mırıldandım.

Dükkândan çıktığımda saat dokuzu geçmişti. Gece havası kuruydu ve rüzgar o kadar soğuktu ki tenimi delip geçiyormuş gibiydi. Yüzümü buruşturdum. Karanlıkta, nefesimden çıkan hava o kadar beyaz görünüyordu ki şok oldum.

Dünya kışı karşılamaya çalışıyordu.

Bir mevsim diğerine yerini bırakacaktı. Tek bir kişinin kaybı bunu değiştiremezdi. Bu zaten apaçık ortada olmalıydı, ama şimdi bu durum bir skandal gibi geliyordu.

Arkamı dönüp kitapçıya baktım ve fısıldadım, "Merak etmeyin. Geri döneceğim." Sonra da uzaklaştım.

“Takako, doğru şeyi yapıyorsun.” Wada telefonda beni teselli ediyordu.

Son zamanlarda sürekli kendimi kötü hissediyordum. Bunun yanlış olduğunu bilmeme rağmen, kendimi Wada'ya bağımlı buluyordum.

“Ama söylediklerim ona ulaşmadı. Ne diyeceğimi bilemiyorum...”

Amcamın hayatına Momoko'nun istediği gibi devam etmesi için gerçekten ne yapabilirdim ki?

“Yapabileceğiniz şeyler sınırlı. Amcanız, kendisine en çok değer verdiği insanı kaybetti. Belki bunu söylememeliyim ama eğer ben olsaydım ve Momoko'yu bir daha asla göremeyeceğimi bilseydim, ben de her şeyden vazgeçerdim.”

Kendimi tam tersi senaryoyu hayal ederken buldum. Sadece bir an için hayal ettim, ama zihnimdeki her şey karardı. Haklıydı; Momoko'nun ölümüne gerçekten üzülmüştüm, ama bu üzüntü amcamın hissettiği üzüntüye yaklaşamazdı bile. Amcamın evinde ona, onun nasıl hissettiğini biraz olsun anladığımı haklı olarak söylediğim için pişman oldum. Amcam için Momoko, Sakunosuke Oda için Kazue neyse oydu.

"Sanırım amcam için Morisaki Kitabevi, Momoko ile geçirdiği tüm zamanların da bir sembolü."

Kitapçıda çok fazla anı var. Amcamın bana bunu söylerkenki yüzünü hatırladım. Yirmi yıla yayılan, mutluluk ve keder dolu anılar, o mekânda katman katman birikmişti.

Wada, “Şu anda o anıları dayanılmaz buluyor olmalı,” dedi. “Ama zaman gelecek ki, o yer onun için tam da o anıları barındırdığı için çok değerli olacak. O güne kadar belki de ona güvenmek ve hazır olmasını beklemekten başka çareniz yok.”

"Şu an yapabileceğim tek şey bu."

Bundan sonra, birkaç günde bir dükkana uğramaya vakit ayırdım. Tek yaptığım, dükkanı havalandırmak, temizlemek ve koleksiyonda küf belirtisi olup olmadığını kontrol etmekti. Ama bu, onun istediği zaman dükkanı açabilmesi için yeterliydi.

O gecelerden birinde Tomo bana eşlik etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, geceleri kitapçıda yalnız olmak bazen benim için zordu; her türlü şeyi hatırladığımı fark ederdim. Bu yüzden onun yanımda olmasına minnettardım.

Birlikte çalışarak temizliği yarım saatten kısa sürede bitirdik. Tomo o kadar hevesliydi ki, ikinci kattaki kitap yığınını da düzenlemeyi önerdi, ama ben bu fikri reddettim ve başka bir zaman yapacağımızı söyledim, çünkü şimdi başlarsak son trene asla yetişemezdik.

Tomo'nun gelmesi ve Momoko'nun cenazesinde bana yardım etmesi için ona minnettar kaldım. Gerçekten çok müteşekkirim. Bu, ona tekrar

ne kadar minnettar olduğumu söylemek için iyi bir an gibi geldi.

Her zamanki gibi, fazla mütevazıydı. "Hayır, hayır, lütfen. Hiçbir şey değildi," dedi.

“Ama benim için gerçekten çok zahmete girdiniz,” dedim ve ona ne kadar minnettar olduğumu ısrarla belirttim.

"Yıl sonunda geri döndüğümde, sanırım kız kardeşimin eski erkek arkadaşını tekrar göreceğim," dedi birden.

"Ne? Gerçekten mi?"

“Evet, öyleyim. Ondan gerektiği gibi özür dileyeceğim. Görünüşe göre bunca zamandır benim için endişeleniyordu, ama ben ondan kaçınıyordum. Abartı gibi gelebilir, ama işleri yoluna koymam gerektiğini hissediyorum. Sanırım bunu yaptıktan sonra, ileriye doğru bir yol görebileceğim.”

"Ah, bence bu kesinlikle harika."

Tomo'nun bu kadar ilerleme kaydettiğini duymaktan çok memnun oldum. Onu gönülden destekledim.

“Bu noktaya gelebilmem sizin ve Takano'nun sayesinde oldu.”

"Hayır, hayır," dedim telaşla. "Gerçekten hiçbir şey yapmadım."

O kıkırdadı.

“Şimdi bunu sen söylüyorsun. Biz tıpkı birbirimize benziyoruz. Bugün burada olmamın sebebi senin bana teşekkür etmeni istemem değil. Aynı şey senin için de geçerli. Biz böyleyiz işte.”

Sonra Aralık ayının başlarında, mahallenin Noel için ışıl ışıl parıldadığını fark ettiğim sıralarda bir şey oldu.

O gece, her zamanki rutinimi izleyerek dükkanı havalandırmak ve temizlemek için tekrar oraya gittim. İşimi aşağı yukarı bitirmiştim ve eve gitme vaktinin geldiğini kendime söylemiştim, ama ayrılmaya hiç teşebbüs etmedim. Nedense, gitmekte zorlandım. "Biraz daha burada kalayım," diye düşündüm. Belirli bir sebep olmadan, her zamanki yerime, tezgahın başına oturdum ve uzaklara bakmaya başladım. Kaloriferi açmış olmama rağmen, birkaç dakika öncesine kadar pencereleri açık bırakmıştım, bu yüzden dükkanın içi dışarısı kadar soğuktu. Ellerimi birbirine sürdüm ve ısınmanın ne kadar süreceğini merak ettim.

Duvardaki saate baktığımda neredeyse on olduğunu gördüm. Yakında çıkmalıyım diye düşündüm, ama bedenim kıpırdamıyordu. Pencerenin dışında, muhtemelen yıl sonu partisinden eve dönen neşeli bir grup sokaktan aşağı doğru yürüyordu.

Tesadüfen, bakışlarım tezgahın altındaki dolabın içine sıkıştırılmış hesap defterine takıldı. Ona hesap defteri desek de, içinde önemli bir şey yazılı değildi. Sattığımız kitapları ve fiyatlarını yazdığımız türden bir şeydi. Amcamın normalde kullandığı deri ciltli defter daha kalındı ve yıllarca kullanımdan dolayı yıpranmıştı. Bu daha inceydi ve hala nispeten yeniydi. Neler oluyor burada? diye düşündüm ve sanki biri saklamaya çalışıyormuş gibi en arkaya itilmiş olan hesap defterini çıkardım.

Kitabı açtığımda, "Aa..." diye kekeledim. Her sayfada, sıkışık harflerle yazılmış bir şeyler vardı.

Bunlar Momoko'nun yazdığı şeylerdi. Tam anlamıyla bir günlük değildi, daha çok basit notlar gibiydi, ama kitapçıda olup bitenlerle birlikte tarihi ve hava durumunu kaydetmişti. Tarihler, Momoko'nun aniden eve dönüp kitapçının ikinci katında yaşamaya başlamasından kısa bir süre sonra başlıyordu.

"Satoru bugün de keyifli bir şekilde kitap sattı."

"Sayın Kurada'nın istediği Ōgai Mori kitabını bir kenara bırakalım."

“Kitap arabalarını düzenlemeyi unutmayın!”

“Yağmur yüzünden öğleden önce hiçbir şey satamadım. Çok üzücü.”

“Takako bugün pek iyi değil mi? Endişeliyim.”

İlk birkaç sayfayı okuduktan sonra kitabı aniden kapattım. Momoko'nun bazı düşünceleri hâlâ bu sayfalardaydı. Amcam ve benimle geçirdiği günler bu kitaba kazınmıştı. Nesiller boyu okunacak bir başyapıt ya da büyük bir yazarın bıraktığı bir metin olmayabilir, ama amcam ve benim için çok kıymetliydi.

Amcamın hemen okumasını istiyordum. Bu düşünceyle sandalyemden kalktım, ama o anda arka kapı gürültüyle açıldı ve şaşkınlıkla geriye sıçradım. Bakınca, amcamın bir şekilde girişte durduğunu, nefes nefese kaldığını ve yüzünde şok ifadesi olduğunu gördüm. Ama beni görünce ifadesi hızla hayal kırıklığına dönüştü.

“Ah, senmişsin Takako,” diye mırıldandı zayıf bir gülümsemeyle. “Kendimi yine bu mahallede, kitapçıların önünden geçerken buldum. Sonra dükkanın ışıklarının açık olduğunu gördüm...”

Sonrasında ne olduğunu sormama gerek kalmadı. Yüzündeki ifadeye bakarak anlayabiliyordum. Amcam, hiçbir mantıklı sebep olmamasına rağmen, Momoko'nun içeride olduğuna kendini inandırmıştı. Ben ise amcamın ani ortaya çıkışıyla o kadar şaşkına dönmüştüm ki konuşamıyordum.

“Takako…?” Amcam yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Burada tuhaf bir şeylerin olup bittiği hissinden bir türlü kurtulamıyordum, kelimelerle ifade edemediğim bir şeydi bu. Burada başka bir güç iş başında olmalıydı. Zamanlama çok kötüydü. Önce Momoko'nun yazısını hesap defterinde buldum, sonra da tam amcama göstermek istediğim anda odaya dalıp geldi...

"Şey, eee," dedim, hâlâ şaşkınlık içindeydim. Amcamın önünde durdum ve hesap defterini uzattım. "Bu, Momoko'nun notlar aldığı hesap defteri."

“Momoko?” Amcam bir an elimdeki kitaba boş boş baktı, sonra yavaşça uzanıp kitabı aldı.

"Belki de oturmalıyım?"

Amcam Roy'un üzerine oturdu ve hesap defterinin sayfalarını yavaşça çevirdi. Her bir el yazısı satırını dikkatlice okurken birdenbire gülümsedi. "Bunu ne zaman yapmaya başladı?"

"Doğruyu biliyorum?"

Sonunda ısıtıcı çalışmaya başladı ve oda ısınmaya başladı. Amcam, sanki büyülenmiş gibi sayfaları çeviriyordu. Kağıtların hışırtısını duyabiliyordum. Çay yapmayı düşündüm, ama tam çaydanlığı ve fincanları almak için ikinci kata çıktığım sırada amcamın aniden "Ah!" diye bağırdığını duydum.

“Ne oldu?” Şüpheyle omzunun üzerinden baktım, sonra da seslendim. Kitabın son sayfasında, “Satoru'ya…” diye başlayan uzun bir pasaj vardı. Tarihi de not etmişti: Bayılıp ambulansla hastaneye kaldırılmasından iki gün önceydi.

“Şey…” dedim ve amcam kitaptan gözlerini ayırmadan sessizce başını salladı. Eli hafifçe titriyordu.

"Şey, belki biraz dışarı çıkmalıyım?"

"Hayır, sorun yok. Burada kalın."

"Anladım," dedim ve sonra sustum.

Amcam yazdıklarını okumak için biraz zaman ayırdıktan sonra, uzun süre tavana baktı. Sonra doğruldu ve yazdıklarını yavaşça bir kez daha okudu. Bu sırada ben de dükkanın koridorlarında bir aşağı bir yukarı dolaşıp etrafı huzursuzca inceliyordum. Amcamın aniden, tek kelime etmeden hesap defterini bana uzatmaya çalışması beni hazırlıksız yakaladı.

“Sorun değil. Okumama gerek yok,” dedim.

“Sorun değil. Almanı istiyorum.” Doğrudan gözlerime bakıyordu ve kitabı acele edip almamı istercesine uzatıyordu.

Bir an tereddüt ettim, ama sonunda kitabı aldım.

Satoru'ya,

Bunu bulmanız ne kadar sürecek? Eğer zaten tekrar ayaklarınızın üzerine kalktıysanız, bunu okumanıza gerçekten gerek yok. Bu durumda, burnunuzu içine silip çöpe atabilirsiniz.

Vasiyetname bırakmayı düşündüm ama eminim hemen okurdunuz. Bu da anlamsız geldi, bu yüzden onun yerine bunu sizin için bırakmaya karar verdim. Lütfen bunu vasiyetnameye alternatif olarak okuyun.

Maalesef senden daha uzun yaşamadım. Sanırım bu bir şekilde kaderim. İlk ayrılanın ben olmak zorunda kaldığım için özür dilerim.

Seni geride bırakmak kalbimi kırıyor çünkü sen çok ağlak birisin. Bana evlenme teklif ettiğinde bile ağlamıştın. "Sensiz de iyi olabilirsin," demiştin, "ama ben sensiz işe yaramazım." O zamanlar gülüp "Bu adam tam bir felaket," demiştim ama gerçekten çok mutluydum. Dünyada bana bu kadar acınası ve harika bir şeyi söyleyebilecek başka kimse yoktu. Sonuçta ben de sensiz işe yaramaz olurdum.

Sonrasında, sevinç ve keder içinde, birlikte birçok mutlu anımız oldu. Ama biliyorum ki sana çok sorun çıkardım. Yine de, ayrılmayı seçtikten sonra beni yanına aldın. Ve geri dönmemi istedin. Çok sinir bozucu derecede iyisin. O kadar iyisin ki, sonunda gitmeme izin vermedin. Benden asla vazgeçmedin.

Bugünden ölene kadar her gün, hiç aksatmadan size "teşekkür ederim" diyeceğim. Bana yaptığınız her şey için minnettarlığımı ifade etmeye yetmeyecek olsa da, size ne kadar borçlu olduğumu en azından küçük bir ölçüde gösterebilirsem mutlu olurum.

Şey... yazım tarzım gittikçe daha da karmaşıklaşıyor. "Karmaşık" kelimesi böyle mi yazılıyor? Eğer yanlışsam lütfen bana kızmayın, tamam mı?

Neyse, işte ricam: Seninle geçirdiğim harika anılarım olduğu gibi, senin de benimle ilgili anılarının üzücü olmasını istemiyorum, eğlenceyi ve mutluluğu hatırlamanı istiyorum. Eğer kendini her gün hastanedeyken hissettiğin aynı acı içinde buluyorsan, bilmelisin ki bu benim istediğim şey değildi. Gülümsemeni istiyorum. Gülümsemeni çok seviyorum.

Etrafınızda sizi destekleyecek birçok insan var. Bunu unutmayın ve onlara yaslanın. Özellikle güvendiğim ve sevdiğim bir kişi var ve ondan benim için küçük bir şey yapmasını rica edeceğim.

Bir şey daha.

Lütfen Morisaki Kitabevi'ne selamlarımı iletin. Birlikte olduğumuzun kanıtı orada yatıyor. Kitabeviyi ne kadar sevdiğinizi biliyorum ve doğrusu ben de seviyorum. Eğer mümkün olsaydı, orada biraz daha uzun süre çalışmanızı isterdim. Sonuçta, en çok dükkânda olduğunuzda parlıyorsunuz. Elbette, bu sadece benim bencil bir dileğimdi. Ama eğer durum böyleyse, umarım bundan sonra siz ve Morisaki Kitabevi birlikte ilerleyebilirsiniz.

Lütfen dükkana iyi bakın. Burası bizim birlikte geçirdiğimiz anılarla ve daha birçok insanın anılarıyla dolu.

Momoko Morisaki

Hiç adil davranmadı, değil mi? Eğer böyle bir planı varsa, en azından bana söyleyebilirdi. Amcamın dükkanı kapatacağını mı tahmin ediyordu? Yoksa bir tür güvence olarak mı saklamıştı? Bilmiyordum, ama bildiğim şey bu notun amcama ve Morisaki Kitabevi'ne duyduğu sevgiyle dolu olduğuydu. Ve bu dükkan, onun hayatında yaşadığı düşünceler, umutlar ve duygularla dolup taşıyordu.

Ve beni "her şeyden çok güvendiği ve sevdiği kişi" olarak nitelendirdi.

“Gerçekten de çok baş belasıydı.” Hesap defterini geri verdiğimde amcam bana acı bir gülümsemeyle baktı. “Takako, senden ne yapmanı istedi? Çok mu zahmetliydi?”

"Şimdi bunun bir önemi yok, amca," dedim ve amcam şaşkınlıkla açılmış gözlerle bana baktı.

"Ne?" dedi ve bana gülümsedi.

Momoko bana, ‘Tamamen yas tutmasını, sonra da ileriye bakıp hayatına devam etmesini istiyorum’ dedi.

"Hayır Takako, ben..."

Ama amcamın cevap verme girişimini görmezden gelerek devam ettim. "Gerçekten senin için hiçbir şey yapamam. Seninle birlikte ağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Bu yüzden artık yalnız başına yas tutmak zorunda değilsin."

Amcam elindeki hesap defterine sanki direnmeye çalışıyormuş gibi dikkatle baktı. Uzun süre dikkatlice baktı. Ve tam dudaklarının hafifçe titrediğini fark ettiğim anda, aniden vahşi bir hayvanın çığlığına benzeyen bir çığlık attı. Sanki içindeki tüm havayı dışarı atmaya ve sözsüz bir çığlığa dönüştürmeye çalışıyormuş gibi sesini yükseltti. Yanına gittim ve şimdi çok zayıflamış görünen sırtını okşadım. Amcama baktığımda, gözlerim birden yaşlarla doldu.

“Onu hastanede ziyarete gittiğimde her zaman ‘Teşekkür ederim’ derdi. Rahatsız edici olduğu için bunu bırakmasını söyledim ama o devam etti… son anına kadar…”

Artık ikimiz de açıkça hıçkırıyorduk. Yüksek sesle feryat ediyor ve kontrolsüzce ağlıyorduk. Amcam yere yığılacakmış gibi çömeldi ve yüzünü kapattı. Ben de yanında kaldım ve sırtını okşadım, yüzümden yere damlayan gözyaşlarımı umursamadım.

Hıçkırıklarımız gece geç saatlere kadar kitapçıda yankılandı. Seslerimiz odanın içinde yankılanarak havayı titretti. Sanki dükkanın kendisi de Momoko'nun ölümüne bizimle birlikte yas tutuyordu. Sanki o da kederleniyordu.

İhtiyaç duyduğumuz sürece ağlamaya devam ettik.

Ne kadar ağlasak da gözyaşlarımız kurumazdı.

O ses dükkânda sonsuza dek yankılanacak.

Gece, amcamı, beni ve tüm Morisaki Kitabevi'ni yavaşça sardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, ertesi akşam Morisaki Kitabevi'nin yeniden açıldığını bana Wada söyledi.

"İyi haberlerim var," dedi telefonda, alışılmadık derecede heyecanlı bir ses tonuyla. "Bugün işten erken çıktım, bu yüzden Jimbocho'daki kitapçılara uğradım. Ve sonra, inanılmaz ama, Morisaki Kitabevi'nin ışıklarının açık olduğunu gördüm," dedi, neredeyse nefes almadan.

"Öyle mi?"

Hâlâ işteydim ama ofisimin koridorunda dururken rahat bir nefes aldım.

"Ha? Pek mutlu görünmüyorsun? Bunu amcandan ya da Sabu'dan mı duydun?"

Hayır, her şeyin yolunda gideceğini biliyordum. Çabalarınız için teşekkür ederim, prensim.

Dün geceden sonra amcam tamamen değişti ve ertesi gün dükkanı açmıştı bile—tam ona göre bir davranıştı. Ben ise, gözlerimden yaşlar akıp gittiği için yüzüm hala şişmiş halde işe giderek kendimi rezil ettim.

“Öyle mi? Neyse, iyi haber. O kadar mutlu oldum ki sanki bana oluyormuş gibiydi. Çok heyecanlandım. Daha da iyisi, içeri girdiğimde amcan çay getirdi ve ‘Cenazeye geldiğin için teşekkürler’ gibi bir şey söyledi.”

"Ne? Gerçekten mi?"

"Sonra ona kitapçıda geçen bir roman yazdığımı söyledim ve o da bitirdiğimde okumasına izin vermemi söyledi. 'Eğer kötüyse, senin için paramparça ederim' dedi."

"Durun bakalım. Bu çok ileri gidiyor," dedim şok içinde.

“Hayır, mutluydum. Gerçekten çok mutluydum. Her ne olursa olsun, bu gerçekten iyi bir haber, Takako.”

"Öyle."

O gece yaşananlar bir rüya gibiydi. Hesap defterini birdenbire nasıl fark ettiğimi ve amcamın tam o anda nasıl ortaya çıktığını...

Belki de her şey Momoko'nun suçuydu. Amcamın keder içinde kaybolmasından endişeleniyordu... Bu düşünce kısa bir an aklımdan geçti, sonra bir daha düşünmemeye karar verdim. Ne kadar düşünsem de asla bilemeyecektim. Önemli olan ikimizin de ileriye bakıp yaşamaya devam etmesiydi. Hepsi bu.

"Prensim, işten sonra yanınıza gelmeli miyim sizce?"

“Elbette, ama o zamana kadar amcan ölmüş olacak.”

"Evet, ama yine de."

“Peki, Saveur’a ne dersiniz?”

"Elbette."

"Anladım."

Pencereden bakıldığında gökyüzü simsiyah olmuştu. Neredeyse dolunay olan ay, sadece ince bir hilal eksik kalmış haliyle göz kamaştırıcı bir ışık saçıyordu.

OceanofPDF.com

16

İşten izin günüm ve aynı tanıdık sokakta yürüyorum. Güneşli olabilir ama yine de soğuk bir Şubat öğleden sonrası. Gökyüzü yumuşak bir mavi ve sulu boyayla resmedilmiş gibi görünen soluk bulutlar süzülüyor. Momoko'nun bana verdiği eldivenler içimi ısıtıyor.

Bugün, Jimbocho'daki kitapçılar mahallesinde yürürken havada yeniden bir sakinlik hissi var. Sokakta karşılaştığım insanlar yavaş bir tempoda yürüyorlar. Alçak binalarla dolu bir sokaktan aşağı inip bir yan sokağa sapıyorum. Ve tam da beklediğim gibi, birinin yüksek sesle adımı çağırdığını duyuyorum.

“Takako!”

Utançtan adımlarımı hızlandırdım ve sesin geldiği yere yaklaştığım anda itiraz etmeye başladım. "Size zaten söyledim, lütfen sokakta adımı bağırmayın!"

“Neden peki?”

"Sana bunun utanç verici olduğunu söylemedim mi?"

Ama ne kadar söylesem de, amcam her zaman böyle sorunlar çıkaracak. Yine de, sesini duyduğumda içimde bir güvenlik hissi de oluşuyor. Burası ait olduğum yer. Hoş karşılandığım bir yer. İşte böyle hissediyorum.

"Nasılsın?" diye sordu amcam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"İyiyim."

“Pekala o zaman. Hava üşümüş, değil mi? Hadi gel, sana sıcak çay yapayım.”

"Tamam aşkım."

Amcamın dükkana geri döndüğü günden beri Morisaki Kitabevi her zamanki gibi açık kalmaya devam ediyor. Eskiden olduğu gibi her gün sabahtan akşama kadar hizmet veriyor.

Amcam dükkanı ilk açtığında, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı ve sızlandı: “Ne yapacağım? Bir aydan fazla kapalı olduğum için hiç gelirim yok.” Ama sızlanmasına rağmen, dükkan yeniden açıldıktan sonra bir süre etrafta bir heyecan vardı. Söylentileri duyan müdavimler – başta Sabu olmak üzere– her gün birer birer gelmeye başladılar. Bu

sayede, amcamın yeniden açtıktan sonraki ilk önemli görevi, dükkanı kapattığı için özür dilemek üzere her birine eğilmek oldu. Belli ki mutluydular ve aralarında kızgın bir müşteri yoktu. Amcam, birçok müdavimi tarafından sıcak bir şekilde karşılanmaktan mutlu görünüyordu. Yüzündeki ifade bana artık onun için endişelenmeme gerek olmadığını söylüyordu. Elbette, Momoko'nun ölümünün acısını asla atlatamayacak. Asla tamamen iyileşemeyecek. Yine de amcam ileriye bakmaya karar verdi. Üzüntüyü diğer her şeyle birlikte kabullenmeye ve ilerlemeye devam etmeye karar verdi.

Benim tarafımda da küçük bir değişiklik oldu. Wada ile yakında evleniyoruz. Ailelerimizle birbirimizi tanıştırdık bile ve şimdi yeni bir ev arıyoruz. Aslında bugün dükkana gelmemin sebeplerinden biri de bu haberi vermekti. Ancak amcam hala Wada'ya karşı düşmanca davranıyor ve adını rastgele anınca birden ciddi bir konuşmaya başlıyor. "Elektronik sözlüklerin yükselişi ve yayıncılık sektöründeki düşüşle birlikte ikinci el kitap işine ne olacak?"

Aman Tanrım. Bu adam bu tür şeylerle insanı ölümüne sıkabilir. Eğer Momoko burada olsaydı, %100 aynı şeyi söyleyeceğinden eminim. Sanki Momoko tam burada oturmuş, bizimle çay içiyor gibi.

“Amcam işte öyle bir adam, değil mi?” Momoko’nun olması gereken yere dönüp ona alaycı bir gülümseme verdiğimde, amcam ağzı açık bir şekilde bana baktı ve “Ha? Ne?” dedi.

“Hiçbir şey,” diye yalan söylüyorum ve gülümsüyorum. “Hey, birlikte yaz festivaline gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?”

“Yaz festivali mi?”

"Evet, çocukken. Birlikte birine gitmiştik değil mi?"

“Ah, evet, sanırım doğru. Müziği duyabiliyorduk ve gidip görmemiz gerekiyordu.”

“Doğru. Bir bakkaldan dondurma aldık ve eve gittik.”

“Haklısın. Aynen öyle. Üzücü bir geceydi.” Olanları hatırlayarak hafifçe gülüyor. “Ama şimdi birdenbire neden aklına geldi?”

"Momoko ile hastanede konuşurken, benden bir şey yapmamı istediğinde, o geceyi konuştuk."

"Gerçekten mi?"

"Keşke orada bizimle birlikte olabilseydim dedi."

"Ah."

"O günü çok düşünüyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

“Evet, öyleyim. Söylemek istediğim tek şey buydu.”

İkimiz de aynı anda çayımızı yudumluyoruz. O an Momoko'nun yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Amcam da bir şeyler hatırlıyor gibi görünüyor. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor.

İkimiz de bu sessiz anı onu düşünerek paylaşıyoruz ve sonra kapı hafif bir sesle açılıyor. Dönüp baktığımda, istemsizce yüksek sesle "Hımm?" diyorum. Sürgülü kapının aralığında beliren yüz, gizemli müdavimimize ait: kağıt torbalı yaşlı adama. Uzun zamandır gelmemişti.

Yaşlı adam elinde kitap dolu bir kağıt torba taşıyor; içeri girerken yüzündeki ifade her zamanki gibi, ama ben onu gözlerimle yutacakmış gibi bakıyorum. Çünkü giydiği kazak, her zamanki eski eşyası değil. Aynı kül renginde olabilir, ama şu an giydiği, üzerine kocaman bir geyik başı dikilmiş oldukça gösterişli bir alternatif. Üstelik yeni ve üzerinde tek bir yırtık delik bile yok.

Daha da şaşırtıcı olan şey, yaşlı adam rafları karıştırıp birkaç kitabı kasaya getirdikten sonra amcama dönüp onunla konuşmaya başlamasıydı. "Bu da ne? Her şeyi yine yoluna koymuşsun, değil mi?"

Bu adam, ne olursa olsun, bunca zamandır bir kere bile ağzını açıp konuşmadı.

Amcam bile biraz şaşırmış görünüyor.

"Çok teşekkür ederim. Kısa bir süreliğine kapalıydık," diyerek özür dilercesine başının arkasını kaşıdı.

"İşletmenizin kapandığını sanıyordum," dedi yaşlı adam kısık bir sesle, kıpır kıpır hareket ederek. Amcamın yanıtını beklemeden kitaplarını aldı, ağzına tıka basa doldurdu ve aniden dükkândan çıktı.

Amcamla ben de, sanki yaşlı adam bizi dışarıya çağırmış gibi, dükkândan çıktık ve yan yana durup onun sendeleyerek uzaklaşmasını izledik.

Beklenmedik müşterimizden dolayı çok sevinçli bir şekilde amcama, "Sağlıklı görünüyordu, değil mi?" dedim.

Yaşlı adam gittikçe uzaklaşıyor ve sonunda gözden kayboluyor. Dışarısı soğuk ve hafif bir esinti var, ama küçük sokak öğleden sonra ışığıyla aydınlanmış.

“Ah, bu çok güzeldi.”

"Sizin kapalı olduğunuz sırada gelmiş olmalı."

"Evet, bu konuda kendimi kötü hissediyorum."

"Yeni kazak aldın, değil mi?"

“Bu yeni bir şeydi.”

"Ama çok gösterişliydi, değil mi?"

"Çok gösterişliydi."

"Eski ceketini artık giyemediği için kendine yepyeni bir ceket aldığını mı düşünüyorsun?"

“Takako?”

"Özür dilerim, biliyorum. Merak etme, tamam mı?"

“Doğru.” Amcam başını şiddetle salladı. Sanki kendini azarlıyormuş gibi konuşmaya devam etti. “Burası bir kitapçı. Kitap satıyoruz.” Yüzündeki ifade neşeli, biraz da gururluydu.

Sevdiğim bir yazar, kitaplarından birinde şöyle bir pasaj bırakmıştı: “İnsanlar her türlü şeyi unuturlar. Unutmakla yaşarlar. Yine de düşüncelerimiz, dalgaların kumda iz bırakması gibi, kalıcıdır.” İçten içe bunun doğru olmasını umuyorum. Bana büyük umut veriyor.

Uzaktan bir uçak gökyüzünü geçiyor, ardında yeni oluşmuş bir bulut bırakıyor.

"Hey amca, uçağın arkasındaki şu bulutu görüyor musun?" diye gökyüzünü işaret ettim ve amcam yukarı bakıp gözlerini kısarak buluta baktı.

Bulut giderek uzuyor, soluk mavi gökyüzünde parlak beyaz bir çizgi oluşturuyordu.

Tokyo'nun ikinci el kitapçılarla dolu semtinde, işte bizim küçük kitapçımız. İçerisi küçük hikayelerle dolu. Ve duvarları içinde pek çok insanın düşüncelerini, umutlarını ve duygularını barındırıyor.

OceanofPDF.com

Çevirmenin Notu

Satoshi Yagisawa'nın önceki romanı Morisaki Kitabevi'nde Takako, gözlerini kapatıp yatağının yanındaki kitap yığınından rastgele birini seçerek hayatını değiştiren kitabı bulur. Bu devam romanının keyiflerinden biri de kitap aramanın zevkini konu almasıdır. Gerçek şu ki, belirli bir kitabı neden aradığımızı her zaman bilemeyiz. Bazen, Sabu gibi, sevgiyle hatırladığımız bir yazara geri döneriz. Bazen de, bu kitapta olduğu gibi, başka bir kitapta adı geçen bir kitaba yöneliriz ve bu ince bir öneri olarak bizi cezbeder. Takako'nun yatmadan önce okumak için ideal olacağını önerdiği şiir koleksiyonunu bulmak için ikinci el bir kitapçının raflarını tarıyoruz: Kōtarō Takamura'nın Chieko Şiirleri (birden fazla çevirisi mevcut, ancak John G. Peters tarafından çevrilmiş Green Integer baskısını ve Chieko'nun kendi eserlerinin reprodüksiyonlarını içeren Soichi Furuta'nın 1978 tarihli Kodansha baskısını tavsiye ederim). Bazen bir kitap ararken, başka bir kitap buluyoruz. Hyakken Uchida'nın Aptallar Treni henüz çevrilmedi, ancak okuyucular onun daha karanlık, rüya gibi kısa öykülerinden bazılarını Rachel DiNitto'nun çevirisi olan Ölüler Diyarı'nda veya daha hafif denemelerini Steven D. Carter tarafından derlenip çevrilen Columbia Japon Denemeleri Antolojisi'nde bulabilirler. Ya da birçokları gibi, Akira Kurosawa'nın son filmi Madadayo'da hayatına yaptığı sevgi dolu övgü aracılığıyla ona ulaşabilirler.

İster bir havaalanındaki kitap standında geziniyor olalım, ister nadir bir ilk baskı arıyor olalım, motivasyonumuz çoğu zaman gizemli kalır. Kitaplar önümüzde durur; bilmediğimiz şeyleri biliyor gibi görünürler. Eski bir arkadaşım, üniversitedeyken Jun’ichirō Tanizaki’nin Gölgelere Övgü adlı eserine rastlamasının hayatının seyrini nasıl değiştirdiğini anlatmıştı. Satoru kitabı Takako’nun eline verir ve onu hemen okumaya ikna etmeye çalışır. Takako için okumak, kendini dünyaya açmanın bir yolu olurken, arkadaşı Tomoko için edebiyat bir teselli ve bazen de dünyadan bir kaçış anlamına gelir. Belki de bu yüzden bu romanda adı geçen birçok yazar, yozlaşma edebiyatı ve Burai-ha (Baudelaire’den

Dazai’ye, Sakaguchi’ye ve Oda’ya kadar) ile ilişkilendirilir. Tomoko'nun raflarındaki fantastik ve bilim kurgu kitaplarının yanında Takako, Belçikalı yazar Georges Rodenbach'ın kitaplarını bulur. Rodenbach'ın Bruges-la-Morte adlı romanı, Mike Mitchell ve Will Stone tarafından çevrilmiş ve şehrin görüntüleri yeniden canlandırılmıştır. Roman, on dokuzuncu yüzyılın Nadja'sı veya Vertigo'su (hem Sebald'ın hem de Hitchcock'un) gibi ölümle dolu bir atmosfere sahiptir.

Romanın ilerleyen bölümlerinde Takako ve Takano, aslında var olmayan bir kitabı aramaya koyulurlar. Altın Rüya, bu roman için özel olarak icat edilmiş gibi görünen, kitap içinde kitap niteliğinde bir eserdir; ancak bu, onu aramamamız gerektiği anlamına gelmez. Kim bilir başka neler bulacağız?

Okumayı genellikle yalnız yapılan bir eylem olarak düşünürüz, ancak okuduğunuz bu kitap, birçok kişinin yaratıcılığı ve gayreti sayesinde elinize ulaşmıştır. Bu enfes romanları bana emanet ettikleri için Satoshi Yagisawa'ya ve editörüm Sara Nelson'a, beni Sara ile tanıştıran Setsuko ve Simon Winchester'a minnettarım. Sabırlı ve paha biçilmez geri bildirimleri için kız kardeşim Melissa Ozawa ve Bruno Navasky'ye, yol boyunca bana yardımcı olan babam Yuichi Ozawa ve arkadaşım Hiroko Tabuchi'ye de minnettarım. Kitap ayrıca, WME'den menajerim Andrea Blatt'ın ve her aşamada, her kelimeyi okuyan ve her zaman eksik kitaplarımı nerede bulacağını bilen eşim Nicole'ün de önemli katkılarıyla şekillendi. Bu çeviri, okumanın zevkini yeni keşfeden oğullarım Emile ve Ilias'a ithaf edilmiştir.

OceanofPDF.com

Satoshi Yagisawa'nın diğer eserleri

Morisaki Kitabevi'nde Geçen Günler

OceanofPDF.com

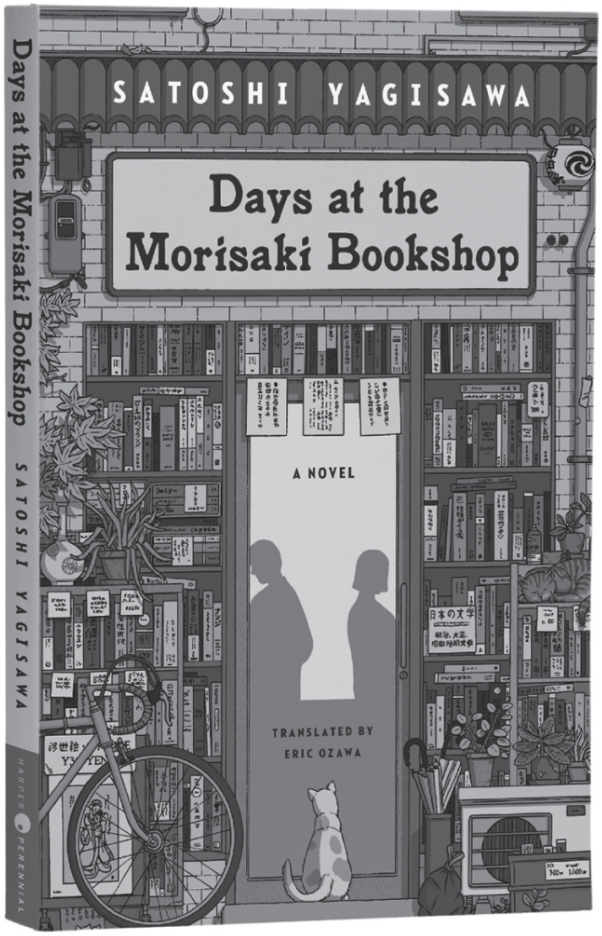

Sign up for Bookperk and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

OceanofPDF.com

DON'T MISS
SATOSHI YAGISAWA'S
INTERNATIONALLY BESTSELLING DEBUT

"A familiar romance about books and bookstores, told with heart and humor."
—*Kirkus Reviews*

HARPER PERENNIAL

DISCOVER GREAT AUTHORS, EXCLUSIVE OFFERS, AND MORE AT HC.COM.

OceanofPDF.com

Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

MORISAKI KİTAPÇISINDA DAHA FAZLA GÜN. Telif hakkı © 2011 Satoshi Yagisawa'ya aittir. İngilizce çeviri telif hakkı © 2024 Eric Ozawa'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şimdi bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine kaydedilemez veya sokulamaz.

İlk olarak 2011 yılında Japonya'da Shogakukan Inc. tarafından 続・森崎書店の日々 adıyla yayınlandı.

İLK KULLANIM EDİSYONU

Kapak resmi Ilya Milstein tarafından yapılmıştır.
Kapak tasarımı Milan Bozic'e aittir.

Dijital Baskı TEMMUZ 2024 ISBN: 978-0-06-327872-1
Sürüm 05062024
Basılı ISBN: 978-0-06-327871-4

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com